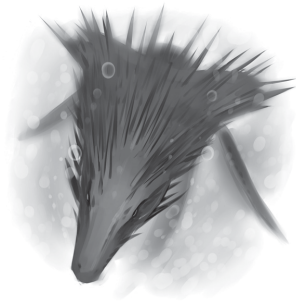

บทนำ

I will close my eyes

ฉันกำลังจะหลับตา

“ฉัน...ขอโทษ...สุดท้ายฉันก็ไม่สามารถพาเธอไปที่นั่นได้...”

คำที่เขาเอ่ยออกมาแผ่วเบา เสียงที่พูดออกมาแม้จะสั้นพรวด แต่ประโยคสุดท้ายก่อนสิ้นลมหายใจของบารอสยังชัดเจน เราน่าจะอยู่บนชายหาดที่ใดที่หนึ่งซึ่งมีสายฝนโปรยลงมาตลอดเวลา เขากับฉันใช้พลังที่ยังเหลืออยู่ทั้งหมดบังคับกฤษณะให้พาพวกเราหนีการตามล่าจากเขตร่องลึกบาดาลมาเรียนามาให้ไกลที่สุดเท่าที่ทำได้

บารอสถูกกระสุนจากเฮลิคอปเตอร์ยิงใส่จนร่วงจากหลังวาฬสามเขาลงไปในทะเล โชคดีดีที่มีคนมาช่วยเขาไว้ แต่บาดแผลที่ได้รับรุนแรงเกินธรรมดา กฤษณะพาเราฝ่าลมกระโชกและทะเลที่กราดกรើยพาเรามาไกล...ไกลจนไม่รู้ว่าจะห่างจากจุดที่เกิดเรื่องเท่าไร และไม่รู้ว่าจะตอนนี้เราอยู่ที่ไหน

รู้แต่ว่ามันเป็นเกาะเล็กที่มีพายุฝนอยู่ตลอดเวลา...

ถึงฝนจะเทลงมาไม่ขาดสาย และมือของบารอสยังคงกุมฉันเอาไว้ แต่ตอนนี้เสียงของเขาหายเงียบไป ร่างของชายผู้ผูกสัญญาด้วยดวงวิญญาณถูกเขย่าโดยชายอีกคนที่อยู่ข้างๆ ฉันรับรู้มันด้วยการสั่นของร่างบารอส ผมยวาวสีทองของบารอสที่นอนนิ่งเป็ยกโซก ผิวขาวของเขาซีดลงกว่าเดิม ฉันไม่รู้ว่ามีผู้ชายอีกคนกำลังพูดอะไร

ฉันไม่ได้ยินเสียงของเขาแม้แต่บ่อย...

การมองเห็น การรับฟัง ประสบาสสัมผัส

ทุกอย่าง...การรับรู้ทุกอย่างของฉันเริ่มรางเลือน ฉันน่าจะกำลังกลับสู่ความมืดและการหลับใหล กลับสู่ความเดียวดายและว่างเปล่า จนกว่าจะมีใครสักคนยื่นมือออกมากุมที่ตัวฉันแล้วยอมรับสัญญาที่ผูกพันดวงวิญญาณ

ลอสต์ชายด์...ชายผู้จะผูกสัญญากับฉันแทนบารอส

ชายที่สักวันดวงใจเขาและฉันจะรวมเป็นหนึ่ง...

ชายผู้ซึ่งสักวันจะได้รับพลังจากหอกวิญญาณสี่ราตรี...

ชายผู้จะสามารถบังคับบอสุรกายแห่งท้องน้ำ...

ชายผู้จะอยู่เคียงข้างฉัน...

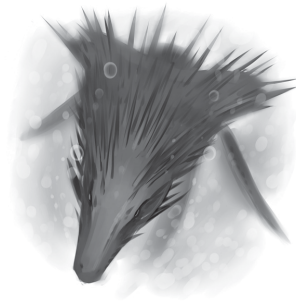
ออกตาเวีย เอร์นันเดส...หนึ่งในสามหอกวิญญาณผู้ทำให้โลกกลม

สลาย

1

First Met

||SNWU

ฉันรู้สึกตัวและมองเห็นสิ่งต่างๆ ร่ายล้อมร่างกายที่เป็นหอกสีดำ ไม่รู้ว่าพีอาร์เธอร์กับซิกฟรีดเป็นเหมือนฉันหรือเปล่า พวกเขาจะรู้สึกแบบฉันหรือไม่ ในขณะที่ไร้ผู้ครอบครองฉันจะเหมือนกับหัลป์ หัลป์ไปโดยไม่รับรู้สิ่งอื่นใด ไม่ฝัน ไม่รู้สึก ไม่เห็นภาพใดๆ และไม่รับรู้สิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้น

แต่เมื่อมีลอสต์ชายด์มาสัมผัสและมีน้ำ...เชื่อมเราเข้าด้วยกัน ทุกสิ่งที่เขาเห็น ตัวฉันก็จะมองเห็น ทุกความรู้สึกที่ร่างกายของคนผู้นั้นรู้สึก... ฉันก็จะรู้สึก

บารอสหมดลมหายใจขณะที่มือยังกุมฉันไว้แน่น ชายผู้ครอบครองคนล่าสุดของฉัน ชายที่เรียกได้ว่าเป็นเพื่อนสนิทที่สุดก็ว่าได้ ชายผู้ทำทุกอย่างเพื่อไปให้ถึงโนอาห์ จุดหมายสุดท้ายของน้องสาวผู้ล่วงลับไปใน

ซากตึกที่จมอยู่ใต้น้ำ

เทียร์...หญิงสาวผู้ครอบครองซิกฟรีดคนก่อนหน้า

จากที่เคยไม่รู้สึกรังถึงสิ่งใด จากที่ไม่ได้ยินเสียงใดรอบกาย ในตอนนี้ฉันสัมผัสได้ถึงสายฝน สัมผัสได้ถึงความชื้น สัมผัสได้ถึงกลิ่นดินที่ห่างหายมาแสนนานราวกับมันแตะอยู่ที่ปลายจมูก และที่สำคัญ...

ฉันได้ยินเสียงเรียก

“คุณ...คุณ...” ใครสักคนกำลังเรียกฉันอย่างสุภาพ ไม่เหมือนเวลาที่คนคุ้นเคยเรียกสักเท่าไรนัก เพราะคนพวกนั้นมักจะเรียกฉันด้วยชื่อ...

ชื่อของฉัน...ออกตาเวีย

“ได้ยินผมไหม...” เจ้าของเสียงนั้นยังเรียกต่อไป แต่น่าจะเป็นเพราะฉันเพิ่งตื่นขึ้นมาอีกครั้งหลังจากเสียผู้ผูกสัญญาไป จึงทำให้ได้ยินไม่ชัดเจนนัก

“คุณ!”

เสียงเรียกดังขึ้นกว่าเดิม ฉันรู้สึกเหมือนมองเห็นหน้าเจ้าของเสียงนั้น ดวงตาสีฟ้าจ้องมองมา มือที่ใหญ่และหนาจับด้ามหอกที่ฉันถืออยู่ ผมหยักศกสีทองเปียกโชกด้วยน้ำฝน คิ้วเข้มคู่นั้นขมวดเข้าหากัน

“นายนั้นเอง...” ฉันจำได้ว่าเขาคือออกอส ชายที่กระโดดลงมาช่วยบารอสที่ถูกยิง ชายที่ร่วมมือกับบารอสชิงมุนเพลตมาจากอันดิน และเมื่อได้ยินฉันพูด คิ้วที่ขมวดอยู่ก็คลายออก เปลี่ยนเป็นเลิกขึ้นสูง คงเพราะเสียงของพวกเขาหอกวิญญูณจะตรงเข้าไปในสมอของผู้ฟังเสียละมั้ง เขาถึงมีสีหน้าประหลาดใจแบบนี้

“ที่นี่คือที่ไหนกัน” เสียงที่เขาถามออกมาฟังราวกับคาดหวังว่าฉันต้องรู้ไปเสียทุกเรื่อง

ฉันมองเห็นทิวทัศน์รอบตัวแต่ไม่สามารถตอบคำถามของเขาได้

เพราะตัวฉันเองก็ไม่วู้คำตอบของสิ่งที่ผู้ชายคนนี้ถามออกมา

“ไม่วู้สิ...รู้แต่ว่าภรรยาพาพวกเราหนีมาไกล บารอสใช้พลังที่เหลืออยู่ให้ภรรยาพาเราหนีจากพวกอันดีน” ฉันตอบได้แค่นั้น และนั่นก็คือสิ่งที่ฉันรู้

ชายตรงหน้ามีสีหน้าสลดลงทันทีเมื่อได้ยิน “ฉันช่วยบารอสไว้ไม่ได้ แคมต้องให้เขามาช่วยอีกทีนี่” เสียงที่พูดฟังแล้วรู้ว่าคำหาหนิตัวเองอย่างชัดเจน ก็สมควรอยู่หรือ เขาช่วยใครไว้ไม่ได้สักคน...แม้ตัวเองก็ไม่แน่ว่าจะเป็นยังไง

“เขาไม่โทษนายหรือ เขาขอบคุณนายด้วยซ้ำ” ฉันคิดว่ารู้ใจคนที่ถูกพูดถึงมากในระดับหนึ่ง บารอสเป็นคนแบบนั้น เขาให้อภัยเสมอ เมื่อคิดอย่างที่ว่า ฉันจึงตอบออกไปแบบนี้

“บารอส...ฉันขอโทษ”

“เขาไม่คิดว่าเป็นความผิดนายหรอกนะ” ฉันยังย้ำเหมือนเดิม

“ฉันดิ่งนายเข้ามาตาย”

“นี่นาย!” ฉันตวาดออกไปเพราะทนไม่ไหว “ฟังกันบ้างสิ!”

ดูเหมือนฉันจะไม่ฟังที่ฉันพูดสักนิด ถึงท่าทางจะดูเรียบร้อยแต่จริงๆ แล้วฉันว่าผู้ชายคนนี้เป็นพวกดื้อเงียบเสียมากกว่า ตาที่อึ้งเงียบทันทีเมื่อได้ยิน เขามองมาที่ฉันด้วยสีหน้าสงสัย

“มีอะไรรู้คุณ” เขาถาม

“จะมีอะไรเสียอีกล่ะ ก็ฟังเสียบ้างสิ ฉันพูดจนปากจะฉีกอยู่แล้วว่าเขาไม่โทษนาย เขาไม่โทษนาย ฟังกันบ้างไหมเนี่ย! หืม...หรือจะต้องให้พูดอีกสักสี่ห้ารอบถึงจะเข้าใจ หัดรู้ไว้บ้างนะว่าผู้หญิงเวลาพูดน่าจะอยากให้คนฟัง พวกผู้ชายแบบนายที่ไม่เคยฟังอะไรเลยนี่ละ ศัตรูของผู้หญิงแท้ๆ มลพิษจริงๆ!” ฉันพูดรัวออกไปเป็นชุด ช่วยไม่ได้นะ อยากมาทำให้ฉันหงุดหงิดเอง ก็น่าจะประมาณว่าของขึ้นแล้วละ

เขาห่อไหล่กว้างๆ ก่อนจะย่นคอแล้วมองมาที่ฉัน
เอ่อ...คำแทนตัวที่ว่า 'ฉัน' นี่ก็หมายถึงหอกนั่นละ ด้วยเรื่องที่เรา
เราทำไว้ในอดีต ทำให้ฉันในตอนนี้อาจต้องอยู่ในหอกสีดำเล่มนี้

“ขอโทษ” เขาว่า

เออ...อย่างนี้ก็แล้วไป รู้จักขอโทษ แล้วรู้ว่าตัวเองผิดเพราะอะไรก็
พอจะอภัยกันได้

“คุณคงหิวสินะ ถึงได้หงุดหงิดขนาดนี้”

หิว?

ว่าไงนะ!

ให้ตายสิ! นี่ยังมีหน้ามาหาว่าฉันโมโหหิวอีกหรืนี้ ฉันไม่ได้หิว! ฉัน
หงุดหงิดผู้ชายเง่า! แล้วที่สำคัญ...ตานี้ใช้ส่องส่วนไหนคิดนะว่าหอก
วิญญูณอย่างฉันหิว!

พอที่...ท่าทางฉันกับเจ้าถีนี่คงจะไปกันไม่รอดแน่ๆ ฉันต้องการ
ผู้ชายที่เชื่อทุกอย่างที่ฉันพูด คอยเอาอกเอาใจ เชื่อว่าฉันเป็นสิ่งที่ค่ามาก
ที่สุดในชีวิต ต้องยอมทุกอย่างเพื่อฉัน

แล้วนี่มันอะไรกัน...ผู้ชายเง่าอย่างนี้เนี่ยนะที่จะมาเป็นผู้ครอบ-
ครองฉัน ผีนไปเถอะ! ลาก่อน...ลาขาดเลยตาที่เอ!

ฉันอยากให้เป็นอย่างนั้นใจจะขาด ถ้าเป็นตอนที่ฉันยังมีขาเรียวยๆ
กับน้องสวยๆ นะรี...ปานนี้ฉันเดินหนีผู้ชายคนนีไปนานแล้วละ หุ่นล่ำๆ
พุดจาก็ไม่ได้เรื่องได้ราว แถมมองแล้วไม่ได้ดูแลผิวพรรณอะไรสักอย่าง

ไม่ไหวจริงๆ...ผู้ชายแบบนี้อยู่คนละโลกกับฉันอย่างชัดเจน

แต่...ความจริงมันโหดร้ายอยู่พอตัว ตอนนี้ฉันถูกกักไว้ในหอกเล่ม
นี้ トラบไคที่เขายังถือฉันเดินไปเดินมาอยู่อย่างนี้ ยังไงก็หนีไม่พ้น

แน่ละ...ตอนนี้ฉันไม่มีขา เป็นได้แค่หอกที่ต้องรอคนสัมผัส และ
เมื่อมีน้ำมาเชื่อมต่อ ฉันถึงจะได้ยิน มองเห็น มีความรู้สึก แล้วก็รู้ว่า

ทำไมเหมือนชะตาจะกลั่นแกล้ง เพราะตั้งแต่ฉันลืมตารู้สึกตัว ฝนบนเกาะนี้ก็ตกลงมาแบบไม่มีที่ท่าว่าจะหยุด ทำให้ฉันต้องทนอยู่กับผู้ชายคนนี้อย่างเลี่ยงไม่ได้

เจ้านี่ถือวิสาสะเอาฉันสะพายไว้บนหลังโดยไม่ถามความเห็น แม้แต่น้อย เขาเดินสำรวจรอบบริเวณเกาะที่เราอยู่ราวกับตัวเองเป็นอินเดียน่า โจนส์ แต่ดูเหมือนจะไม่ได้ช่วยอะไรสักเท่าไร หลังจากผ่านไปชั่วโหม่งกว่าๆ ก็ทำให้ได้รู้ว่าไม่มีวีแวนมนุษย์อยู่แถวนี้ มันเป็นเพียงแคเกาะร้างที่มีสายฝนโปรยลงมาไม่ขาด

แปลก...ปกติเกาะร้างในยุคนี้เป็นเหมือนผืนดินล้ำค่า ทุกที่จะต้องมีเจ้าของและสิ่งปลูกสร้าง แต่เกาะนี้ไม่ใช่ มันมีแค่ต้นไม้ หาดทราย แอ่งน้ำ และหน้าผา ไม่มีวีแวนมนุษย์เลยแม้แต่น้อย จะมีก็แต่...มนุษย์ที่ขี้อ้อผู้ชายเง่า ท่อนไม้เดินได้ที่เดินสะพายฉันวนรอบเกาะ แถมยังไม่พุดไม่จกกับฉันเลยแม้แต่น้อย

“นี่นาย...อยู่ดีๆ ก็เป็นใบ้กะทันหันรีไรง” ฉันพูดขึ้น ขณะที่สายฝนยังโปรยตัวจากท้องฟ้ามืดครึ้ม

ผีเท้าของเขาที่กำลังย่อไปบนพื้นดินหยุดลงทันที คนที่ฉันเอ่ยปากคุยด้วยนั่งอยู่ครู่หนึ่งแล้วทำท่าเหมือนรอฟังเสียงว่าฉันจะพูดอะไรต่อ แต่เมื่อไม่มีคำพูดอะไรหลุดออกไป ตานี้ก็หันกลับไปมองข้างหน้าแบบไม่สนใจที่ถามแม้แต่น้อย

“นี่! นายอย่าทำเป็นเมินฉันนะ ฉันคนนี้มีแต่คนต้องคอยเอาใจนะ!” ฉันเริ่มส่งเสียงตรงเข้าไปในสมองผู้ชายที่สะพายฉันอยู่ เพื่อให้เขาได้ยินชัดเจน และเข้าใจว่าต้องปฏิบัติกับสุภาพสตรียังไงถึงจะเหมาะสมที่สุด

เหอะ...ตานี้หยุดเดินอีกครั้งแล้วก็ทำเหมือนเดิม รอฟังว่าฉันจะพูดอะไรต่อไป “นี่นายไม่มีอะไรจะพูดกับฉันเลยรีไรง!” ฉันเริ่มเสียงเซียว

“ตอนนี้ผมไม่ว่าง ต้องหาทางออกไปจากที่นี่” เสียงตอบกลับนั้น
ฉันรับรู้ได้ด้วยความรู้สึกของลูกผู้หญิง ว่ามันไม่ได้แยแสฉันเลยแม้แต่บ่อย
“นี่นาย!” ฉันเรียกเขาอีกครั้ง แต่คราวนี้ตานี้ไม่แม้แต่จะหยุดเดิน
หรือตอบกลับ ไม่สนใจเสียงที่ฉันเรียกแม้แต่บ่อย

เรื่องอื่นยังพอทำเนา แต่เรื่องแบบนี้ฉันทนไม่ไหว ใครจะไปทนได้
กับการโดนเมินแบบนี้ แต่ไหนแต่ไรมาฉันก็เป็นจุดเด่นตลอด ไม่ว่าจะสมัย
เรียน ไม่ว่าจะตอนอยู่กับเพื่อน ไม่ว่าจะเป็นคนอยู่ในสังคมชั้นสูงของสเปน
แม้กระทั่งตอนที่ต้องมาเป็นหอกแบบนี้ ก็ยังมีบารอสคอยตามใจ
ฉันทุกอย่าง ฉันชอบบารอสที่ใจดีแบบนี้ ไม่ชอบมนุษย์หุ่นยนต์วงจร
ขาดของแบบตานี้เลยสักนิด

บารอส...ฟื้นขึ้นมาเถอะนะ เอาฉันไปไกลๆ จากตาที่มันนี่ที่เถอะ ฉัน
ขอร้อง...

ฝนยังตกลงมาไม่ขาดสาย ตาที่มันนี่เดินไปรอบเกาะ ไม่มีอะไร
ที่พอจะมีประโยชน์ มีเพียงแค่สิ่งก่อสร้างเล็กๆ สูงสองชั้น แต่ไม่รู้ว่ามันมี
ไว้ใช้ทำอะไร เขาใช้เวลาสำรวจที่นี่ไม่กี่นาที หลังจากนั้นก็ออกเดินสำรวจ
รอบเกาะอีกครั้ง

เวลาผ่านไปจนกระทั่งเข้าสู่ช่วงเย็น แสงอาทิตย์เริ่มเปลี่ยนเป็น
สีแดง ฝนก็ยังตกลงมาแบบไม่มีทีท่าว่าจะเลิกรา ฉันยังเงียบไม่อยากจะ
อะไรกับผู้ชายที่สะพายฉันเดินไปเดินมาหลายชั่วโมง แต่ตามที่สังเกตเห็น
สภาพของเกาะที่ฉันอยู่ในตอนนี้ มันมีขนาดไม่ใหญ่โตอะไรนัก ใช้เวลา
แค่ประมาณชั่วโมงกว่าๆ ก็เดินได้จนรอบ ไม่มีชายหาด มีแต่ผาหิน และ
ตรงส่วนกลางเกาะเป็นเหมือนภูเขาสูง ซึ่งตอนนี้เจ้ามนุษย์หุ่นยนต์ยังไม่
ได้ขึ้นไปยังส่วนที่ว่า

“เราคงต้องพักกันที่ตึกนั้น” ตานี้ว่า

ฉันเงยบไม่ได้ตอบอะไรออกไป อยากจะทำอะไรก็เชิญตามใจ พูดกับท่อนไม้ไปก็เหนื่อยเปล่า พอฉันไม่พูดอะไร เขาก็ออกเดินไปยังตึกที่เรายังไม่รู้ว่าเป็นสถานที่ซึ่งมีไว้ทำไมกันแน่ แต่ดูแล้วน่าจะใช้เป็นที่พักหลบฝนที่ตกลงมาไม่หยุดอยู่ตอนนี้ได้

“เสียใจด้วยเรื่องบารอส” เจ้าของเสียงห่มต่ำพูดขึ้นอีกครั้ง ถึงจะได้ยินชัดเจน ฉันยังเงยบอยู่เหมือนเดิม “ผมจะพาคุณไปที่โนอาห์แทนเขาเอง ผมสัญญากับบารอสไว้แล้ว” เขาพูดพร้อมกับเดินฝ่าพุ่มไม้สั้นๆ ไปทางที่มีตึกเก่าแก่ทรวดทโรมตั้งอยู่ ฉันรู้สึกเศร้าที่บารอสจากไป แต่ก็รู้ดีว่าหากยังอยู่ในสภาพหอกอย่างที่เห็น ไม่ว่าจะยังไงก็ต้องมีคนที่คุณรักจากไปอีก มีเพียงฉันเท่านั้นที่ติดอยู่ในหอกเล่มนี้... หอกสีดำสนิท รวกับความหวังที่มอดหายไปเมื่อนานมาแล้ว

“ผมซื้อออส ผมตายอยู่ที่นี้ไม่ได้” เขาพูดกับฉัน

ตาคูหนึ่งไม่ยอมตายที่นี้แน่ ดูเหมือนเขายังมีเรื่องที่ต้องทำอีกมาก ไหนจะเรื่องน้องสาวของเขา เรื่องแผนที่จากมูนเพลต และเรื่องโนอาห์ หลังจากได้ฟังในที่สุดฉันก็ทำเป็นลืมๆ เรื่องที่ไม่พอใจตาคูนี้ได้ และบอกชื่อของตัวเองออกไป

“ออกตาเวีย ฉัน... ออกตาเวีย”

ฉันรู้สึกวาทาคูนี้ขี้มนิดๆ “ผมรู้จักคุณมานานแล้วละ... ออกตาเวีย”
เขาว่า

ถ้าตอนนี้ฉันยังมีหน้าสวยๆ กับคิ้วโค้งๆ คงต้องขมวดคิ้วสงสัย แต่ว่าหอกไม่มีคิ้ว ฉันเลยทำได้แค่เรียกชื่อของคุณสนทนาเป็นครั้งแรก

“ฉันก็รู้ก่อนนายจะบอกฉันอีกว่านายชื่อ ‘ออส’...” ฉันกระแทกเสียง

“นี่...” ออสทำเสียงขึ้นจุก “ถ้าอย่างนั้นเราก็นับว่ารู้จักกันแล้วสินะ... ออกตาเวีย”

“จิ้งมั้ง” ฉันตอบกลับไปหัววนๆ หลังจากนั้นออสก็เดินฝ่าดงไม้เตี้ยๆ ไปจนถึงตึกสองชั้นที่อยู่ตรงหน้า

ในที่สุดฉันก็เรียกชื่อของเขาแทนคำเรียกเดิม ตาที่ม เจ้าบ้า เจ้าถึก ตานั่น ตานี้ อะไรก็แล้วแต่

ออส...ผู้ชายเง่าที่ทำอะไรก็ขัดใจฉันไปเสียหมด แต่ดันเป็นผู้ชายคนเดียวในตอนนี้ได้ยินเสียงของฉัน

ในที่สุดเราก็เข้ามาในซอกตึกร้าง โชคดีที่ประตูเหล็กด้านหน้ายังพอใช้การได้ ออสเปิดมันเข้าไปแล้วก็พบกับห้องที่เต็มไปด้วยฝุ่นผง เครื่องมืออะไรหลายอย่างกระจายอยู่บนพื้น ผงก็มีฝุ่นจับจนหนาเตอะดูแล้วสกปรกจนฉันไม่อยากเอามือสวดยๆ ไปแตะต้อง

...แต่ดูเหมือนคนที่มากับฉันจะไม่คิดแบบนั้น

ออสใช้มือปิดฝุ่นออกจากเจ้าเครื่องมือเหล่านั้น เมื่อมองมันชัดๆ แล้วก็ยังไม่รู้ว่าเป็นอะไร จากนั้นเขาก็เดินเข้าไปสำรวจห้องต่างๆ ที่อยู่ในตัวอาคาร ที่เก็บเสบียงดูเหมือนจะจุดประกายความหวังของเขาได้บ้าง แต่หลังจากไล่เปิดตู้เก็บของและตรวจดูสิ่งของที่วางระเกะระกะอยู่ในนั้น...

อย่างไรว่า...แสงบางอย่างก็สว่างวาบแล้วดับไป คล้ายๆ กับแสงจากพลุ นั่นละ ที่เจิดจ้าบนท้องฟ้า งดงามสว่างไสว แต่หายไปอย่างรวดเร็ว

ในตู้เก็บของพวกนั้นไม่มีอะไรที่พอจะใช้ประทังความหิวได้แม้แต่น้อย ของทุกอย่างหมดอายุไปนานนับสิบปีแล้ว...

“นายมีหวังอดตายแน่ๆ” ฉันเริ่มรู้สึกดีที่ตานี้คงต้องทนหิวไปอีกนาน แต่เอาจริงๆ ก็ไม่อยากให้ตายนะ เพราะฉันไม่อยากติดอยู่ที่เกาะนี้

“ผมจะตายที่นี้ไม่ได้” เขาทำเสียงเข้ม

หึ...รับทราบ รู้อยู่แล้วว่าคนอย่างนายกลัวการต้องตายอยู่ที่นี้ ฉัน

รู้ว่ามันเป็นปกติของมนุษย์อยู่แล้ว ที่ต้องรักตัวกลัวตายเป็นอันดับหนึ่ง

ออสปิดตู้เก็บของลงเบาๆ ดูเหมือนตานี้จะอารมณ์เย็นอยู่ได้ตลอดเวลา แม้แต่ตอนนี้ที่ไม่มีอาหารกินเขาก็ยังไม่มีที่ทำไมตีนกแล้วอะไร ยิ่งค่อยๆ ลสำรวจห้องต่างๆ ในซากตึกสองชั้นอย่างละเอียด

นั่นละ...ที่ทำให้ฉันรู้สึกหั่นไส้มากๆ...และมากๆ

ไม่นานนักออสก็พบอะไรบางอย่าง สีหน้าบอกชัดเจนว่าเจอของที่มีประโยชน์

เบ็ดตกปลา ขวาน มีดกับน้ำมันอีกหลายถัง...นั่นละของที่เขาหา มาได้จากซากตึก

ออสเดินออกมานอกตัวอาคาร ฝนเจ้ากรรมก็ยังตกไม่หยุด ไกลออกไปในทะเลดูเหมือนจะมีคลื่นแรง แสงอาทิตย์ที่ส่องมาเริ่มออกเป็นสีแดง ไม่รู้เป็นเพราะอะไร แต่บรรยากาศแบบนี้มันดูซึมเศร้า และฉันก็ไม่ค่อยชอบสักเท่าไร

ออสถอนหายใจยาวก่อนจะสายหัวไปมาแล้วพูดขึ้น “คงออกไปหาปลาไม่ทัน” เขาพูดพร้อมกับหยิบฉันที่ถูกสะพานหลังไว้มาถือ “วันนี้เราคงต้องค้างกันที่นี่”

เอาเถอะนะ...จะอยู่ที่ไหนก็ตามใจนาย ฉันไม่ได้อร้อนอะไรด้วย อยู่แล้ว เดียวพอน้ำที่เปียกตัวนายแห้ง ฉันก็จะหลับอยู่ในหอกนี้เหมือนเดิม มีแต่นายนั่นละที่ต้องทนหนาวและทนสภาพแวดล้อมของที่นี่...

ยังไม่ทันที่ฉันจะนึกบ่นจบ ออสก็เดินออกไปหาकि่งไม้ที่ด้านนอก แต่ต้องเปลี่ยนความคิดเพราะฝนที่ตกอยู่ตลอดเวลาทำให้มันเปียกชื้นแทบทั้งหมด เขาหันหลังกลับเข้ามาในซากตึก สอดสายสายตาไปมาอยู่ครู่หนึ่ง หลังจากนั้นโตะไม้ตัวใหญ่ที่กลางห้องก็ตกเป็นเหยื่อ

ออสหักขาโตะทั้งสองออก หลังจากนั้นก็ใช้ขวานที่ได้มาจากห้องเก็บอุปกรณ์แยกชิ้นส่วนโตะที่เหลือ เมื่อเสร็จจากงานใช้แรงเรียบร้อยแล้ว ตานั่น

ก็เอาไม้ที่ได้มากองรวมกัน ภาคน้ำมันลงไป แล้วก็จุดไฟ เรื่องจุดไฟนี่ละ ที่ทำให้ฉันต้องมองหน้าผู้ชายคนนี้อีกครั้ง ตานี้ทำเหมือนในหนังสือที่เขาไม้ มาบ้านไปบ้านมา โดยเลื่อนมือจากด้านบนลงล่างไปด้วย

ฉันเคยได้ยินมา เคยรู้วิธี เคยเห็นในหนังสือ แต่ไม่คิดว่าผู้ชายที่อยู่ กับฉันจะทำให้ไฟติดขึ้นมาได้จริงๆ นี่มันคนยุคไหนกันแน่ถึงทำเรื่องแบบนี้ได้...มนุษย์ถ้าใครมันของซัดๆ

หลังจากไฟลุกจนแสงสว่างส่องไปทั่วห้องเก่าเขรอะ ออสเดินเข้าไป ที่มุมห้อง ทิ้งตัวลงนั่ง ก่อนจะพูดกับฉันเบาๆ “เราคงต้องหลับตรงนี้” เขา ว่า

เรื่องสถานที่ที่ไม่มีปัญหาอีกนั้นละ จะหลับตรงไหนก็เรื่องของนาย แต่ที่ฉันรับไม่ได้ก็คือ...

เจ้านีเอาฉันมากอดไว้!

“เฮ้ย! ปล่อยฉันนะ ใครใช้ให้นายมากอดฉันอย่างนี้ ยี้!” ฉัน โวยวาย ดูจากเรื่องที่ผ่านมา ตัวของผู้ชายคนนี้ต้องเต็มไปด้วยเหงื่อ สิ่งสกปรก และอะไรอีกมากมาย ไม่นานนะ...จะมากอดคนอย่างฉันด้วยสภาพแบบนี้ ยังไงฉันก็ไม่ยอม ไม่ยอมเด็ดขาด!

แต่...มันก็แค่นั้นละที่ฉันทำได้ โวยวายใส่ ทำเสียงรั้งเกี้ยว แล้ว ยังไงล่ะ...สุดท้ายฉันก็ทำอะไรไม่ได้ เอาแค่ขั้นแรก แค่ว่าตอบกลับมาเขา ยังไม่ทำ ไม่มีการตอบรับแม้แต่บ่อย จนสุดท้ายฉันก็หลับลงในสภาพนั้น

น้ำที่เปียกตัวออสอยู่น่าจะแห้งไปหมดแล้ว ทำฉันต้องหลับอยู่ใน หอกสีดำเล่มนี้ออย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ บารอส...นายไม่น่าจากฉันไปเลย แต่ ถ้าโลกหน้ามีจริง ฉันขอให้นายได้พบกับน้องสาวที่นายรัก ขอให้นายได้ พบกับเทียร์นะ...เพื่อนของฉัน

ไม่รู้ว่าจะเวลาผ่านไปนานแค่ไหน แต่...

ความรู้สึกของฉันกลับมาพร้อมกับเสียงคลื่นที่ได้ยินจากระยะไกล แสงแดดที่หายไปตอนฉันหลับกลับมาอีกครั้ง กลิ่นดินลอยฟุ้งจนได้รู้สึกชัดเจน ไม่รู้ว่าคืนที่ผ่านมาสายฝนหยุดลงหรือไม่ แต่ตอนนี้ที่ฉันรับรู้ได้ก็คือ มันกำลังโปรยตัวลงมาใส่ฉันกับบอสที่ออกมานอกตัวอาคารเหมือนที่เป็นเมื่อวันก่อน

“เจ้านี้ น่าจะช่วยให้เราออกไปจากเกาะนี้ได้” เขาพูดขณะมองไปยังซากเรือที่อยู่ไม่ไกลจากตัวอาคารนัก มันเป็นเรื่องย่นต์เก่าๆ ถ้าไม่ใหญ่โตอะไร แต่ดูท่าทางเครื่องย่นต์คงใช้การไม่ได้

ฉันเดาได้ทันทีว่าผู้ชายคนนั้นคิดถึงเรื่องอะไร เขาต้องคิดที่จะใช้เพียงแค่ตัวเรือที่ยังคงสภาพเดิม ส่วนเรื่องเครื่องย่นต์ตานี้ น่าจะคิดใช้แรงตัวเอง หรือไม่ก็คิดจะใช้พวกแรงคลื่นแรงลมอะไรพวกนั้นช่วยพาออกจากเกาะนี้

ไม่ผิดจากที่คิด...บอสใช้เท้าถีบเครื่องย่นต์ที่อยู่ในสภาพใช้การไม่ได้ อย่างแรง มันไม่ได้หลุดจากท้ายเรือในทีเดียว แต่เมื่อแรงวิวแรงควายของผู้ชายคนนั้นกระหน่ำใส่เจ้าเครื่องย่นต์นั้น ไม่นานมันก็กระเด็นกลิ้งไปทางพงหญ้าที่อยู่ด้านหลัง

“บ้าพลัง” ฉันว่า

ดูเหมือนเขาจะค่อนข้างมั่นใจๆ แต่ก็หันกลับไปสำรวจตัวเรือทันที ดูจากสภาพที่เห็น มันน่าจะลอยน้ำได้ แต่ฉันยังคิดไม่ออกว่าเรือลำแค่นี้จะออกสู่มหาสมุทรแล้วรอดถึงแผ่นดินได้อย่างไร

“เราต้องหาของมาทำใบเรือ”

อ้อ...เราต้องหาของมาทำใบเรือสินะ เรือลำนี้จะได้ใช้แรงลมพาให้แล่นเข้าหาฝั่ง มันคงเป็นการเดินทางที่สุจริตจะกรรรมย์ เป็นการเดินทางที่ตื่นเต้นเล็กๆ เพราะเราจะต้องพบคลื่นลูกน้อยๆ ปลาสวยงามที่ว่ายเข้ามา

ราวกับจะโบกมือทักทายพวกเรา ถ้าโชคดีอาจจะเห็นโลมากระโจนขึ้น
อย่างน่าอัศจรรย์ท่ามกลางแสงแดดอ่อนๆ สายลมเบาๆ แหม...มีความสุข
เสียนี้กระไร

นายจะบ้า!

ฉันไม่รู้ว่าคุณคิดอะไรอยู่ แต่สิ่งที่เราจะต้องเจอกลางทะเลไม่ใช่
เรื่องเล่นๆ ทั้งคลื่นรุนแรง พายุคลื่นกลางทะเล ทั้งต้องมีเสบียงอาหาร นี่
ยังไม่นับพวกเลวี่อาชานที่อาจจะเจออีกด้วยนะ

“เอาเข้าไป นี่นายคิดจะเอาเรือลำแค่นี้แล่นไปตามแรงลมเหนี่ยวนะ
คิดว่าจะไปถึงฝั่งจริงๆ นะรี แผนนะ...มีบ้างหรือเปล่า” ฉันถามออกไป
ทันที

ออสทำท่าคิดอยู่สองสามวินาทีก่อนจะตอบออกมา “แผนก็คือ
สร้างเรือแล้วเดินทางออกจากเกาะนี้ไงละ คิดว่าน่าจะรอดนะ” ประโยค
ที่หลุดออกมาจากปากของเขาทำเอาฉันจะเป็นลม พวกผู้ชายเป็นแบบนี้
กันหมดเลยหรือไง ทำอะไรไม่เคยคิดไม่เคยวางแผน

“แล้วเรื่องอาหารล่ะ” ฉันถามต่อ

“เดี๋ยวลองหาดู”

“ถ้าเจอพายุล่ะ”

“เลือกว่าจะออกเดินทางดี ๆ น่าจะไม่เจอ”

ฉันอยากจะถอนหายใจยาวๆ สักที่สองที่ แต่ตอนนี้ฉันถอนหายใจ
เกินจำนวนครั้งที่ว่าไปแล้วแน่ๆ “นายรู้แล้วหรือว่าเราจะต้องไปทางทิศ
ไหน รู้รึยังว่าเราอยู่ส่วนไหนของโลก” ฉันถามอย่างปลงๆ

“น่าจะในมหาสมุทรแปซิฟิกนี่ล่ะ”

น่าจะในมหาสมุทรแปซิฟิกนี่ล่ะ?

ไม่รู้คนที่พูดออกมาที่รู้ใหม่ว่า ใ้ ‘มหาสมุทรแปซิฟิก’ ที่ว่ามานั้น
นะมันกว้างขนาดไหน มันไม่ใช่ที่จอตลอดในศูนย์การค้านะ!

ฉันเริ่มรู้ตัวว่าถ้ามันเวียงกับผู้ชายคนนี้ไปก็เสียเวลาเปล่า เราสองคนน่าจะพูดกันคนละภาษา ฉันคงพูดภาษามนุษย์ปัจจุบัน ส่วนอีตาออสนี่น่าจะพูดภาษามนุษย์ถ้าโครมันยอง...ดีไม่ดีอาจจะย้อนหลังไปถึงยุคมนุษย์ชาวโฮโมอีเรคตัสเมื่อเป็นล้านปีก่อนไปนู่นเลย

เจ้าผู้ชายคนนี้สะพายฉันไว้ด้านหลัง พร้อมกับลากเรือลำที่ว่าไปจนถึงซากตึกที่เราใช้พักเมื่อคืน เขาเสียเวลากับมันอยู่นานนับชั่วโมง หลังจากนั้นเสียงหนึ่งก็ดังขึ้น

น่าเกลียดที่สุด...เสียงท่อนที่ร้องขึ้นมาของผู้ชายคนนี้ดังจนฉันอายุแปด

“น่าจะต้องหาอาหารก่อน” เขาว่าอย่างนั้น แล้วบอกฉันจะมีประโยชน์อะไรขึ้นมา ฉันไม่มีมือมีเท้าที่จะช่วยได้สักหน่อย นายหิวก็ต้องหาอาหารเอาเองสิ

ออสหันไปคว้าเบ็ดตกปลาที่เจอเมื่อคืน เขาทดสอบความเหนียวของเส้นเอ็นที่เบ็ด ออสดึงที่เดียวมันก็ขาดผิงทันที ผ่านเวลามานานขนาดนี้ก็น่าจะเปื่อยกรอบอยู่หรือก็ ฉันรอดูว่าตานี้จะทำไมงั้น เขาขมวดคิ้วอยู่ครู่หนึ่ง หลังจากนั้นก็เดินดุ่มๆ ไปที่ตู้เก็บของ เปิดตู้มันออกค้นของด้านในอยู่ไม่นานก็เจอของที่ต้องการ...สายเปียโนที่ถูกเก็บรักษาไว้อย่างดีในหลอดแก้วปิดฝาแน่น...ของดีเลยที่เดียว

“นายรู้ได้ยังไงว่ามีสายเปียโนที่นี่” ฉันถามทันที

“ผมเห็นอยู่เมื่อวาน แล้วจำได้ว่าที่ห้องบนชั้นสองนั้นมีเปียโนหลังใหญ่ตั้งอยู่” เขาตอบเหมือนไม่ได้สนใจอะไรเท่าไรนัก เมื่อได้มันมาแล้วออสก็ผูกมันเข้ากับเบ็ดตกปลา ส่วนตะขอที่เขากำลังพยายามขุดสนิมออกทำให้ฉันเริ่มเป็นห่วงปลาว่าจะถูกบาดทะยักเล่นงาน แต่คิดไปคิดมาเดี่ยวมันก็ถูกกิน เรื่องนี้คงจะไม่ต้องเป็นห่วงอะไร

หลังจากได้อุปกรณ์เรียบร้อย เขาก็เดินไปขุดดินตรงที่มีกอหญ้าขึ้น

รๆ ออกใช้เหล็กแหลมขุดลงไปแถวนั้นอยู่พักหนึ่ง แล้วเสียงทุ้มต่ำของเขา ก็ดังขึ้นอีกครั้ง

“น่าจะใช้ได้” ออสพูดขึ้น พร้อมกับหยิบบางอย่างขึ้นมาดูอย่างชื่นชม ซึ่งเมื่อฉันเห็นมันได้ชัดเจนก็รีบตะโกนใส่สมองเขาทันที

“อ้อ! ขยะแขยง!” ไล่เดือนตัวหนึ่งกำลังดิ้นสายตัวยาวๆ ของมันไปมา ฉันดูแล้วรู้สึกไม่อยากจะอยู่ใกล้เจ้าตัวนี้เลยแม้แต่นิดเดียว

“มันก็แค่สัตว์ชนิดหนึ่ง” ออสพูดสั้นๆ ฉันรู้ว่ามันเป็นสัตว์ชนิดหนึ่งแต่ฉันไม่ชอบ ฉันรังเกียจ ฉันสยอง ทำไม ผู้หญิงเกิดมาต้องรักสัตว์ทุกชนิดรีไร หรือว่าจะต้องเกิดมารักเด็กทุกคนบนโลก ฉันไม่ใช่นางงามนะฉันก็แค่ผู้หญิงสวยๆ คนหนึ่ง ฉันรักสัตว์ แต่มันก็ต้องมีข้อยกเว้นอยู่บ้างสิ!

“นายรู้ได้ยังไงว่าจะเจอไอ้ตัวแบบนี้ในดินตรงนี้ ยุคนี้แผ่นดินหายากจะตายไป นายไปวิธีหาพวกเดียวกันได้ยังไง” ฉันกัดไปหนึ่งที

“อ่านเอาจากหนังสือ เขาบอกว่าแถวที่ต้นไม้งามและดินร่วนซุยมีโอกาสเจอไล่เดือนมาก” เขาตอบกลับมา ไม่รู้ว่าจะได้ยินเรื่องที่ฉันว่าเขาเป็นพวกเดียวกับไล่เดือนหรือเปล่า อาจจะได้ยินจริงๆ หรืออาจจะได้ยินแต่ไม่สนใจก็เป็นได้

หลังจากนั้นออสก็ขุดหาเจ้าตัวที่ยกย่องอีกเกือบสิบตัว เจ้าไล่เดือนไซคร้ายกลุ่มนี้จะต้องอุทิศตัวเป็นเหยื่อในการตกปลาของผู้ชายที่กำลังเอามือจับมันแบบไม่ได้ยี่หระกับรูปร่างของเจ้าไล่เดือนพวกนั้น ออสเอาไล่เดือนที่หาได้ใส่กล่องเหล็กที่เจอในซากตึก หลังจากนั้นเขาก็มุ่งหน้าไปชายทะเลซึ่งเป็นผาหินเดี่ยวๆ

ขณะที่เดินอยู่ตานั้นทำท่าจะเอามือมาจับฉัน ไม่รู้ว่าจะด้วยเรื่องอะไร แต่ทันทีที่รู้สึกถึงมือซึ่งกำลังเอื้อมมาที่ด้านหลัง ฉันก็หวีดร้องสุดเสียง

“อย่านะ! อี...สกปรกที่สุด! ฉันขอบอกไว้เลย ไม่ว่าจะเกิดอะไร

ขึ้น...ห้ามจับฉันเด็ดขาด ถ้ามือสกปรกของนายยังไม่ได้ล้าง!”

ออสไต่ยืนที่ฉันพูด เขาหยุดมือที่กำลังเอื้อมมา “ขอโทษด้วย ลืมไปว่าคุณไม่ชอบ” เขาพูดพร้อมกับเอามือที่จับไว้ไล้เดือนไปเช็ดกับเสื้อตัวเอง

ไม่ไหวแน่ๆ ฉันทนอยู่อย่างนี้ไม่ไหวแน่ เอาเถอะ ยังไงก็ได้ พระผู้เป็นเจ้าลูกขอวิงวอนต่อพระองค์ แม้ลูกจะผิดบาปมหันต์ แต่เรื่องนี้เท่านั้นที่ลูกจะขอ ขอให้ผู้ชายคนนี้ออกไปจากเกาะนี้สำเร็จด้วยเถิด ลูกจะได้ไม่ต้องมาอยู่กับคนสกปรกแบบนี้...

ฝนยังตกอยู่ตลอดเวลา แต่เบาลงกว่าเมื่อเช้า ตอนนี้เหลือเพียงแค่สายฝนที่เป็นละอองเล็กๆ ออสเดินไปที่หน้าผาเดี่ยวๆ ทางทิศเหนือ เขาเงี้ยวเจ้าไล้เดือนชะตาขาดไว้กับตะขอของเบ็ดตกปลา หลังจากนั้นก็เหวี่ยงมันออกไปสู่ทะเล

ห้านาที

สิบนาที...

สิบห้านาที...ผ่านไปสิบกว่านาทีตอนนี้ก็ยังนั่งนิ่ง เขานั่งรอปลาไซค์ร้ายให้มาฮุบเจ้าไล้เดือนที่ไซค์ร้ายกว่าโดยไม่มีที่ท่าว่าจะเบื้อ ตกปลาที่มันง่ายขนาดนี้เลยรี ไซ้...ฉันรู้ว่าแค่มีอะไรประมาณที่ออสมีก็น่าจะตกปลาได้แบบในหนัง แต่นี่มันเรื่องจริงนะ มันไม่ง่ายไปหน่อยรี

ฉันสงสัยได้ไม่นาน ในที่สุดก็กระจ่างแจ้งว่ามีคนที่ทำอะไรอย่างที่ผมไม่เคยรู้ได้ เจ้าปลาไซค์ร้ายมาฮุบเหยื่อ และเมื่อออสรู้สึกได้ถึงแรงดึงจากปลายสายเปียโน เขาก็กระตุกเบ็ดแล้วค่อยๆ ลากมันเข้ามาอย่างใจเย็น สุดท้ายออสก็ได้ปลาตัวแรกมาจนได้

เจ้าปลาตัวนั้นมีขนาดใหญ่ใช้ได้ แต่ออสก็ยังไม่ลูกไปไหน ตานี้เริ่มตกตัวที่สอง ตามด้วยสาม และสี่ สรุปลแล้วทั้งหมดได้ปลามาสี่ตัว ฉันไม่รู้ว่าผู้ชายคนนี้จะเพาะใหญ่ขนาดไหน แต่ดูแล้วถ้าเป็นฉัน ปลาสี่ตัว

นี่คงกินไปได้สามวันเลยทีเดียว

ออสกลับมาที่ซากตึกที่ตอนนี้เหมือนจะเป็นฐานลับ เขาเอาไม้เปียกๆ ที่เก็บเข้ามาไว้ด้านในตั้งแต่เมื่อวานมาก่อกองไฟโดยรดน้ำมันใส่ ไฟไหม้กิ่งไม้ที่ยังมีความชื้นอยู่ด้วยส่งเสียงดังเบาๆ ออสใช้เหล็กแหลมยาวที่ได้มาจากห้องเก็บของเสียบเข้าไปทางปากปลาที่หามาได้ จากนั้นก็ลงมือปิ้งพวกมัน

ไม่นานนักปลาตัวแรกก็สุก มันเป็นช่วงที่ตัวของเขายังเปียกอยู่ จึงทำให้ยังสีอสูรกับฉันได้

“อันนี่ของคุณ” เขาพูดพร้อมกับยื่นปลาตัวแรกมาให้ฉัน

“นายนี้ทำอะไรจะบ้า ฉันเป็นหอกต้องกินที่ไหนกัน” ฉันว่า

“ไม่รู้สิ ถ้าผมกินโดยที่ไม่มีของกินให้คุณด้วยผมรู้สึกไม่ดี เอาเป็นว่าผมให้ตัวนี้คุณก็แล้วกัน กินไม่กินก็ตามใจ” ตานี่พูดพร้อมกับวางปลาตัวนั้นไว้ข้างข้างฉันที่เป็นหอก แล้วเขาก็เริ่มปิ้งปลาที่เหลือ

ฉันไม่ค่อยเข้าใจผู้ชายคนนี้สักเท่าไร ไม่รู้ว่าปลามันมีมากจนถึงๆ ขว้างๆ ได้หรือยังไงเขาถึงทำแบบนี้ คงต้องบอกตรงๆ ว่า ฉันรู้สึกดีกับตานี่ขึ้นมานิดๆ แต่ก็อดไม่ได้ที่จะแกล้งพูดประชด

“ปลามีสี่ตัว แล้วนายให้ฉันแค่ตัวเดียวเนี่ยนะ”

ออสยิ้มพร้อมส่ายหัว “เป็นผู้หญิงกินมากเดี๋ยวจะอ้วนนะ” เขาพูด

“ฉันสวยอยู่แล้วอะ” ฉันรีบตอบไปทันที และรู้สึกที่ตัวเองกำลังยิ้ม...

“คุณกินหมดเมื่อไร ผมจะปิ้งตัวใหม่ให้” ผู้ชายที่นั่งอยู่ข้างฉันพูดแล้วอมยิ้มเหมือนกัน

หลังจากนั้นออสก็ใช้เวลาเติมพลังให้ตัวเองด้วยปลาทั้งสามตัว เขาไม่ตะตะต้องตัวที่ให้ฉันมาแม้แต่น้อย หลังจากกินเสร็จเรียบร้อย เขาก็เตรียมตัวออกสำรวจเกาะนี้อีกครั้ง โดยมุ่งเป้าไปยังภูเขาสูงที่ตั้งอยู่กลาง

เกาะ

เครื่องจักรทรงพลังจากยุคบรรพกาล...ฉันจำกัดความออสด้วยประโยคนี้ เพราะเขาเดินลุยป่าแบบไม่สะทกสะท้านหรือดูย่อท้อแม้แต่น้อย

พวกเราลุยป่าเขียวขจีที่ยุคนี้หาได้ยากเสียยิ่งกว่าอะไร ฝนยังตกลงมาเรื่อยๆ จนฉันเริ่มคิดว่ามันคงตกตลอดเวลา ถึงจะเป็นผู้ชายร่างใหญ่คนนี้ก็เดินฝ่าเส้นทางที่เรากำลังมุ่งหน้าไปได้ยากพอสมควร แต่การที่เขามองเห็นซากสิ่งก่อสร้างอีกที่หนึ่งใกล้ๆ ยอดเขา ทำให้ต้องพยายามไปให้ถึง

โดยหวังว่าจะมีอะไรสักอย่างที่ช่วยให้พวกเราออกจากที่นี่ได้...

ระหว่างทางที่เราเดินไป อยู่ดีๆ ก็เกิดเรื่องประหลาดขึ้น พื้นดินสั่นสะเทือนเหมือนจะเกิดแผ่นดินไหว มันสั่นอยู่สองสามครั้งติดๆ กันแล้วก็หยุดไป ออสเองก็มีท่าทางประหลาดใจไม่น้อย แต่เมื่อมันหยุดไปแล้ว เขาก็มุ่งหน้าสู่อาคารที่ตอนนี้เห็นอยู่ไม่ไกลนักต่อ

เส้นทางขึ้นเขาดูจะกินแรงไม่ธรรมดา ออสมีที่ทำเหนื่อยจนสังเกตเห็นได้ชัด นี่ถ้าไม่มีฝนที่ตกลงมาคงจะเห็นเหงื่อของเขาชัดเจน ระยะทางจากซากตึกที่เราใช้ไปถึงจุดหมายน่าจะประมาณสามกิโลเมตร แต่เป็นสามกิโลเมตรที่เป็นทางลาดชันซึ่งก็หนักหนาเอาการ

ตัวออสเปียกโชก แต่ในที่สุดพวกเราก็มาถึงจุดหมาย “ดูแล้วสวยงามๆ นะ” ฉันพูดกับออสเมื่อมองเห็นบรรยากาศรอบตึกหลังนั้น มันเหมือนจะมีกลิ่นอับลอยออกมาโดยไม่ต้องดมให้เสียเวลา

หลังจากได้ยืมที่ฉันพูด ออสเอื้อมมือมาหยิบฉันที่ถูกสะพานอยู่ด้านหลังมาไว้ในมือ เขากำฉันไว้แน่น “ผมอยู่ด้วย คุณจะไม่ใช่ใคร” เสียงพูดนิ่งเรียบแต่จริงจัง ฟังแล้วฉันสารภาพว่ารู้สึกเบาใจขึ้นบ้าง

ออสเดินตรงเข้าไปยังตึกร้างตรงหน้า ฉันรู้สึกว่าการที่เขาอย่าลง

ไปบนโคลนหลายๆ แต่ดูจากต้นไม้ที่ยังดูปกติ ฉันคิดว่าฝนที่กำลังตกอยู่ไม่น่าจะเป็นแบบนี้ตลอด ไม่อย่างนั้นต้นไม้พวกนี้น่าจะรากเน่าตาย ไม่อยู่ในสภาพสมบูรณ์แบบนี้

“ช่วงนี้อาจเป็นเวลาพายุเข้า” ออสว่า

“ฉันไม่ชอบ มันเฉอะแฉะ” ฉันพูดออกไป “สมัยก่อนฉันเกลียดฝนแบบนี้มาก มันทำให้ไปไหนลำบาก ไปชอปปิงที่ไหนก็ลำบาก แกรมก็ยังติดแล้วก็ขยับยากอีกต่างหาก แต่ที่สำคัญที่สุดคือรองเท้าที่ฉันรักมันจะเปื้อน”

ดูเหมือนที่ฉันกำลังทำอยู่น่าจะเรียกว่า พรั่พุด ออสไม่ได้สนใจ เขาพยายามเปิดประตูเข้าไปด้านในตัวอาคาร แต่ดูจะติดขัดเพราะอะไรสักอย่าง เขาหรีตามองมันเหมือนจะหาเรื่อง หลังจากนั้นก็ใช้แรงเข้าว่า... ออสถีบเบรีย่งไปที่ประตูอย่างแรง!

เสียงเท้าที่กระทบประตูโลหะดังลั่น มันเกิดขึ้นพร้อมๆ กับบานประตูที่เปิดออกไปกระแทกกำแพงด้านใน ฝุ่นฟุ้งกระจายเต็มห้อง ฉันมองแล้วปลงๆ ไม่รู้ว่าผู้ชายคนนี้จะรู้จักคำว่า ใช้ความคิด บ้างหรือเปล่า

“นายทำอย่างนี้ตลอดเลยรีไรง ใช้แต่แรง...” ฉันพูดเบาๆ แต่ลืมนิดไปว่าคำพูดฉันจะตรงเข้าสมอง และออสได้ยิ้มนิดๆ

“ก็มันได้ผลทุกครั้ง” ตานีตอบกลับมา ฉันไม่รู้จะพูดอะไรต่อ ถ้ายังมีใบหน้าอยู่คงจะส่ายหน้าแบบปลงๆ

“ขอโทษ...ฉันผิดเองแหละ” ฉันประชด

“อืม...ไม่เป็นไร” เขาว่าอย่างนั้น ฉันลืมนิดไปว่าตานีไม่เข้าใจเรื่องอะไรแบบนี้ ประชดออสก็เหมือนคุยเรื่องกระเป่าถือเก๋ๆ กับพีอาร์เธอร์ ฉันผิดจริงๆ นั่นละ ไม่น่าไปพูดอะไรกับเจ้านีเลย

หลังจบการปะทะคารมที่ฉันแพ้หลุดลุ่ย พวกเราก็เข้ามาในตึกที่ว่า เครื่องมือหน้าตาประหลาดกระจายอยู่เต็มห้อง มีเอกสารกระจายอยู่ทั่ว

แต่ไม่สามารถอ่านได้เพราะกระดาษเก่าจนมองไม่เห็นตัวหนังสือ

และเมื่อออกสกวาดตามองไปยังมุมห้อง สิ่งที่เห็นก็เป็นโครงกระดูกสองชุดนอนอยู่บนพื้น เขาไม่ได้มีท่าที่สนใจหรือตกใจเมื่อมองเห็น ออกสำรวจห้องนี้อย่างละเอียด แต่ก็ไม่พบอะไร มีเพียงแค่แผ่นป้ายที่ติดอยู่บนผนัง มันเป็นป้ายโลหะขนาดราวสองฟุต บนนั้นเขียนว่า...

‘หน่วยวิจัยที่ 2 คาสเทนซ์ พีระมิด (Carstenz Pyramid)’

“คาสเทนซ์พีระมิด?” ฉันทวนคำที่เพิ่งอ่านไป บอกได้เลยว่าคุณหนูมาก แต่ต้องขอเวลานึกก่อนว่ามันคือที่ไหน และเป็นอะไร จริงๆ เป็นเพราะพวกเราสามพี่น้องก่อนจะมากลายเป็นหอกนี้ พวกเราตระเวนไปแล้วทั่วโลก

“คุณรู้อะไรเกี่ยวกับมันรึ?” ออกสถาม

“รอเดี๋ยวลี! อย่าเพิ่งกวน...ฉันกำลังใช้ความคิด” พอฉันตวาดตานั้นก็เงียบไป ทำให้มีเวลาคิดถึงที่มาของชื่อนั้น “คาสเทนซ์...คาสเทนซ์พีระมิด...” ฉันคิดอยู่หลายนาทีแต่ก็ยังคิดไม่ออก และในช่วงนั้นเองที่เกิดแผ่นดินไหวเบาๆ ขึ้นอีกครั้ง ทำให้ฝุ่นผงหล่นลงมาจากบนเพดานเก่าคร่ำคร่า ฝ้าเต็มห้องที่เราอยู่

“นี่มันเกิดอะไรขึ้นอีกเนี่ย!” ฉันโวยวาย

“แผ่นดินไหว” ออกสว่าขณะที่ใช้มือปิดเศษผงที่หล่นใส่หัวเขา

“อันนั้นฉันรู้อแล้ว! แต่อยากรู้ว่ามันเกิดขึ้นได้ยังไงติดๆ กัน” ฉันส่งคำพูดตรงไปยังสมองของเขา แล้วคู่สนทนาของฉันส่ายหน้าไปมาก่อนจะตอบสั้นๆ

“ไม่รู้สิ” เขาตอบได้แค่นั้น แต่ฉันยังไม่ทันจะพูดอะไรต่อ การสั่นสะเทือนก็หยุดลง ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่เริ่มรู้สึกได้ว่ามันมีอะไรแปลกๆ

แล้ว ฉันก็คิดว่าออสกำลังคิดแบบเดียวกัน

“แผ่นดินไหวตอนเราอยู่บนภูเขาที่นี่ท่าทางจะไม่ค่อยดีนะ” เสียง
เรียบถูกส่งออกมา

“เดี๋ยว! ภูเขาโร!” คำพูดของเขาทำให้ฉันพอจะนึกอะไรออก “ฉัน
นึกออกแล้ว!”

“คุณนึกอะไรออก”

“คาสเทนท์พีระมิดไงล่ะ!” ฉันว่าเสียงสูง

“ผมไม่เข้าใจ”

“คาสเทนท์พีระมิดเป็นภูเขาสูงในป่าบัววิกินี มันสูงระดับโลก
ดีกว่าเอเวอเรสต์ไม่เท่าไร...” ฉันอธิบาย “แต่ดูท่าแรงสั่นสะเทือนนี้
จะไม่ใช้เรื่องธรรมดา ถ้าเราอยู่บนยอดเขาคาสเทนท์พีระมิดจริง”

“ยังไง” ออสถาม ส่วนที่ฉันนั่งอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะตอบออกไป

“เขตที่เราอยู่นี้เป็นส่วนหนึ่งของ ‘วงแหวนไฟแห่งแปซิฟิก’ เขตที่
เกิดภูเขาไฟระเบิดบ่อยครั้ง” เมื่อได้ยินสิ่งที่ฉันพูดออสก็วิ่งไปพร้อมกับ
ขมวดคิ้ว

“แปลว่าแรงสั่นเมื่อก็อาจเป็น...” เขาถามโดยที่ดูเหมือนจะเริ่มมี
คำตอบผุดขึ้นในใจแล้ว

“อาจเป็นสัญญาณก่อนจะเกิดภูเขาไฟระเบิดไงล่ะ” ฉันตอบกลับ
ด้วยความมั่นใจพอตัว มันทำให้ออสรีบค้นเอกสารทั้งหมดที่อยู่ในนี้ และ
เลือกส่วนที่ยังพอจะมีประโยชน์กลับออกไปด้านนอก เพราะข้างในมีแสง
น้อยเกินกว่าจะอ่านรู้เรื่อง

ฉันจำได้ว่าสมัยก่อน ในช่วงที่ฉันยังเป็นมนุษย์ ชาวภูเขาไฟระเบิด
ในเขตนี้กับแผ่นดินไหวมีบ่อยมาก บางครั้งถึงขั้นเกิดคลื่นสึนามิ นั่นก็
เพราะว่ามันเป็นเขตที่เปลือกโลกมาบรรจบกัน จำได้ว่าเคยได้ยินข่าวที่
ป่าบัววิกินีเผชิญแผ่นดินไหวรุนแรง และเกิดคลื่นสึนามิใกล้กับเมืองหนึ่ง

ริมชายฝั่งทิศตะวันตกเฉียงเหนือของประเทศ เมื่อช่วงปี 1900 กว่าๆ เหตุการณ์ครั้งนั้นคร่าชีวิตประชาชนไปเป็นพันราย

จากเอกสารที่ออสเอาออกมาจากสถานี ทำให้รู้ว่าเราน่าจะอยู่ในเขตที่เคยเป็นภูเขาคาสเทนท์พีระมิด ในป่าบัววิกินี อยู่ทางใต้ลงมาจากร่องลึกบาดาลมาเรียน่าที่เกิดเรื่องของเนปจูนและเพลตแผ่นสุดท้าย สุดท้ายฉันก็รู้แล้วว่าทำไมเขตผืนดินแบบที่นี้ถึงไม่มีคนมาจับจองเป็นเจ้าของ...เพราะภูเขาไฟระเบิดและสึนามิตี๋จ๋องไว้แล้วยังไงละ

ก่อนจะออกจากอาคารหลังนี้ ออสสำรวจหาของที่พอจะใช้ประโยชน์ได้ในความคิดของเขา และสิ่งที่ได้ติดมือกลับลงมาก็คือ ผ้าใบผืนใหญ่ที่มีรอยขาด ลวดสลิงขนาดใหญ่ และตาข่ายกว้างสองคูณสองเมตร

“เราต้องรีบออกจากเกาะนี้ให้เร็วที่สุด” ฉันบอกกับออสที่กำลังมองไปทางทะเล

“ถ้าจะออกจากที่นี่เราต้องรีบ ลมกำลังจะเปลี่ยนทิศ มันกำลังจะพัดออกจากเกาะในวันสองวันนี้” เขาพูด ขณะนั้นเองก็มีสายลมเอื่อยๆ พัดผมเส้นสั้นๆ ของเขาให้ขยับ

หลังจากนั้นก็ไม่มีเหลือเวลาให้พวกเรามัวชักช้า ออสตรวจเช็กชุดดำน้ำของบารอสที่เขาเก็บไว้ มันมีรอยที่เกิดจากกระสุนปืนสองจุด ซึ่งเขาใช้แผ่นเหล็กที่หาได้ในห้องเก็บอุปกรณ์มาปิด น่าจะทำให้พอทนแรงดันในระดับร้อยสองร้อยเมตรไหว

ไม่รู้ว่าจะตายี่เกิดและถูกเลี้ยงดูมายังไง เขาใช้เวลาไม่กี่นาทีเปลี่ยนตาข่ายที่ได้มาให้กลายเป็นถุงตาข่าย และขึ้นใบเรือด้วยผ้าใบโทรมๆ รอยขาดถูกซ่อมอย่างรวดเร็ว ส่วนที่ต้องใช้เชือกเขาก็ใช้ลวดสลิงแทนที่ หลังจากจัดการเรือจนเป็นรูปเป็นร่าง ออสก็รีบไปยังหน้าผาที่เคยใช้ตกปลาทันที เขาลงนั่งแล้วเหวี่ยงเบ็ดออกไป และนั่งนิ่งเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“นายจะใจเย็นไปไหมมานั่งตกปลาเนี่ย” ฉันถาม

“จะเดินทางต้องมีเสบียง และผมไม่คิดว่ากลางทะเลจะหาได้ง่ายๆ”

“นายก็เลยจะตกปลาที่ทำเสบียงว่่างั้น” นี่ถ้าฉันยังมีมั่นคงกระตูกเบาๆ

“คงต้องหาน้ำจืดที่อยู่ในแอ่งน้ำบนเกาะเตรียมไว้ด้วย”

รอบคอบจริงนะพ่อคุณ ตอนเกิดมาแล้วพ่อแม่ปล่อยให้ไว้ในป่าหรือใจ เก่งเรื่องพวกนี้เสียเหลือเกิน แต่เรื่องมนุษย์สัมพันธ์กลับตรงกันข้าม อย่างกับพวกไม่เคยเข้าสู่คัมภีร์อย่างนั้นแหละ แต่ก็เอาเถอะ...

ถ้ามันจะพาฉันออกจากที่นี่ได้ ยังไงฉันก็ยอม

“คิดว่าจะรอดไหม” ฉันเริ่มไม่แน่ใจ

ออสนี่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง แต่พอดีมีปลามากินเบ็ดเขาจึงดึงมันขึ้นมาและเมื่อเอาปลาตัวนั้นใส่ในถุงตาข่ายที่แช่อยู่ในน้ำเรียบร้อย ผู้ชายตัวหนาคนนี้ก็ตอบคำถามเมื่อครู่อย่างแจ่มแจ้ง

“น่าจะมีโอกาสรอดมากกว่าอยู่ที่นี้”

จริงของออส...อันนี้ฉันเห็นด้วยเลยละ อยู่ที่นี้เราต้องตายภายในไม่กี่วันนี้แน่ๆ ถ้าตายสบายหน่อยก็เจอสีนามิ ถ้าออกแนวทรมานก็ตายในลาวาจากภูเขาไฟระเบิด

ออสใช้เวลาที่เหลืออยู่ทั้งวันไปกับการเตรียมเดินทางออกจากที่นี่ สายฝนก็ยังโปรยลงมาตลอดเวลา ฉันรู้ดีว่าเป็นวัฏจักรของน้ำที่ต้องเปลี่ยนแปลงสถานะ แต่เมื่อมันตกลงมาไม่เลิกไม่ราแบบนี้ก็พาให้ใจฉัน พายุ น่าจะกำลังก่อตัวและพัดเข้ามาในไม่ช้า

ซึ่งเราก็ต้องออกจากที่นี่แบบไม่มีทางเลือก...

ในตอนที่ได้เดินทางทิศใต้ของเกาะมีซากปลาตายลอยอยู่นับร้อย ฉันรู้ทันทีว่ากำลังจะเกิดเรื่องไม่ดีในเวลาไม่นานนี้แน่ๆ

“เราจะไปทางไหนกัน” ฉันถาม เพราะสำหรับตัวฉันเองนั้น ไม่ว่าจะ

จะมองไปทางไหนทะเลก็เหมือนกันไปหมด...ไม่เห็นฝั่งที่เรากำลังมองหา

“ตะวันตก...” ออสพูดออกมาขณะใช้มือบังแดดฝนที่โรยลงมา เขามองไปรอบตัวก่อนจะพูดออกมาอีกครั้ง “เราจะไปทางตะวันตก ถ้าที่นี่เป็นป่าบัววิกินี่ บลูเวลด์อินโดนีเซียน่าจะอยู่ทางทิศนั่น” พูดจบเขาก็มีส่วนต่างๆ ของเรือให้แน่นหนา มีอกระชากเชือกที่เป็นเงื่อนตาย โดยใช้เท้ายันไปที่ขอบเรือเพื่อให้เชือกรัดแน่นขึ้นอีก ตายังจ้องขึ้นส่วนอื่นที่ยังไม่เรียบร้อย และมีเพียงแค่เขาคนเดียวเท่านั้นที่จะจัดการมันได้

ฉันพอเข้าใจสิ่งที่ออสพูด มันดูพอจะเป็นไปได้ น่าจะมีบลูเวลด์อยู่ในทิศทางที่ชายคนนั้นบอกจริง แต่ต่อให้เป็นบลูเวลด์ขนาดใหญ่ มันก็เล็กมากเมื่อเทียบกับผืนน้ำที่กว้าง ใจฉันหวังว่าเราอาจจะหาจุดที่บลูเวลด์นั้นตั้งอยู่ไม่เจอก็เป็นได้

“เราอาจไม่เจอบลูเวลด์...” ออสที่กำลังชะมักเขม่นกลางสายฝนพูดขึ้น “แต่อาจเจอเรือที่แล่นผ่านไปมา”

นั่นสินะ...ฉันน่าจะลืมนึกเรื่องนี้ไปจริงๆ แล้วตอนนี้ก็มีสมมองอยู่บ้างวันนี้ฉันยกให้ แต่ถึงยังไง แรงของเขาก็มากกว่าสมมองอยู่ดี เพราะเขาใช้เวลาเกือบทั้งวันต่อเรือจนเสร็จในที่สุด

มันจะมีคนธรรมดาที่ไหนทำเรื่องแบบนี้ได้...

ในที่สุดฟ้าก็มืดมิด วันพรุ่งนี้ตอนเช้าจะเป็นเวลาที่เราจะออกเรือหนีไปจากที่นี่ หนีจากบางอย่างที่กำลังจะเกิดขึ้น อะไรวางอย่างที่น่าจะทำให้พวกเราอาจตายได้ ไม่สิ...ฉันคงไม่ตาย แต่อาจถูกฝังอยู่ใต้ลาวา หรือจมลงก้นทะเล นั่นละที่น่ากลัวกว่าตาย ไม่มีอะไรยืนยันว่าวิญญูณของพวกเราจะคงอยู่นานแค่ไหน ถ้าเราตายพันๆ ไปได้มันก็เป็นเรื่องดี แต่ถ้าไม่ละ...หากวิญญูณฉันต้องติดอยู่ในหอกนี้ตลอดไปละ ฉันจะต้องทนอยู่ในความมืดที่ไม่มีใครพบเห็นอย่างนั้นหรือ

ยังคิดฉันก็ยิ่งกลัว...

“วันนี้พระจันทร์เต็มดวง” คนพูดมองขึ้นไปบนฟ้าขณะมือก็ยังมัด
นูนนี้มือเป็นระวิง “พระจันทร์ทำให้น้ำขึ้น ไม่น่าเชื่อว่าสิ่งที่อยู่ห่างจาก
โลกไกลขนาดนั้นมีผลกับของที่อยู่บนโลกเรา”

นั่นสินะ...พระจันทร์อยู่ไกลออกไปแต่มีผลกับหลายอย่างบนผิว
โลก ฉันเองก็เคยใช้ชีวิตอยู่ในปีที่ไม่น่าจะมีทางได้พบกับผู้ชายคนนี้ได้ แต่
ก็ยังเกิดเรื่องให้ต้องมาพบกัน เมื่อก่อนฉันไม่เคยเชื่อเรื่องโชคชะตา คิด
แต่ว่าชีวิตฉัน ฉันเลือกเองได้ ชะตาลีชีวิตไม่มีจริง เราเท่านั้นที่ขีดโชคชะตา
ตัวเอง แต่หลังจากครั้งที่เราสามพี่น้องไปยังขั้วโลกเหนือกันในครั้งนั้น ฉัน
ก็เริ่มเชื่อเรื่องโชคชะตาว่ามันมีอยู่จริง และโชคชะตาที่ว่านั้นมักจะกลั่น
แกล้งพวกเราเสมอ แต่สุดท้าย ฉันก็สรรหาคำพูดมาปลอบใจตัวเองจนได้

บางครั้งชีวิตหรือวิญญานมนุษย์อาจถูกกำหนดไว้ให้พบกับบท
ทดสอบ...นี่แหละความเชื่อที่ค้ำจุนฉันมา

ถึงแม้ท้องฟ้าจะมีมืดมิด แต่ฝนก็ยังโปรยลงมาตลอดเวลา ฉันได้ยิน
เสียงคลื่นที่โถมเข้าหาฝั่ง ออสมองดูดาวบนท้องฟ้าที่เห็นได้ไม่ชัดเจน
เท่าใดนัก ฉันรู้ว่าตัวเราเองก็ไม่แน่ใจว่าเมื่อออกจากที่นี่ไปจะพบกับอะไร
จะรอดไปได้หรือไม่ แต่ไม่รู้เป็นเพราะอะไร ฉันรู้สึกว่ามีผู้ชายคนนี้จะพาฉัน
ออกไปจากที่นี่ได้...เขาทำให้ฉันคิดอย่างนั้น

“ผมรับประกันการอสเอาไว้แล้วว่าจะพาคุณไปให้ถึงโนอาห์ ผมจะ
ต้องไม่ตาย เพราะถ้าตาย ก็ไม่สามารถทำสัญญาที่ให้ไว้กับเพื่อนได้”
เสียงทุ้มต่ำถูกส่งออกมา ขณะที่ดวงตาเขายังมองฝ่าเมฆมืดฝนไปบนท้องฟ้า

“จะลองเชื่อนายดู” ฉันพูดเบาจนแทบจะเป็นกระซิบ

คำคืนผ่านไป ในที่สุดพระอาทิตย์ก็ปรากฏบนท้องฟ้าเหมือน
ที่เคยเป็นเสมอมา ไม่ว่ามนุษย์จะมีมากนับพันล้าน หรือล้มตายลงไปมาก

สักเท่าไรก็ยังคงเป็นอย่างนั้น...พระอาทิตย์ขึ้นและตกเช่นเดิมตลอดมา

แสงสว่างยามเช้าเริ่มส่องมาจากทิศตะวันออก สายฝนยังโปรยปรายเหมือนกับวินาทีแรกที่เรามาถึงที่นี่ วันนี้เป็นวันที่ออสเตรียมออกจากเกาะด้วยเรือลำเล็กกระจ๋อย ซึ่งก็ไม่ว่าจะทนคลื่นลมได้มากสักแค่ไหน แต่ที่เราจะทำก็คือ หันหลังให้ดวงอาทิตย์ ออกจากเกาะนี้แล้วมุ่งหน้าสูทิศตะวันตก เป้าหมายอยู่ไกลออกไป แต่ใจของฉันก็ยังหวังว่าจะไปถึง

หลังจากเตรียมการเรียบร้อย ออสก็สวมชุดดำน้ำและตรวจดูสิ่งของจำเป็นอีกครั้งแล้ว เขาเข็นเรือลงสู่ท้องน้ำ แต่ก่อนที่จะถึงชายหาดแรงคลื่นสะเทือนก็เกิดขึ้นอีกครั้ง ครั่งนี้ดูเหมือนมันจะรุนแรงและนานกว่าเดิมมาก

“เราไปจากที่นี่กันเถอะ” ออสพูดขึ้นขณะสะพายฉันไว้กลางหลัง ตอนนี้ออสอยู่ในชุดดำน้ำของบารอส ดูเหมือนออกซิเจนจะเหลือเพียงครึ่งถัง แต่มันก็ทำให้ฉันได้น้ำได้นานหลายชั่วโมง

“อืม ฉันเองก็ไม่อยากอยู่ที่นี่” ฉันตอบกลับไป

ออสโน้มตัวไปด้านหน้าแล้วใช้แรงของเขาส่งผ่านแขนทั้งสองข้างดันเรือลงสู่ท้องน้ำ ด้วยความที่มันไม่ใช่หัดทรายแต่เป็นผาหินเลยทุลักทุเลอยู่บ้าง ตอนนี้นั้นพูดจริงๆ เลยว่าอยากช่วย แต่ก็อย่างที่รู้ มันเป็นไปได้ไม่ได้สำหรับสภาพที่ตัวเองเป็นอยู่ในตอนนี้ คลื่นค่อยๆ ชัดใ้เรือที่ลงไปลอยอยู่ในทะเลได้สำเร็จ น้ำเค็มกระเซ็นเข้าไปใ้ใบหน้าของชายที่เข็นมันลงไปสองสามครั้ง ออสผูกถุงตาข่ายซึ่งด้านในมีปลาที่จับเอาไว้บริเวณหัวเรือมีผ้าใบคลุมปิดแน่นหนา มันเป็นที่เก็บกักน้ำซึ่งรวบรวมไว้เมื่อวาน และยังมีน้ำมันสองถังใหญ่

ลมเริ่มพัดแรงขึ้นทุกขณะ ในที่สุดฉันก็เริ่มรู้สึกว่โชคชะตาเข้าข้างเราบ้างในบางโอกาส ดูเหมือนลมที่พัดอยู่จะเป็นใจให้การเดินทางในครั้งนี้

นี่ เพราะทิศทางที่มันพัดไปนั้นเป็นทิศตะวันตก ใบเรือที่ต้องแรงลมทาง
ออก ตัวเรือกำลังแล่นห่างออกจากฝั่ง ออกสิ้นมานั่งบนเรือแล้วมองไป
ที่สุดสายตา ที่นั่นมีเพียงผิวน้ำ กระแสคลื่น ท้องฟ้า และเมฆที่ลอยแซม
อยู่บางส่วน

“ไปกันเถอะ” เขาว่า

“ไปสิ” ฉันตอบกลับไป

แรงลมช่วยให้เราออกห่างจากตัวเกาะ จากระยะสิบเมตรเป็น
ยี่สิบ...และสามสิบ ฉันกังวลว่าเมื่อเราอยู่กลางทะเลแล้วจะเป็นอย่างไร
จะไปต่อจนถึงฝั่งได้ไหม หรือจะตายอยู่ที่นั่น อดตาย เจอพายุเรือแตก
หรือสาเหตุอื่นๆ อีกมากมาย แต่เรื่องที่ว่าดูเหมือนจะไกลเกินไปสำหรับ
ตอนนี้ อยากรู้ว่าแต่อย่างออกสู่กลางทะเลเลย ขณะนี้พวกเราออกห่างเกาะมา
ราวๆ สามร้อยเมตร เรื่องเลวร้ายก็เกิดขึ้นเสียแล้ว

“ออส” ฉันเรียกเมื่อรู้สึกถึงบางอย่าง ในเส้นทางที่เรากำลังมุ่งหน้า
ไปมีบางสิ่งกำลังมุ่งตรงเข้ามา

ออสลุกขึ้นยืนย่อตัว สายตาของเขาจ้องไปที่อะไรสักอย่างนั้น มัน
กำลังฝ่าสายน้ำตรงเข้าหาพวกเรา สิ่งนั้นน่าจะมีขนาดใหญ่ไม่ธรรมดา
เพราะเมื่อเทียบกับเจ้าตัวนี้ เรือลำนี้ดูเล็กลงไปนิดตา และเมื่อเห็นร่าง
ที่กระโจนขึ้นจากผิวน้ำ...

ฉันก็รู้ทันทีว่าโอกาสรอดชีวิตของเราเหลือน้อยเต็มทน

“อีวิลซาร์ก” ฉันหลุดปากพูดกับตัวเอง

อีวิลซาร์ก...เลวิอาธานที่มีลำตัวยาวคล้ายงู แต่มีส่วนหัวคล้าย
ฉลาม ลำตัวของมันเมื่อโตเต็มที่จะมีสีเทาอมดำ ครีบจากหัวจดหางมี
ทั้งหมดสามคู่ และครีบกระโดงสูงเพียงครีบเดียวที่มีขนาดใหญ่กว่าครีบ
อื่น ขนาดความยาวหัวจดหางน่าจะอยู่ที่ราวสี่สิบเมตร เจ้านี้เป็นเลวิ-
อาธานที่ดุร้ายอันดับต้นๆ ของเขตแปซิฟิกเลยที่เดียว

“ออส!” ฉันทะโกนเสียงดังเมื่อเห็นภาพตรงหน้า หลังจากนั้นเลวิอาธานตนนั้นก็มุดกลับลงสู่ทะเลอีกครั้ง แรงปะทะของร่างขนาดใหญ่กับผิวน้ำก่อให้เกิดคลื่นโถมเข้าใส่เรือ เพียงครั้งเดียวเรือที่เราตั้งใจจะใช้หนีออกจากที่นี่ก็พลิกคว่ำทันที ฉันทักกับออสตกลงสู่น้ำ...ห้องทะเลที่อิวิลซาร์กำลังจ้างเล่นงานพวกเราอยู่

“ถือฉันไว้! ถือฉันไว้เร็วเข้า! แล้วสัญญากับฉัน สัญญาว่าจะอยู่ด้วยกันตลอดไป!” ฉันทะโกนลั่น ในตอนนี้ทางรอดเดียวของพวกเราน่าจะอยู่ที่พลังของฉันท พลังที่สามารถบังคับเลวิอาธานและสิ่งมีชีวิตในท้องน้ำ

ออสว่ายหนีออกจากเจ้าอสุรกายนั้นสุดแรง ผู้ชายคนนี้ไม่รู้คิดอะไรอยู่ แต่เขายังไม่ยอมทำตามที่ฉันทบอก ทางฝั่งเจ้าฉลามปีศาจที่กำลังเห็นเราเป็นมือเข้าอันโอชะดูเหมือนมันจะหมายตาเราไว้แบบไม่ยอมปล่อยไปไหน ฟังจากเสียงร้องคำรามทำให้รู้สึกเหมือนมันกับว่าถูกตีตราจง

“นายจะบ้ารึ! ถ้าไม่ทำอย่างที่บอกนายตายแน่!” ฉันทะโกนอย่างหงุดหงิด

“ผมไม่ยอมให้คุณจำใจต้องอยู่กับผม” ตานั่นว่า

นี่มันอะไรกัน ยังมีผู้ชายแบบนี้ในโลกอีกหรือนี้ มันจะสุภาพบุรุษผิดเวลาเกินไปแล้ว

“ไม่ได้จำใจ ฉันทอยู่กับนายได้ ฉันทเชื่อว่านายจะปกป้องฉันทจนลมหายใจสุดท้าย เร็วเข้า! จับฉันทไว้แล้วสัญญาว่าจะอยู่ด้วยกันตลอดไป!”

ครั้งนี้ดูเหมือนเขาจะฟังที่ฉันทพูด ออสหยิบฉันทที่อยู่กลางหลังออกมากุมไว้ในมือ ฉันทเริ่มการทำสัญญาระหว่างพวกเรา ซึ่งฝ่ายหนึ่งเป็นหอกวิญญานและอีกฝ่ายเป็นลอสต์ชายด์ทันที

“นายจะอยู่กับฉันทตลอดไปไหมออส...” ฉันทถาม

“ผมจะอยู่กับคุณตลอดไป จะปกป้องคุณตลอดไป และจะพาคุณ

“ไปให้ถึงโนอาห์ ผมสัญญา” เมื่อสิ้นเสียงที่เขาตอบกลับ ร่างของฉันส่องประกายสีดามืด สิ่งที่เกิดขึ้นทำให้อิวิลซาร์กชะงักไปชั่วครู่ แต่ก็เพียงแค่ว่าบิตาเดียว ความหิวน่าจะทำให้มันคลั่งและวายุตรงเข้ามาสู่ตรงเพื่อจัดการพวกเราที่หนีไปไหนไม่พ้น

จากขนาดของอิวิลซาร์ก ฉันคิดว่าบางทีออสอาจทำสำเร็จ เขาอาจจะบังคับเจ้าอสูรแห่งท้องทะเลตัวนี้ได้ แต่นั่นก็เป็นแค่เรื่องที่ฉันคิดเอาเอง ไม่มีอะไรยืนยันว่ามันจะเป็นแบบนี้

“นายต้องใช้คมหอกของฉันปักไปที่ตัวของมันให้ได้ ถ้าทำสำเร็จ... หากพลังของเราสองคนมีมากพอ ฉันจะสื่อสารและบังคับเลวีอาธานตัวนั้นได้” ฉันบอกออส แต่ไม่ใช่เรื่องง่ายแน่สำหรับการกระทำแบบที่ว่า ฉันไม่ได้มีพลังเหมือนพีอาร์เธอร์ที่บังคับมวลน้ำช่วยในการเคลื่อนที่ ไม่ได้มีพลังเหมือนซิกฟรีดที่ทำให้ผู้ครอบครองเคลื่อนไหวใต้น้ำได้รวดเร็ว พลังของฉันมีเพียงอย่างเดียว พลังหนึ่งเดียวที่ไม่ส่งผลโดยตรงกับกระแสน้ำเหมือนพีซายทั้งสอง

พลังในการบังคับเลวีอาธาน...บังคับอสูรกายผู้ได้รับนามจากบาปวิรชยาแห่งวิรชณ์

“จะลองพยายาม” ออสพูดกับฉันขณะลอยตัวอยู่ในน้ำเพื่อกะจังหวะหลบการโจมตี อิวิลซาร์กใกล้เข้ามาทุกขณะ ฉันรับรู้ได้ว่าผู้ชายคนนี้กำลังตื่นเต้น ลมหายใจของเขาถี่ หัวใจเต้นเร็วและแรง ตอนนี้ออสกำลังเอาชีวิตมาแขวนไว้บนเส้นด้าย หากผิดพลาดเพียงนิดเดียว...เขาจะต้องตายอย่างแน่นอน

เจ้าปีศาจนั้นอ้าปากคำรามลั่น ท้องน้ำรอบตัวสั่นไหว ฉันได้แต่ภาวนาให้พลังของเราสองคนบังคับเจ้านี้ได้ เราน่าจะทำได้ เพราะเลวีอาธานขนาดประมาณนี้ไม่ใช่พวกที่มีพลังมากนัก

ใช่...เจ้าอิวิลซาร์กเป็นเลวีอาธานที่ไม่ได้มีพลังมากมาย และเรามี

โอกาสรอดตายเพราะบังคับมันได้ แต่ทุกอย่างพลิกผันเร็วเหลือเกิน จู่ๆ ก็มีบางสิ่งพุ่งเข้าจู่โจมเจ้าเลวีอาธานตนนั้น ร่างสีดำทะมึนที่ใหญ่กว่า อีวิลซาร์กเกือบสองเท่าปรากฏออกมาตรงหน้าพวกเรา เลวีอาธานอีก สายพันธุ์หนึ่งพุ่งเข้าขย้ำอีวิลซาร์ก มันเป็นเลวีอาธานสายพันธุ์ที่นับว่าเป็นฝันร้ายของอาบิสไรเดอร์ทั้งหลาย

แปซิฟิกสันหนาม (Pacic Spike Fold)

แปซิฟิกสันหนาม เลวีอาธานสายพันธุ์มังกรน้ำหายาก ลักษณะคล้ายมังกรในตำนานเก่าแก่ ลำตัวมีสีดำสนิท มันไม่มีขา แต่มีครีบขนาดใหญ่ทั้งสี่เข้ามาแทน กลางหลังมีหนามแหลมจากหัวจดหาง ยกเว้นบริเวณส่วนคอที่เชื่อมกับลำตัวที่จะเว้นเป็นช่องว่าง จะไม่มีหนามแหลมราวสามเมตร มันเป็นเลวีอาธานสายพันธุ์หายากพอๆ กับลองฮอร์นที่บารอสเคยบังคับได้ เจ้าเลวีอาธานสายพันธุ์นี้มีความเร็วในการเคลื่อนตัวได้นี้ระดับสุดยอด แกรมยังมีกรามขนาดใหญ่ที่บดขยี้เลวีอาธานด้วยกันได้อย่างง่ายดาย...ฝันร้ายแห่งท้องทะเลโดยแท้จริง

“ออส!” ฉันทะโกนสุดเสียง “หนี!” นั่นคือสิ่งเดียวที่ฉันคิดได้ในตอนนี้ ด้วยพลังของพวกเรา และประสบการณ์ของออสที่ไม่เคยใช้พลังของฉันทมาก่อน ทำให้มั่นใจได้ว่าความคิดที่จะจับเจ้าตัวนี้เป็นกรามฆ่าตัวตายที่ได้ผลแน่นอนกว่ามัดแขนมัดขาตัวเองกระโดดลงน้ำเสียอีก

ถ้าเป็นอีวิลซาร์กยังพอทำเนา แต่ถ้าเป็นแปซิฟิกสันหนามนี่เลิกพูดถึงได้เลยสำหรับผู้ครอบครองมือใหม่ กว่าบารอสจะจับลองฮอร์นได้ก็ใช้เวลาหลายเดือน และในตอนที่เราทำสำเร็จ ทั้งฉันและบารอสก็เห็นพ้องต้องกันว่า ถ้าให้ทำอีกครั้งก็ไม่แน่ใจว่าจะทำได้

ตอนนี้เลวีอาธานสองตัวกำลังสู้กันไม่ลดละ ผิวทะเลรอบตัวปั่นป่วน ละอองน้ำสาดกระเซ็น ฟองคลื่นสีขาวกระจายต่อเนื่องจากการขยับร่างกายขนาดใหญ่ ฉันคิดว่านี่น่าจะเป็นโอกาสเดียวที่ออสจะว่ายกลับไป

ยังเกาะที่เราเพิ่งจากมาให้เร็วที่สุด

ออสนี่อยู่แค่ไม่กี่วินาที สุดท้ายดูเหมือนเขาจะรู้แล้วว่าเจ้าตัวที่อยู่ตรงหน้าเกินกว่ากำลังพวกเราจะจัดการได้ เขาหันหลังให้สัตว์ประหลาดทั้งสองตัวแล้วเริ่มว่ายน้ำกลับไปยังเกาะที่น่าจะมีความตายอีกแบบรอเราอยู่ ความตายที่คือคลื่นยักษ์เข้ามาทุกจังหวัดหกลมหายใจ

ระยะทางห่างจากฝั่งประมาณสามร้อยเมตร ถึงจะว่ายน้ำได้เร็วแค่ไหนก็ต้องใช้เวลาหลายนาที ตอนนี้นั่นได้แต่ภาวนาว่าให้เจ้าอีวิลซาร์กนั้นเก่งสักหน่อย เพราะถ้าเป็นอย่างนั้นก็พอจะถ่วงเวลาเจ้ามังกรน้ำไว้ได้

จากช่วงเวลาที่ผ่านไป ออสว่ายน้ำเลยระยะหนึ่งร้อยเมตรไปแล้ว ยังเหลือระยะทางอีกประมาณสองร้อยเมตรจะถึงฝั่ง ตอนนีดูเหมือนสิ่งที่ฉันหวังไว้จะเป็นไปอย่างที่คิด เจ้าอีวิลซาร์กสู้สุดใจ ลำตัวยาวของมันสะบัดไปมาต่างๆ ที่เขี้ยวของแบชีฟิกสันหนามกัดแน่นอยู่ที่ส่วนคอ

เลือดสีแดงไหลเประร่วงของอีวิลซาร์ก แรงสะบัดตัวที่พยายามดันให้หลุดจากคมเขี้ยวลดลงทุกขณะ ฉันรู้ว่ามันกำลังจะตาย แต่อย่างน้อยตอนนี้ออสก็ว่ายน้ำไปได้ประมาณสองร้อยเมตร เหลืออีกแค่หนึ่งร้อยเมตรเท่านั้นจะถึงฝั่ง หนึ่งร้อยเมตรสุดท้ายที่จะชี้ความเป็นตายของพวกเขา

ในที่สุดร่างของอีวิลซาร์กก็หยุดนิ่ง เจ้ามังกรน้ำยังกัดมันไว้ไม่ปล่อย มันสะบัดร่างของเลวี่อาธานที่อยู่ในปากอย่างแรง และในที่สุดส่วนหัวของอีวิลซาร์กก็ขาดออกจากลำตัว

“ออส! มันหันมาแล้ว!” ฉันตะโกนเมื่อเห็นว่าเจ้าเลวี่อาธานที่มีหนามบนหลังจ้องมาที่พวกเรา

ไม่มีเวลาให้หยุดพักหายใจ ไม่มีเวลาให้ออสหันไปมอง เจ้านั้นสะบัดหัวไปมาพร้อมกับคายนส่วนหัวของอีวิลซาร์กที่มีแผลเหวอะหวะออก ตอนนี้นั้นกำลังพุ่งตรงมาที่พวกเราซึ่งเข้าไปใกล้ถึงฝั่งเต็มที แต่เรื่องความเร็ว

ของเจ้าเลวีอาธานตัวนี้ รู้ดีกันอยู่แล้วว่าเป็นฝันร้ายแห่งท้องทะเลที่มีอยู่จริง ตอนนั้นฉันก็แค่ภาวนาอีกครั้ง ขอให้ออสขึ้นฝั่งก่อนที่เจ้านั้นจะตามทัน...ฉันทำได้เพียงเท่านั้นจริงๆ

ฉันไม่กล้ามองกลับไปข้างหลัง ออสเองก็ว่ายไม่คิดชีวิต นับว่าเขาเป็นคนที่ว่ายน้ำได้เร็วมาก แต่ถึงยังไงก็คงเทียบเจ้าตัวที่ตามมาไม่ได้ ฉันเห็นฝั่งอยู่ข้างหน้าราวกับจะเอื้อมถึง แต่ไม่รู้ว่าเจ้าตัวที่ตามมาอยู่ตรงไหน ถ้ามันไล่ตามทัน แต่ตอนที่เราขึ้นจากน้ำก็โดนกัดตายได้ง่ายๆ ฉันร้อนใจเป็นที่สุด ถ้ายังอยู่ในร่างเดิมหัวใจคงเต้นแบบที่เรียกว่าแทบจะระเบิดออกมา ส่วนหัวใจของออสเองก็เต้นเร็วจนรู้สึกได้ แต่ไม่ว่าจะเป็นอย่างไร ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น แขนและขาของเขาก็ยังคงขยับว่ายน้ำต่อไป

และในที่สุด...เราก็ขึ้นฝั่งสำเร็จ!

“โฮ่ววว!” ออสที่ขึ้นจากน้ำตะโกนเสียงดัง มันเป็นเวลาเดียวกับที่เจ้ามังกรกระโจนขึ้นเหนือน้ำ เผยให้เห็นร่างสีดำทมิฬกับหนามเรียงรายอยู่บนหลังคอคดปลายหาง เสียงร้องนั้นแผดก้อง ร่างอสูรแห่งทะเลนำหวาดหวั่น หลังจากนั้นเจ้าเลวีอาธานที่ตามล่าเราก็พุ่งตัวกลับสู่ท้องทะเลอีกครั้ง

พวกเรานั่งอยู่บนฝั่ง ออสถอดเสื้อออกแล้วสะบัดหัวพร้อมกับมองไปยังจุดที่พวกเขาพบกับอิวิลซาร์กและมังกรน้ำ เขาหายใจหอบ มีอย่างก้าฉันไว้แน่น เรือที่ใช้ออกจากฝั่งและเป็นความหวังเดียวที่จะพาเราออกไปจากที่นี่จมหายไปไม่เห็นแม้แต่ชิ้นส่วน

“คงต้องหาวิธีอื่น” ออสว่า

“วิธีอื่น?”

อาจจะมียุทธวิธีที่ทำให้ออกจากเกาะนี้ได้ แต่ถ้าเจ้าเลวีอาธานมังกรน้ำนั้นยังคงเฝ้าอยู่ เราไม่น่าจะหนีพ้น และดูท่าว่ามันจะว่ายน้ำวนเวียนไม่ไปไหน และในเมื่อไม่ได้พวกเราเป็นเหยื่อ เจ้านั้นก็กลับไปจัดการกับซาก

ของอิวิลซาร์กที่ล่อยอยู่จุดเดิม

มีแค่สองทางเท่านั้นที่เหลือให้เราเลือกในตอนนี้นี้ ข้อแรกก็คือกำจัดมันเสีย หรือไม่ก็ข้อสอง... ใช้พลังของฉันทันจับมันให้ได้

อย่างแรกยากอยู่แล้ว เพราะหมายความว่าเราต้องมีอาวุธ ซึ่งฉันไม่เห็นผ่านตาเลยแม้แต่น้อย ถ้าจะเอาเบ็ดตกปลาของเจ้าออสมาตาก็คงใช่ที่ ส่วนเรื่องที่จะจับเลวี่อาธานตัวนี้ไม่ต้องพูดถึง มันอยู่ในระดับที่เรียกว่ายากสุดๆ ยิ่งเป็นผู้ผูกสัญญาใหม่ด้วยยิ่งแล้วใหญ่

ผู้ผูกสัญญาใหม่...

เดี่ยว...

เฮ้ย! นี่ฉันผลอผูกสัญญากับตานีไปแล้ววรี

โอ๊ย... ไม่รู้ว่าเรื่องเจ้ามังกรนั่นหรือเรื่องนี้จะใหญ่กว่ากันคราวนี้ นี่แปลว่าฉันต้องอยู่กับตานีไปอีกนานเลยงั้นสิ

ตายๆๆ ตายแน่ฉัน

ออกตาเวีย เอร์นานเดส ต้องมาอยู่กับพวกมนุษย์ถ้าใครมันยงแบบนี่เนี่ยนะ ฉันจะบ้าตาย ผู้ชายที่ไม่รู้จักความสวยงาม ไม่รู้จักแพ้ชนะ ไม่รู้แม้กระทั่งว่าการทำตัวเป็นสุภาพบุรุษเป็นยังไง มารยาทในสังคมชั้นสูงนี่คงไม่ต้องพูดถึง ตานีไม่มีทางรู้แน่นอน

“นี่นาย...” ฉันเรียกอย่างไม่ค่อยสบอารมณ์ “รู้ใช่ไหมว่านายผูกสัญญากับฉัน”

“อือ”

“นี่มันเรื่องใหญ่อะ!”

“อือ”

อือ...เนี่ยนะ ทำไมตานีไม่ได้สะทกสะท้านอะไรกับเรื่องนี้บ้างเลย แถมยังทำเป็นไม่สนใจอีกต่างหาก ตอนนี้นี้ฉันเดาว่าสมองของเขาคงคิดหาทางออกจากที่นี่ หาทางกลับไปหาพรรคพวก แต่ก็อย่างที่บอกไป ตราบ

โตที่เจ้าแปซิฟิกสันหนามนั้นยังเฝ้าอยู่ พวกเขาไม่มีทางออกจากเกาะนี้ได้
แน่

“นี่...นาย” ฉันทันเรียกอีกครั้ง แต่เจ้าออสทำเป็นเหมือนไม่ได้ยินสิ่ง
ที่ฉันทันพูด “ฉันมีวิธีออกจากที่นี่”

“คุณว่าไงนะ” ตานันหันขวับมามอง

“หุตั้งรีไรง ฉันทันบอกว่ามีวิธีทำให้เราออกจากที่นี่”

“วิธี?” เขาขมวดคิ้วสงสัย

“จับเจ้ามังกรน้ำนั่น แล้วใช้มันแทนเรือ” พอฉันทันพูดจบออสก็ทำ
ตาโตทันที

“คุณหมายถึงเจ้าตัวเมื่อกี้นั้นนะ”

“อ้อ” ฉันทันพูดสั้นๆ เลียนแบบเขาบ้าง

“ทำยังไง” หี...ในที่สุดนายก็ต้องยอมฟังฉันทัน

“ค่อยๆ ใช้พลังของฉันทันให้ชำนาญ เริ่มจากพวกสัตว์น้ำเล็กๆ ก่อน”

ฉันทันว่า

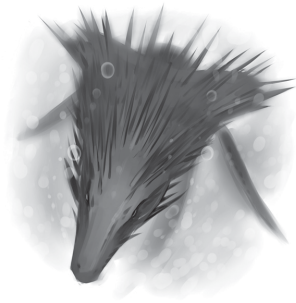
“แต่เราไม่เหลือเวลาแล้วนะ ไม่รู้ว่าเขาไฟจะระเบิดเมื่อไร” ตานัน
ออกความเห็น ซึ่งฉันทันรู้ดีอยู่แล้ว แต่วิธีที่ฉันทันพูดออกไปนั้นอย่างน้อยก็มี
โอกาสสำเร็จ แม้จะน้อยนิดจนไม่รู้จะว้างยังไงก็ตามที

“ก็รู้นี้ ถ้าฉันก็รีบเริ่มกันเลยไม่ดีกว่า” อย่างน้อยนายต้องใช้เวลาอีก
หลายวันกว่าจะจับเจ้ามันได้” ฉันทันพูดออกไปเหมือนให้กำลังใจ นี่สาบาน
ได้ว่าให้กำลังใจสุดๆ แล้ว เพราะถ้าจะให้พูดจริงๆ ก็อย่างที่ฉันทันเคยบอก
เอาไว้...

กว่าบารอสจะปลงฮอว์นได้...ใช้เวลาเป็นเดือน

2

Spike Ridge สับหนาม

หลายครั้งผมก็ไม่ค่อยเข้าใจความคิดของผู้หญิง...

หรือถ้าจะให้ว่ากันจริงๆ แล้วน่าจะบอกว่าไม่ค่อยรู้จักผู้หญิงเลย ด้วยซ้ำ บางเรื่องอยากจะพูดอยากจะคุยด้วย แต่ก็ไม่รู้ว่าจะได้ตอบกลับไปยังไง บางครั้งอยากจะทำให้เธอยิ้ม แต่มันก็ยากสำหรับผู้ชายที่อู้อย่างตัวผม

ใช่...ผู้ชายที่อูๆ เธอเรียกผมอย่างนั้นบ่อยๆ

ด้วยแผนการที่วางไว้กับเพื่อน ทำให้เกิดเรื่องขึ้น ผมทำให้เพื่อนต้องตาย แถมยังต้องรับภาระจัดการสัญญาที่เขาให้ไว้กับผู้หญิงคนหนึ่งให้สำเร็จ

พาเธอไปให้ถึงโนอาห์ ที่ซึ่งร่างของเธอหลับใหลอยู่...

เมื่อลมหายใจของบารอสหมดลง ผมต้องทำตัวให้น่าเชื่อถือ ทำตัว

ให้แข็งแกร่ง ผมไม่ยอมให้ออคตาเวียที่ต้องมาติดอยู่บนเกาะนี้ด้วยवादกลัว เธอเป็นผู้หญิงแปลกๆ แต่แปลกที่ว่าก็ไม่ใช่ในความหมายเลวร้าย อาจจะเอาแต่ใจอยู่บ้าง แต่ก็นับว่าเข้มแข็งทีเดียว และเป็นผู้หญิงร่าเริงในสายตามผม

ออคตาเวียมีส่วนคล้ายกับอิงกริด น้องสาวที่น่าจะรอผมอยู่ที่แซงกรีล่า ฐานลับของพวกเขาที่แม่แต่ตัวผมเองยังไม่เคยเข้าไป เรื่องมันเกิดจากวันนั้น วันที่ผู้หญิงผมสีดำแต่งตัวเรียบร้อยเดินเข้ามาหาผมกับซีแมนที่ปลายอึ้งพิซ เธอมาพร้อมผู้หญิงผมสั้นสีทองอีกคน ซึ่งคนหลังนั้นสะพายอะไรบางอย่างที่ลักษณะเป็นแท่งยาวอยู่ด้านหลัง

หอก...ผมเพิ่งมารู้ทีหลังว่านั่นเป็นหอกสีทอง

“เลนเกอร์? ออส เลนเกอร์ใช่ไหม” ผู้หญิงคนหนึ่งที่ถามผมในวันนั้น และเมื่อผมพยักหน้ารับ เรื่องต่างๆ ก็กรูกันเข้ามาแบบไม่ยั้ง

เรื่องที่เราเป็นลอสต์ซายด์ เด็กที่เป็นตัวอ่อนแซ็งแข็งถูกส่งมาจากดาวที่ชื่อ ไพรม์

ฟังดูตลก...เพราะเรากลายเป็นมนุษย์ต่างดาวทันที แต่สารภาพตามตรงว่ามันก็น่าขำอยู่หรอก เสียงหัวเราะของซีแมนเป็นเครื่องยืนยันเรื่องนี้ที่ดี

แต่เมื่อเธอเริ่มอธิบายเรื่องต่างๆ ทั้งเรื่องพ่อแม่ที่เลี้ยงเรามา และความผิดปกติที่เกิดขึ้น การที่พ่อเกือบจะฆ่าอิงกริดตายด้วยมือตัวเอง

“เธอก็เป็นลอสต์ซายด์เหมือนกับนายและน้องสาว” ผู้หญิงคนเดิมพูดถึงผู้หญิงผมทองที่มาด้วยกัน จำได้ว่าคุยกันไปสักพักถึงจะรู้ว่าเธอชื่อเรเชล สังกัดอยู่กับอันดิน หน่วยงานลับที่ตามหามนุษย์ต่างดาวที่หลบหนี

ผู้หญิงที่เธอแนะนำชื่อเทเรซ่า เทเรซ่าถูกเลี้ยงดูขึ้นที่บลูเวสต์ออสเตรเลีย และสังกัดอันดินมาได้สักพัก เรื่องของเธอผมฟังแล้วเฉยๆ ส่วนเรื่องลอสต์ซายด์ฟังแล้วก็เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แต่ความสงสัยยังอยู่กับผม

ตลอดเวลา และไม่นานนักผมก็ต้องเชื่อเรื่องลอสต์ซายด์ ส่วนเรื่องไพรม์ และอีกเรื่องที่เราเชลแล้ว ผมได้เห็นกับตาตัวเองหลังจากนั้นไม่ถึงชั่วโมง

เทเรซ่าออกไปพร้อมกับเรือของเรา ซีแมนขับเรืออิจิสพาทั้งสองคน ออกสู่ทะเลกว้าง ที่ยอมทำแบบนั้นก็เพราะเรเชลจับจุดพวกเราได้ เธอใช้เงินจ้างเรา และเมื่อถึงกลางทะเลปลอดภัยจากสายตาจากเรือลำอื่น เทเรซ่า ก็เดินไปที่ท้ายเรือ ก่อนจะปักหมอกในมือลงบนผิวน้ำ...เธอสร้างฉลามยักษ์ ขึ้นด้วยมวลน้ำมหาศาล

นั่นละที่ทำให้ผมเชื่อเรื่องที่ได้ยิน...ไพรม์ ลอสต์ซายด์ มูนเพลต โนอาห์ และหอกวิญญูณ

หลังจากนั้นเรื่องต่างๆ ก็เกิดขึ้นอีกมากมาย แต่เรื่องในตอนี้ผม จำเป็นต้องทำก็คือ...

พาผู้หญิงคนนี้ออกไปจากเกาะที่กำลังจะกลืนกินทุกสิ่งด้วยแมงมารื้อนระอุ ผมตายไม่ได้จนกว่าจะพาเธอไปพบกับลอสต์ซายด์คนอื่น ผู้ที่จะช่วยเธอให้กลับสู่โนอาห์ได้อีกครั้ง

“มัวเหม่ออะไรของนาย!”

เสียงที่ตรงสู่สมองของผมคือเสียงของเธอ ออกตาเวีย เอร์นันเดส หอกวิญญูณสีดำที่ผมรับคำสั่งญญาต่อมาจากเพื่อนที่ตายไปว่า จะพาเธอไปยังโนอาห์ซึ่งถูกซ่อนไว้ที่ใดที่หนึ่งบนโลกใบนี้

“เปล่า” ผมตอบสั้นๆ

“เปล่าอะไรของนาย ที่ฉันพูดไปตั้งเยอะนี่นายเข้าใจบ้างไหม” เธอทำเสียงหงุดหงิดแถมสงสัย

“ช่วยพูดเรื่องที่ว่าอีกทีได้ไหม”

“นี่แปลว่านายไม่ได้ฟังฉัน?” เสียงเธอเริ่มฟังดูหงุดหงิดมากขึ้น แต่ผมก็ไม่รู้จะทำยังไงให้มันดีขึ้นจริงๆ แล้วถ้าเธอสั่งให้ผมลงไปดางมอะไร

สักอย่างจากใต้ทะเลมาให้ ผมสามารถจัดการได้สบาย ผมไม่ค่อยชินกับการคุยกับผู้หญิงนัก สำหรับอิงกริดนั้นเป็นช้อยกเว้น ส่วนเรเชลกับเทเรซ่านั้นเป็นผู้ร่วมงาน แต่กับผู้หญิงคนอื่นที่ผมไม่รู้จักนี่เป็นเรื่องลำบากเลยทีเดียว ผมคิดว่า...มันยากเย็นพอๆ กับการเผชิญหน้ากับเลวีอาธานเลยด้วยซ้ำ

สุดท้ายผมก็เจียบไม่ได้ตอบโต้อะไรกลับไป “บ้าจริง...ฉันคงบาปหนาที่ต้องมาอยู่กับผู้ชายอย่างนาย” เธอว่า “เอาละฟังให้ดี ฉันจะพูดอีกแค่รอบเดียว ถ้าไม่ฟังนายตายอยู่ที่นั่นแน่”

“อือ...” ผมตอบได้แค่นั้น ถ้ากลับออกจากเกาะนี้ไปได้ผมจะลองปรึกษาซีแมนดูว่าควรจะทำอย่างไรกับผู้หญิงแบบออกคตาเวีย...คิดว่าซีแมนน่าจะช่วยเรื่องนี้ได้

เหมือนไต่ยีนเสียงถอนหายใจ ก่อนจะมีเสียงของเธอดังตามมา “นายลองจับปลา มา ปลาอะไรก็ได้ จากนั้นลองใช้ส่วนใบมีดของหอกเล่มนี้แทงลงไป อย่าให้ตายล่ะ”

“ลึกลับไหน” ผมถาม ตั้งแต่เกิดผมจับสัตว์ทะเลมานับไม่ถ้วน แต่เรื่องที่จะต้องบังคับมันนี่เป็นครั้งแรก แถมบังคับด้วยหอกวิญญูญาณอีก... คิดว่าน่าจะน้อยคนที่ได้สัมผัสเรื่องนี้

“แค่บังคับลงไป แค่นั้นพลังของนายจะถ่ายทอดผ่านฉันไปบังคับเจ้าตัวที่คมหอกปักลงไป ถ้าพลังพวกเราพอ มันก็จะทำตามที่นายคิด”

เมื่อได้ฟังอย่างนั้นผมก็จับปลาโครัยมาหนึ่งตัว ขนาดมันยาวสักสามสิบเซนติเมตรได้ มือซ้ายจับมันกดไว้กับพื้น ส่วนมือขวาพยายามแทงหอกลงไปให้เบาที่สุด ที่ต้องระวังคือหางของมันที่ยังสะบัดสุดชีวิต คิดว่าผมจะฆ่ามันเสียละมัง

“เบาๆ” ออกคตาเวียย้ำ

ผมค่อยๆ จดปลายหอกไปที่ส่วนหัวของมัน และในที่สุดคมหอกก็

ปักลงไปบนปลาตัวนั้น เพียงแค่ปลายแหลม ไม่ได้ทำอันอันตรายอะไร
มากนัก แต่เมื่อปลายหอกปักลงไปแล้ว ร่างของออคตาเวียผมก็เด้งอยู่ก็
ปล່อยแสงสีดาออกมารอบตัว

“เอามันกลับไปปล່อยในน้ำสิ” ออคตาเวียบอกขึ้นตอนต่อไป

ผมทำตามที่เธอบอก ค่อยๆ ปล່อยเจ้าปลาตัวนี้ลงไปใต้น้ำ ใจคิด
ว่าเมื่อมันลงน้ำแล้วน่าจะรีบว่ายน้ำไปให้เร็วที่สุด แต่กลับไม่ใช่แบบนี้...

เจ้าปลาตัวนี้ยังว่ายอยู่ที่เดิม เหมือนรอคำสั่งจากผม

“คิดสิว่าอยากให้มันทำอะไร” หอกในมือบอก

ทำอะไรดีล่ะ...

“ว่ายวนเป็นวงกลม!” ผมพูดพร้อมกับจ้องไปที่ปลาตัวนั้น

ผมถึงกับต้องเลิกคิ้วสูงเมื่อเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น เจ้าปลาตัวนั้นว่ายเป็น
วงกลมอย่างที่ตั้ง

“นี่...นายไม่ต้องพูดออกมาก็ได้ แค่คิดมันก็ทำตามแล้ว พอนาย
พูดไปด้วยอย่างกับพวกผีเสื้อตัวในละครสัตว์ เซซเซมัด” ออคตาเวียบ่น
อุบ

แค่คิดงั้นรี...อืม

กระโดด...กระโดดสิ!

ไม่ผิดจากที่เธอว่า เจ้าปลาตัวนั้นกระโจนขึ้นเหนือน้ำทันที “ไม่น่า
เชื่อ” ผมเปลือยพูดออกไป

“เป็นไงล่ะพลังของฉัน น่าจะนับเป็นบุญนะที่นายมีโอกาสใช้หอก
แบบฉัน นี่ถ้าเป็นซิกฟรีดกับอาร์เธอร์ทำอย่างนี้ไม่ได้หรอก” เสียงของ
วิญญาณที่สถิตอยู่ในหอกเล่มนี้ตรงเข้ามาในสมอง

“แต่สองคนนั้นก็พลังที่คุณทำไม่ได้ไม่ใช่รึ” ผมถามไปอย่าง
ที่ตัวเองรู้มา ซิกฟรีดที่อยู่กับอิงกริดทำให้เธอเคลื่อนไหวในน้ำได้อย่าง
รวดเร็ว และมีพลังทำลายอันรุนแรง ส่วนเธอเข้านั้นสามารถควบคุมมวล

น้ำที่อยู่ในรัศมีพลังของอาร์เธอร์ได้อย่างอิสระ

“นี่นายจะว่าฉันไม่ได้เรื่องรีไร! หาเรื่องฉันรีไร!” ไม่รู้ผมพูดอะไรผิด แต่ฟังจากเสียงของออกคตาเวียมันน่าจะเป็นอย่างนั้น เธอโวยถัน

“เปล่า” ผมยืนยัน

“อย่ามาพูด! นายว่าฉันซัดๆ” ดูเหมือนเธอจะไม่เชื่อที่ผมพูดไป และเมื่อมองลงไปทีละเลเห็นเจ้าปลาตัวนั้นว่ายรอบผมอยู่ ผมจึงถามออกไป

“แล้วจะปล่อยมันไปยังไง” จริงๆ แล้วปลาตัวนี้ผมตั้งใจจะใช้มันเพื่อทดสอบเรื่องพลังของออกคตาเวีย ไม่ได้คิดจะจับเพื่อนำมาเป็นเสบียงแล้วอีกอย่าง เมื่อมันเชื่อฟัง ผมก็คิดว่ามันคือพรรคพวก ผมไม่ฆ่าพวกเดียวกัน ผมอยากปล่อยมันไป แต่ถ้ามันจะกลับมาให้จับได้อีก ครึ่งหน้าคงจะต้องลงไปเป็นอาหารในกระเพาะของผมแล้วละ

“นายก็แค่คิดว่าให้มันเป็นอิสระ แล้วตัวดหอกหนึ่งครั้งก็เท่านั้น” ออกคตาเวียตอบคำถาม และเมื่อรู้วิธี ผมก็ปล่อยเจ้าปลาไซครายตัวนั้นไปทันที

คิดว่าให้มันเป็นอิสระ พร้อมกับสะบัดหอกสีดำที่ถือไว้ด้วยมือขวา

“นายรู้ถึงพลังของฉันแล้ว จากนั้นต้องลองตัวที่ใหญ่ขึ้น ถ้าพลังของนายกับฉันมากพอ เราจะบังคับมันได้” เงื่อนไขที่จะใช้พลังของเธอได้ก็คือพวกเราต้องมีพลังมากกว่าสิ่งที่ตั้งใจจะจับมา แต่ผมไม่รู้ว่ามีพลังมากกว่าของออกคตาเวียคืออะไร ก็เลยได้แค่ทำตามที่เราบอกเพียงเท่านั้น

“ทำยังไงพลังของเราถึงจะมากขึ้น” ผมถาม

“ยาก...แทบเป็นไปไม่ได้”

“ทำยังไง” ผมถามย้ำ

“นายกับฉันดวงจิตเชื่อมต่อกัน เชื่อมมันในกันและกัน” เธอตอบกลับมา

ความจริงผมเชื่อในตัวเธออยู่แล้ว เพราะเคยเห็นเมื่อเธออยู่กับ บารอส และบารอสเองก็เล่าเรื่องของออกคตาเวียให้ผมฟังหลายเรื่อง ไม่รู้ว่า เป็นเพราะอะไร ผมรู้สึกว่าการของเธอที่น่าสนใจ แต่นั่นไม่น่าใช่ปัญหา ในตอนนี้ ปัญหาจริงๆ ก็คือทำยังไงให้เธอเชื่อในตัวผม มันออกจะยาก อยู่สักหน่อย ไม่สิ...ยากมากต่างหาก และสาเหตุของความยากเย็นที่ว่า นั้นก็เป็นเพราะ...ผมไม่รู้จะพูดยังไงให้เธอเชื่อคำพูดของผม

แผ่นดินไหวเกิดขึ้นอีกครั้ง คราวนี้มันรุนแรงและนานกว่าเดิม ผม คิดว่าน่าจะแทบไม่เหลือเวลาแล้ว เราต้องรีบออกจากเกาะนี้ให้เร็วที่สุด แต่เมื่อคิดมาถึงตรงนี้ สายตาของผมงก็มองออกไปในทะเล ฝูงโลมานับ สิบล้านว่ายอยู่ในน้ำ พวกมันผลัดกันกระโจนขึ้นเหนือน้ำ ส่งเสียงออกมา รวากับกำลังเล่นสนุก ทิศทางที่มันมุ่งหน้าไปคือผ่านเกาะไปทางทิศใต้

แต่นับว่าพวกมันว่ายมาผิดที่ เจ้าโลมาฝูงนี้กำลังล้ำเข้าสู่เขตแห่ง ความตาย...

เจ้ามังกรน้ำที่หลังเป็นแถวหนามกระโจนขึ้นจากทะเล มันจับเอา โลมาตัวหนึ่งด้วยเขี้ยวสีขาว และเมื่อลำตัวสีดำของมันดำลงใต้น้ำแล้ว ก็ พุ่งโจมตีเข้าหาโลมาที่เหลือ เจ้าโลมาพวกนั้นน่าจะกำลังหวาดกลัว แต่ มองผมก็รู้ พวกมันพยายามว่ายน้ำให้เร็วที่สุด ว่ายน้ำหนีเอาชีวิตรอด

แต่โลกนี้โหดร้ายกับผู้อ่อนแอกว่าเสมอ สองตัวที่รั้งท้ายถูกจับเป็น อาหาร

จากภาพที่เห็นทำให้ผมรู้ว่าเจ้ามังกรน้ำตัวนี้น่าจะเฝ้ารอพวกเรา อยู่ เฝ้ารอวินาทีที่เกิดภูเขาไฟระเบิด วินาทีที่พวกเราต้องออกจากเกาะ... มันฉลาดไม่ธรรมดา

ดวงอาทิตย์กำลังโน้มตัวเข้าหาเส้นขอบฟ้า สายฝนของเกาะ ยังตกลงมาเหมือนเดิม ผืนดินและแมกไม้ชุ่มฉ่ำ ผิวทะเลราวกับถูกโรย

ด้วยเม็ดฝน มันยังเป็นเหมือนครั้งแรกที่เหยียบขึ้นมาที่นี่ ตอนนี้ผมได้แต่คิดว่าขอให้เหลือเวลาอีกสักหน่อย ให้มีเวลาพอที่ผมกับออกตาเวียจะทำความรู้จักกันมากขึ้น นี่เป็นครั้งแรกที่ผมไม่รู้จะพูดอะไรกับเธอ

ไม่สิ...ปกติผมเองก็ไม่รู้จะพูดอะไรกับผู้หญิงอยู่แล้ว

แล้วต้องมาเจอกับผู้หญิงคนนี้ คนที่รู้สึกว่าจะไม่ค่อยชอบหน้าผมสักเท่าไร ทำให้ลำบากขึ้นอีก แต่ถึงยังไงผมก็ต้องพาเธอไปยังโนอาห์ให้ได้ นั่นเป็นคำสัญญาของผม สัญญาลูกผู้ชายที่ถึงตายก็ต้องทำ

“ยืนบ๊ออะไรอยู่ได้ จะมีดีแล้วนะ” เสียงคนที่ผมกำลังนึกถึงดังออกมา

“เปล่า...แค่ดูพระอาทิตย์ตก”

“สว่นะฉันว่า” เมื่อได้ยินที่เธอพูดผมถึงกับหันไปจ้องหอกที่อยู่
ในมือ “ถ้าได้ดูด้วยตาของตัวเองน่าจะดี”

“ต้องได้” ผมพูดเสียงเข้ม

“ฉันว่าเอาให้รอดออกจากที่นี่ก่อนเถอะ”

‘ผมจะพาคุณออกไปเอง คุณไม่ต้องห่วง’ ที่ว่านั่น...ผมคิดในใจไม่ได้พูดออกไป แต่ตั้งใจแบบนี้จริงๆ ผมอยากจะบอกกับผู้หญิงคนนี้ด้วยคำพูดนั้น

หลังจากนั้นผมก็ใช้เวลาพักสายตามองดวงอาทิตย์ที่กำลังจะลาลับจากท้องฟ้า ท้องฟ้าที่มีสายฝนพรำ แสงสีแดงส้มซึ่งเป็นแสงสุดท้ายงดงามยามดวงอาทิตย์กำลังจมหายไปในท้องทะเล

ช่วงเวลากลางคืนผ่านไป ผมอาศัยเบ็ดตกปลากับการก่อกองไฟช่วยให้ตัวเองรอดตายไปอีกวัน และไม่ลืมที่จะบั้งปลาตัวหนึ่งไว้ให้ออกตาเวีย แม้เธอจะไม่ได้ลิ้มรสมัน แต่ยังไงผมก็ต้องจัดการส่วนของเธอ

ออกตาเวียถามผมว่าบั้งมันไว้ทำไม ยังไงเธอก็กินมันลงไปไม่ได้ คำตอบของคำถามนั้นผมมีอยู่แล้ว แต่ไม่ได้ตอบออกไป

‘สำหรับผมคุณเป็นมนุษย์ผู้หญิงคนหนึ่ง จึงสมควรแล้วที่จะมีส่วนของคุณ’

กว่าจะเข้าเกิดแผ่นดินไหวอีกครั้ง แต่ไม่ได้รุนแรงอะไรมากนัก มันทำให้ผมขมตาหลับลงได้สบายใจกว่าเดิม ที่จริงผมไม่อยากหลับ กลัวว่าจะเกิดอะไรขึ้น กลัวว่าจะพาผู้หญิงคนนี้ออกจากที่นี่ไม่ได้ แต่ถึงยังไงก็ต้องขมตานอน ขมตาหลับเอาแรงเพื่อจะได้เริ่มต้นวันพรุ่งนี้อย่างเต็มที่

ดวงอาทิตย์ส่องแสงรำไรก่อนจะขึ้นจากเส้นขอบฟ้า แสงแรกค่อยๆ เข้มขึ้น ผมตื่นขึ้นในเวลาสั้นพอดี ออกตาเวียที่ผมกอดไว้ไม่ได้ส่งเสียงอะไรออกมา คงเป็นเพราะน้ำที่เชื่อมเราสองคนเข้าด้วยกันเหือดแห้งไปแล้ว สองขาพาร่างกายเดินออกมาด้านนอกอาคารร้าง ทันทีที่สายฝนเชื่อมเธอกับผม เสียงแหลมสูงก็ตรงเข้าสู่สมองทันที

“ฉันบอกนายก็ครั้งก็หนแล้วว่าจะอย่ามากอดฉัน!” เสียงเธอไม่ใช่แค่แหลมสูง แต่ตอนนี้ยังดังอีกต่างหาก

ผมเงิบ ไม่ตอบอะไร แต่จริงๆ แล้วผมกลัวจะเกิดอะไรขึ้นกับเธอกลัวว่าจะมีบางอย่างพาเธอไป ถึงแม้ที่นี่จะไม่มีใครอื่นก็เถอะ แต่ผมรู้สึกอย่างนั้น

“อ้อ...” ผมพูดออกไปแค่นั้น ซึ่งไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องที่เธอพูดแม้แต่หน่อย

“อ้ออะไรของนาย! เฮ้อ...ฉันเบื่อจะบ่นแล้วนะ” เธอกระแทกเสียงใส่ แต่เอาจริงๆ เลยนะ ผมชอบฟังเธอบ่น มันฟังแล้วสนุกดี ยิ่งงีบออกไปถูก

วันนี้เราเริ่มฝึกการใช้พลังของออกตาเวียตั้งแต่ช่วงเช้า เวลาที่เหลืออยู่ของพวกเราดูเหมือนจะน้อยลงทุกขณะ นาฬิกาชีวิตของพวกเรานับถอยหลังเข้าหาจุดจบ หากไม่รีบ พวกเราคงไม่สามารถออกจากที่นี่

ได้ ไม่ต้องคิดถึงเรื่องกลับไปหาคนอื่นๆ ไม่ต้องคิดถึงเรื่องโนอาห์

หลังพระอาทิตย์ขึ้นเกิดแผ่นดินไหวอีกครั้ง ความรุนแรงเริ่มมากขึ้น ซากตึกที่เราเคยอาศัยเกิดรอยร้าว ทำให้ไม่สามารถกลับไปใช้ได้ อีก เพราะมันอาจถล่มลงมาเมื่อไรก็ได้ และเราก็อาจถูกทับด้วยเศษซากตึกนั้น

ครั้งนี้ออกตาเวียให้ผมหาเหยื่อที่มีขนาดใหญ่กว่าเดิม ผมนึกถึงเจ้าไน้ไว้แล้ว เพราะเห็นมันในตอนสำรวจเกาะ ขนาดมันใหญ่เกือบสองเมตร

เต่าทะเลที่อยู่บริเวณชายหาดด้านตะวันตก...

เราใช้เวลาไม่นานก็หาเจ้าเต่าตัวที่ว่าเจอ มันยังอยู่บนบกในตอนนั้น แต่ดูเหมือนว่าตัวมันเองก็รับรู้ได้ถึงความปลอดภัยของที่นี่จึงมุ่งหน้าลงสู่ทะเล แล้วไม่รู้ว่าจะกลับมาอีกหรือไม่ ไม่รู้ว่าจะกลับมาอีกเมื่อเวลาผ่านไปนานแค่ไหน

“เจ้านี้พอใช้ได้ไหม” ผมหมายถึงเต่าทะเลตัวนั้น

“ได้...ถ้ามันอยู่ในน้ำ” เสียงเรียบๆ ของออกตาเวียตอบกลับมา

“แล้วถ้าสมมุติตัวมันเปียกล่ะ พลังของคุณจะใช้ได้ไหม”

เธอนิ่งไปพักหนึ่ง ก่อนจะตอบด้วยเสียงไม่ค่อยมั่นใจสักเท่าไร “น่าจะได้นะ ฉันคิดว่า...”

ฝนที่ตกลงมาทำให้ตัวผม เจ้าเต่าตัวนั้น และออกตาเวียเปียกอยู่ก่อนแล้ว จึงเป็นการง่ายที่จะเริ่มทดสอบเรื่องที่เราสงสัยกัน ผมเดินตรงไปที่เจ้าเต่า และเมื่อมันรู้ตัวก็หดทุกส่วนของร่างกายเข้าไปในกระดอง ผมใช้ปลายหอกค่อยๆ แทะไปที่ร่องเล็กของพังผืดบริเวณขาค้นหน้าของมัน

“เหมือนนายกำลังเขี่ยมันเล่น” เสียงออกตาเวียดังขึ้น ทำเอาผมเกือบหัวเราะ

“ผมทำได้ทุกอย่างถ้ามันจะทำให้เราออกจากที่นี่ได้”

ครั้งนี้เธอไม่ตอบโต้อะไร ผมจึงจัดการเรื่องการเชื่อมต่อกับเจ้าสัตว์น้ำตัวนี้ต่อไป ปลายหอกน่าจะแทงลงไปใต้น้ำได้สำเร็จ ผมรู้สึกถึงการสั่นของหอกในมือ มันเกิดขึ้นพร้อมกับแสงสว่างเรืองๆ ที่ตัวหอก และหลังจากนั้น เจ้าเต่าก็ยื่นส่วนต่างๆ ออกมาจากกระดองของมัน

หมუნตัว...ผมคิดในใจ และเจ้าเต่าตัวนั้นก็ค่อยๆ ขยับตัวหมუნเป็นวงกลม เป็นภาพที่หาดูได้ยากสำหรับคนอื่นๆ นี่ถ้าผมไม่มีงานเรื่องมูเนพลตและโนอาห์ก็อยากจะชวนออกตาเวียไปเป็นครูฝึกสัตว์น้ำจริงๆ

“ทำเป็นเล่นอยู่ได้ ลองดูก่อนสิว่านายบังคับมันได้นานแค่ไหน” เสียงของเธอบอก ซึ่งเรื่องนี้ผมก็คิดอยู่เหมือนกัน ผมลองใช้พลังของพวกเขาบังคับเจ้าเต่าตัวนั้นอยู่นาน ดูท่าผมจะมีความสามารถด้านนี้อยู่บ้าง

“ใช้ได้เหมือนกันนี่” เธอว่า แต่ผมยังไม่ทันจะได้พูดอะไร แผ่นดินไหวก็เกิดขึ้นอีก

แต่ครั้งนี้มันไม่ได้จบแค่นั้น...

แผ่นดินไหวเริ่มรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ สถานที่ซึ่งอยู่บนยอดเขาพังลงมา ก่อนตามด้วยอาคารที่เราเคยใช้พักแรม ในทะเล ผุ่งปลากะโจนขึ้นเหนือ น้ำ และส่วนใหญ่กำลังว่ายน้ำออกนอกเกาะ เต่าทะเลตัวที่เราใช้ฝึกซ้อมค่อยๆ หนีลงทะเล มันน่าจะรับรู้ได้ถึงอันตรายที่กำลังใกล้เข้ามาจริงๆ

ผมคิดว่าหากจะใช้คำว่าเวลาเหลืออยู่น่าจะไม่ถูกต้อง เพราะในตอนนี้น่าจะต้องใช้อีกคำหนึ่งแทน...เวลาน่าจะหมดลงแล้ว

เมื่อคิดแบบนี้ผมจึงรีบสวมชุดดำน้ำ และรีบไปที่ทางฝั่งตะวันตกของเกาะที่เจ้ามังกรน้ำว่ายวนเวียนไปมา แผ่นดินยังไหวอยู่ตลอดเวลา ดูเหมือนเกาะนี้น่าจะถึงจุดสิ้นสุดแล้ว เมื่อไปถึงจุดหมาย ผมกวาดสายตาไปมาหาเจ้ามังกรน้ำตัวนั้น ถึงจะยังมองไม่เห็น ผมก็รู้ว่ามันยังไม่หนีไปไหน คงต้องรอจัดการเราตอนออกจากเกาะนี้ และในตอนนี้เป็นเวลานั้นแล้ว

ผมเตรียมตัวกระโดดลงน้ำทันที!

“นายจะทำอะไรของนาย!” เสียงออกตาเวียดังขึ้น

“ออกจากเกาะนี้ยังงั้นละ” ผมตอบกลับไป

“นายยังไม่พร้อม!” เสียงออกตาเวียดังขึ้น แต่ผมหยุดไม่ได้แล้ว ในตอนนี้ไม่มีเรื่องพร้อมหรือไม่พร้อมอยู่ในหัว เรื่องที่จะใช้วิธีอื่นออกจากเกาะนี้ยังไม่ต้องพูดถึง ผมคิดมาตลอดแต่ก็ยังไม่เห็นว่าจะมีวิธีอื่น ในตอนนี้ผมรู้แค่เพียงว่า ถ้าเราไม่ออกจากเกาะในตอนี้ ผมจะไม่สามารถพาออกตาเวียดออกไปได้ และนั่น...ก็เป็นสิ่งที่ตัวผมเองยอมรับไม่ได้ เป้าหมายอยู่ที่โขดหินกลางทะเลไกลออกไปราวสิบกว่าเมตร สมองสรุปให้ว่านั่นเป็นจุดที่จะใช้ดวลกับเจ้ามังกรน้ำหลังหนามตัวนั้น ผมรีบว่ายน้ำไปยังเป้าหมายสุดกำลัง ในใจรู้ดีว่ามีบางอย่างกำลังมุ่งหน้าตรงมาหาตัวเอง...บางอย่างกำลังจับจ้องตัวผมอยู่

“ออส! เจ้ามังกรน้ำกำลังตรงมา!” เสียงออกตาเวียดอกย้ำว่าที่ผมคิดไว้นั้นไม่ผิด

ไม่แม้แต่จะหันมอง...ในตอนนี้มีเพียงโขดหินข้างหน้าเท่านั้นที่เป็นเป้าหมาย สองแขนว่ายน้ำด้วยแรงทั้งหมดที่มี สองขาวาดเป็นวงกว้างตีน้ำให้ตัวเองพุ่งไปข้างหน้า ทุกความพยายามพุ่งไปที่นั่น...

และในที่สุด...ผมก็ขึ้นไปยืนบนนั้นได้

หายใจหอบจนตัวโยน มือขวากุมออกตาเวียดไว้แน่น เป้าหมายที่เล็งไว้มีเพียงเดียววินาที และหากผิดพลาดผมคงตายแน่นอน ขณะนี้ดวงตาทั้งคู่ของผมกำลังจ้องจ้องจังหวะที่เจ้ามังกรน้ำตัวนี้กระโจนขึ้นเหนือน้ำ โอกาสเดียวนั้นคือตอนที่เจ้าเลวีอาธานพุ่งเข้าหา ผมต้องหลบการโจมตีนั้นให้ได้ และอาศัยจังหวะที่มันกลับลงน้ำ กระโดดลงไปปักหมอกในมือบนสันคอกของมันให้สำเร็จ...โดยไม่ถูกหนามแหลมปักบนร่าง

น้ำทะเลด้านหน้าแหวกเป็นทาง แนวหนามแหลมโผล่ขึ้นจากผิวน้ำ ผมแน่ใจว่าเวลาตัดสินมาถึงแล้ว วินาทีที่มันกระโจนขึ้นมาทุกอย่างจะจบ

ลง ถ้าพลาด เขี้ยวของมันคงกัดลงมาบนร่างของผม ถึงจุดที่สวมอยู่จะ
ทอด้วยไฟวารีไทต์และนาโนแมชชีน แต่ไม่น่าจะทนแรงกัดของเจ้าแบซิฟิก
สังหนามได้

ลมหายใจที่ผ่นออกและสูดเข้าซ้ำ...แต่มันคง สายตาผมจ้องไป
บนผิวน้ำเบื้องหน้า ยิ่งเจ้าของเงาขนาดใหญ่ใต้น้ำนั้นเข้ามาใกล้มากขึ้น
เท่าไร เซลล์สมองของผมยิ่งตื่นตัว ผมแทบจะกลั้นลมหายใจ มีอชวาที่
ถือออคตาเวียจดไปด้านหลังพร้อมกับย่อตัวลงเตรียมพร้อม และในที่สุด
เจ้าของเงาใต้น้ำนั้นก็กระโจนขึ้นมา!

ผมเบี่ยงตัวหลบไปทางซ้าย พร้อมก้มตัวลงต่ำที่สุดเท่าที่จะทำได้
ไม่มั่นใจว่าหลบมันพ้นหรือไม่ ได้ยินแต่เสียงคำรามแผดก้องเสียงสั่นหัวใจ
ที่อยู่ข้างในอกจนแทบจะทะลักออกมาก ร่างกายยังไม่รู้สึกถึงความเจ็บ
ปวดไม่ว่าจะเป็นส่วนไหน ผมน่าจะหลบได้สำเร็จ และเมื่อเป็นแบบนี้
ผมรีบหันไปทางด้านหลัง เจ้ามังกรน้ำสังหนามกำลังลอยลงไปยังผิวน้ำทะเล

“ออส!” ออคตาเวียเตือน

ผมหมุนตัวกลับหลังหันไปทางเจ้าแบซิฟิกสังหนามทันที ขาสอง
ข้างย่อลงก่อนจะดันตัวให้พุ่งออกไป กระโจนออกจากก้อนหินที่ยืนอยู่...

ร่างผมกำลังลอยในอากาศตามเจ้ามังกรน้ำขนาดใหญ่ยักษ์ เป้า
หมายอยู่บริเวณหลังคอกที่ต่อกับส่วนหลัง ปลายหอกในมือจดไปที่นั่น ใน
วินาทีนั้นเหมือนเวลาหยุดหมุน เข็มนาฬิกาแห่งชีวิตราวหยุดนิ่ง ทุกอย่าง
ราวกับไม่เคลื่อนไหว มันน่าจะเป็นเวลาแค่ไม่กี่วินาที แต่ในความรู้สึกของผม
มันเหมือนยาวนานไม่จบสิ้น ถ้าพลาดก็คือตาย...หากปักหอกลงไปได้
แต่พลังของเราไม่พอ...ทุกอย่างก็จบสิ้น

แต่ในที่สุดเวลาของผมก็เดินต่อไป...

ปลายหอกแทงลงที่เป้าหมายอย่างแม่นยำ หอกในมือส่องแสง
พร้อมกับสั่น เจ้ามังกรน้ำดี้นไปมาจนผมแทบร่วงลงจากหลังของมัน แต่

ไม่ว่าจะสะบัดแรงแค่ไหน สองมือก็ยังกำหอกสีด้าไว้แน่น และไม่เคยมคิดว่า จะปล่อยเธอไป...

แรงดันและแรงสะบัดเริ่มลดลงตามเวลาที่ล่วงเลย เจ้ามังกรน้ำเริ่มว่ายน้ำไปช้าๆ มันมุ่งหน้าออกจากเกาะ หลังจากมันก็ค่อยๆ ดำลงใต้น้ำ ‘ทางนี้...’ ผมคิดในใจพร้อมกับหันไปทางตะวันตก

เจ้ามังกรน้ำเบนหน้าไปยังทิศทางที่ผมคิดไว้ทันที มันเป็นเรื่องเหลือเชื่อที่ถ้าไม่เคยพบเห็นมาก่อนก็แทบไม่อยากจะเชื่อสายตาตัวเอง แต่ในตอนนั้นผมกำลังอยู่บนหลังของเลวีอาธานสายพันธุ์มังกรน้ำหายาก และควบคุมเลวีอาธาน อสูรแห่งท้องทะเลได้สำเร็จ ควบคุม...แปซิฟิกสันหนาม

หอกถูกถอนออกจากสันคอของเลวีอาธาน แม้จะถอนหอกออกแล้วทุกอย่างก็ยังคงเหมือนเดิม เจ้านี่ทำตามที่ผมสั่ง ทำตามความคิดของผมที่ออกตาเวียถ่ายทอดออกไป

“ไม่น่าเชื่อว่านายจะจับเจ้าตัวนี้ได้” หญิงสาวที่มากับผมพูดขึ้น นั่นสินะ...ผมเองก็ไม่คิดว่าจะเป็นไปได้ แต่ในช่วงเวลานั้นไม่มีทางอื่นที่จะทำให้เรารอดได้ จนถึงตอนนี้เราออกมาไกลเกาะนั้นแล้ว แต่ก็ยังได้ยินเสียงระเบิดดังลั่น มันเกิดขึ้นที่ใต้น้ำใกล้ๆ กับเกาะที่เราเคยอยู่ ภูเขาไฟใต้น้ำน่าจะกำลังปะทุ...

แรงดันน้ำที่โถมเข้าใส่จากด้านหน้าทำให้ผมต้องก้มตัวลงให้ต่ำที่สุด ยังโชคดีที่หนามขนาดใหญ่ของเจ้าอสูรกายตัวนี้ที่อยู่ตรงหน้าป้องกันกระแสน้ำได้เป็นอย่างดี เมื่อเราขยับเข้าไปใกล้หนามที่ว่า กระแสน้ำที่เกิดจากความเร็วของการเคลื่อนตัวก็แทบจะไร้ผล ความเร็วของเจ้ามังกรน้ำตัวนี้อยู่ในขั้นไม่ธรรมดา มันน่าจะพาเราไปถึงจุดหมายภายในไม่กี่ชั่วโมง บลูเวिल्ด์ขนาดเล็กในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

บลูเวिल्ด์อินโดนีเซีย...

“อย่าดี้อ่ะ! สลิลป์เนียร์!” ผมได้ยินออกตาเวียสั่ง แต่ครั้งนี้ไม่ได้

พูดกับผม เธอพูดกับเลวีอาธานที่กำลังพาเรามุ่งหน้าสู่ตะวันตก อสูรแห่งท้องทะเลที่เธอดั้งชื่อให้มันเรียบร้อยแล้ว

สลิบเนียร์ เป็นชื่อที่ออกตาเวียตั้งให้เจ้านี้ เธอถามผมก่อนแล้วว่า จะให้ชื่ออะไร แต่ชื่อที่ผมคิดได้ทำทางจะไม่เข้าท่า เพราะพอมผมบอกเธอ ให้เรียกมันว่า สไปค์ ที่แปลว่าหนาม เธอก็ทำเสียงไม่สบอารมณ์แล้วบอกออกมาว่า

“ไม่สร้างสรรค์ ไร้รสนิยม ให้มันชื่อนี้ก็แล้วกัน สลิบเนียร์ ชื่อม้าของมหาเทพโอดินตามตำนานของชาวนอร์ส” แล้วผมจะเถียงอะไรได้ละ ก็ชื่อที่เธอดั้งมันดูดีกว่าจริงๆ ดังนั้นเจ้ามังกรน้ำตัวนี้จึงมีชื่อเรียกขึ้นมา

สลิบเนียร์ อาซาแห่งมหาเทพโอดิน...

สลิบเนียร์พาพวกเรามุ่งหน้าไปทางตะวันตกด้วยความเร็ว แต่มีบางช่วงที่ผมล้าจนทนไม่ไหว ต้องให้มันพาพวกเราขึ้นสู่ผิวน้ำ และว่ายน้ำไปแบบนั้น การว่ายน้ำแบบนี้ทำให้ความเร็วลดลงมาก แต่ก็จำเป็นต้องทำให้ร่างกายได้พักเสียบ้าง ไม่อย่างนั้นอาจจะพลัดตกลงจากหลังของเจ้านี้เองง่ายๆ

“ถ้าเราอยู่ห่างจากมันจะเป็นยังไง” ผมถามออกตาเวีย

“ตรวจไต่ที่นายยังไม่ตาย และเคยเชื่อมต่อกับมันไปแล้ว ขอแค่มีน้ำเชื่อมต่อกับนายกับฉัน และเชื่อมต่อกับฉันกับพวกมัน นายก็ออกคำสั่งกับเจ้าพวกนี้ได้” เสียงตอบกลับทำให้ผมตกใจอยู่ไม่น้อย “พลังของนายกับฉันตอนนี้ เต็มที่ก็คงเชื่อมต่อกันได้แค่ตัวเดียว ถ้านายไปเชื่อมต่อกับตัวใหม่ เจ้าตัวปัจจุบันก็อาจจะหลุดจากสัญญา แต่ถ้าพลังของเรามากขึ้นก็อีกเรื่องหนึ่ง อย่างกรณีบารอส...สามารถบังคับได้ถึงสองตัว”

“กฤษณะกับลองฮอร์น” ผมรู้ว่าเธอพูดถึงเลวีอาธานสองตัวนี้

“อือใช่ สองตัวนั้นละ”

กฤษณะกับลองฮอร์น ทั้งสองตัวนั้นเป็นเลวีอาธานระดับที่ผมไม่

คิดว่าจับได้ ผมคิดว่าบารอสเป็นผู้ชายที่น่านับถือ เป็นเพื่อนที่หาได้ยาก และเป็นพี่ชายที่รักน้องสาวยิ่งกว่าสิ่งใด แต่ผมคิดนะ ว่าถ้าจะต้องปกป้องใครบ้าง ผมเองก็พร้อมทำทุกอย่างแม้ว่าโอกาสสำเร็จจะริบหรี่แค่ไหนก็ตามแต่ เพราะอย่างน้อย ผมก็รู้ว่าตัวเองยังได้พยายาม...ยังได้ลองทำ

เรามุ่งหน้าไปทางตะวันตกเรื่อยๆ ผมอยู่ในทะเลหนึ่งวันเต็มๆ ตอนแรกตั้งใจว่าจะไปให้ถึงบลูเวลด์อินโดนีเซีย แต่ก็ต้องเปลี่ยนความตั้งใจเมื่อเห็นเรือเดินสมุทรลำหนึ่ง...

‘เข้าไปด้านหน้า’ ผมให้สลิบเนียร์พาเราเข้าไปใกล้ หลังจากนั้นก็ให้มันดำหายไป ปล่อยให้ผมลอยคออยู่กลางทะเล...

มันเป็นเรือเดินสมุทรลำหึมา ผมพยายามโบกไม้โบกมือ แต่ถ้ามีอะไรผิดพลาดไม่มีคนเห็นขึ้นมา ผมก็จะใช้แผนการเดิม ซึ่งสลิบเนียร์ไปให้ถึงบลูเวลด์อินโดนีเซีย แต่คงไม่ต้องทำอย่างนั้น...

เพราะดูเหมือนจะมีคนบนเรือสังเกตเห็นพวกเราแล้ว และซึ่งมือพร้อมไวววายเรียกเจ้าหน้าที่ให้มองมาที่ผม

ไม่นานนักก็มีเรือเล็กแล่นออกมาพร้อมกับเจ้าหน้าที่สามคน “ทำไมคุณมาอยู่ที่นี่ได้ล่ะ!” เสียงตะโกนถามดังมาพร้อมกับเสียงเครื่องยนต์ท้ายเรือ

“เรือผมเจอคลื่นแล้วจมไปแล้ว” ผมโกหกทันที เพราะถ้าจะเล่าเรื่องที่เจอมาน่าจะเชื่อยากกว่าเรื่องโกหกที่แต่งขึ้นมาหมดๆ ผมไม่ชอบเรื่องการโกหกสักเท่าไร เอาจริงๆ คือเกลียดมากเลยด้วยซ้ำ แต่โลกเราก็อย่างนี้แหละ บางครั้งเราต้องทำสิ่งที่ไม่ชอบ...เพื่อปกป้องอีกหลายสิ่ง

ทั้งสามคนมองหน้ากันก่อนจะยื่นมือมาให้ และดึงตัวผมขึ้นไปบนเรือในที่สุด ดูท่าหอกที่ถืออยู่จะดึงดูดยาวตาพวกเขาไม่น้อย

“ดีที่ไม่มีอะไรเลยนะ อย่างน้อยก็พออุ่นใจ” ผมพูดถึงหอกที่ถือ

อยู่ในมือ ทั้งสามคนนั้นถึงจะสงสัยอยู่บ้าง แต่ดูเหมือนเหตุผลที่ผมบอกไปน่าจะพอรับได้ หลังจากนั้นพวกเขาพาผมมุ่งหน้ากลับสู่เรือเดินสมุทรที่ลอยลำอยู่ ผมเพิ่งจะรู้เมื่อเข้าไปในตัวเรือแล้วว่า เจ้าเรือลำนี้กำลังจะเดินทางไปสู่บรูเวิลด์เจแปน แล้วจึงออกเดินทางไปยังบรูเวิลด์อเมริกาเหนือเป็นจุดหมายต่อไป

ผมถูกพาไปที่ห้องพักห้องหนึ่ง แต่ดูแล้วมันไม่น่าจะใช้ ห้องที่ผมทิ้งตัวนั่งอยู่น่าจะเรียกว่าห้องสับสนเลยก็ว่าได้ เหตุผลที่ต้องมาอยู่ที่นี่ไม่ใช่อะไร แต่เป็นเพราะผมไม่ยอมให้ออกตาเวียอยู่ห่างตัว ไม่ยอมให้ใครเอาเธอไป พวกนั้นมองว่าเธอเป็นอาวุธ ผมไม่โทษที่พวกเขาจะคิดแบบนี้ แต่อย่าเข้าใจผิด ผมไม่โทษพวกเขา แต่ผมก็ไม่ยอมให้ออกตาเวียไปเหมือนกัน

“ให้ผมคุยกับกัปตัน! แล้วเขาจะรู้เองว่าควรปฏิบัติยังไงกับผม ดันสั่งกัดผมไม่ใช่อะไรที่พวกคุณจะมาทำแบบนี้!” หลังจากยื้อยึดออกตาเวียที่คนพวกนั้นพยายามจะเอาไปผมก็ส่งเสียงลั่น ผมไม่ชอบวิธีการขู่แบบนี้ แต่ถ้าจำเป็นก็ไม่คิดว่าจะยอมง่ายๆ ในที่สุดพวกคนที่ช่วยผมขึ้นจากทะเลก็หันมองหน้ากันเลิกลัก สุดท้ายก็ติดต่อไปที่ห้องกัปตัน คุยกันอยู่พักหนึ่ง ผลสรุปก็คือการยึดผมใส่ห้องนี้ โดยมีผู้ชายสามสี่คนคอยเฝ้าไว้ด้านหน้า ไม่กล้าเข้ามายุ่งกับผมและออกตาเวีย

เสียงฝีเท้าของคนหลายคนดังมาจากทางด้านนอก มีคนกลุ่มหนึ่งกำลังมุ่งหน้ามาที่นี่ แล้วเมื่อประตูเปิดออก ผมก็เห็นชายกลางคนในชุดสีขาวเดินนำหน้าคนอื่นอีกสามคนเข้ามาในห้อง

“คุณมีอาวุธ คิวินราติฟาไม่ยินยอมในเรื่องนี้” ผมคาดว่าชายคนนี้น่าจะเป็นกัปตันเรือ สายตาของเขาเป็นสายตาของลูกทะเลแต่กำเนิด สายตาของคนจำพวกเดียวกับพวกเรา

“ผมเป็นไรเดอร์” การพูดความจริงน่าจะเป็นทางรอดที่ดีที่สุดเมื่อ

อยู่ต่อหน้าสายตาที่มองมาทางผม การบอกเรื่องราวบางเรื่องก่อนที่เขาจะคิดมากเกินไปเป็นเรื่องที่ดี เมื่อเรารู้ว่าไม่สามารถหลอกสายตาคู่นั้นได้ หลังพูดจบเขาก็มองผมไล่ตั้งแต่หัวจดเท้าก่อนจะพูดออกมา

“ชุดของนายไม่ใช่ของที่คนธรรมดาจะมี ลูกเรือฉันบอกว่านายอ้างต้นสังกัด บอกฉันได้หรือยังว่ามันคืออะไร” หลังจากเขาถามกลับมา ผมยืนนิ่งแล้วมองหน้าชายอีกสามคนที่ยืนอยู่ด้านหลังกับตัน จากนั้นก็พูดสั้นๆ

“ขอโทรศัพท์ ผมจะให้คุณคุยกับคนที่ยืนยันตัวผมได้” ผมพูดออกไปด้วยแวตาทึงสงบ ตอนนั้นไม่มีน้ำเชื่อมต่อผมกับบอดดาเวีย จึงทำให้เธอไม่สามารถมองเห็นเรื่องที่เกิดขึ้น กับตันเรื่องนี้คิดอยู่ครู่หนึ่ง หลังจากนั้นก็จะบดหน้าให้ลูกน้องของเขาพาผมไปยังห้องสื่อสาร ต้องขอคุณบารอสอีกครั้ง ชุดที่เขาทิ้งไว้ให้ทำให้ตัวผมรอดจากสถานการณ์เลวร้ายไปได้ เพราะชุดที่ผมกำลังสวมอยู่นี้เป็นของที่ไม่ใช่หาได้ง่ายๆ ราคาของมันสูงจนสามารถซื้อเรือเดินสมุทรได้เลยทีเดียว

และดูเหมือนกับตันจะมองออก...แต่คนอื่นน่าจะยังไม่รู้

ไม่นานนักผมก็ถูกพามาถึงห้องสื่อสาร คนที่ผมจะให้เขาติดต่อไปหาใช่ใครอื่น ในกรณีนี้ราฟิกน่าจะเป็นตัวเลือกเหมาะสมที่สุด การจะติดต่อไปยัง โนม (Nome) เลยท่าทางจะไม่ใช่ความคิดที่ดี และที่สำคัญตัวผมเองก็ไม่เคยเข้าไปที่ฐานบัญชาการจริงๆ สักครั้ง

ทันทีที่ติดต่อราฟิกได้ ผมเล่าเรื่องของตัวเองกับบารอส เสียงเขาตกใจที่เราเสียบารอสไป แต่ก็ดีใจที่ผมรอดมาได้ ผมอธิบายสถานการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่ หลังจากนั้นคำพูดของราฟิกก็ทำให้ผมใจชื้นขึ้นเยอะ

“ให้ฉันพูดกับกับตัน เดี่ยวทุกอย่างจะดีเอง นายเตรียมตัวนอนพักให้สบายก็แล้วกัน โชคดีที่เรื่อนั้นเป็นเรือสำราญ นายจะได้ถือโอกาสใช้เงินของพวกนั้นทำตัวหรูหราเสียหน่อย” เขาพูดกั๊กหัวเราะ หลังจากนั้นผมก็ยื่นโทรศัพท์ให้กับตัน หลังจากคุยกันสองสามคำกับตันคนนั้นก็เดิน

หนีออกไปเพื่อไม่ให้ใครได้ยินเรื่องที่เขาคุยกับราฟีก ไม่นานนักเขาก็กลับเข้ามาอีกครั้งพร้อมคำสั่งที่ทำให้ผมหายใจได้ทั่วท้อง

“พาเขาไปห้องสวีต เรื่องอาวูธที่เขาถืออยู่ฉันรับผิดชอบเอง แต่ห้ามเขาเข้ามาในเขตหอบังคับการหากฉันไม่สั่ง” คำสั่งของกัปตันคนนั้นทำเอาพวกลูกเรือหันมองหน้ากัน แต่แล้วก็ต้องทำตาม พวกเขาพาผมไปยังห้องหนึ่งที่อยู่บนชั้นสูงสุดในบรรดาห้องพัก สุดท้ายผมก็ได้ห้องพักรูหราแบบที่ตัวเองไม่เคยได้สัมผัสเลยสักครั้งในชีวิต

“ราฟีกจัดให้เสียหูลุยงานนี้ไม่รู้จะหมดกี่ตั้ง หวังว่าจะไม่มาเก็บเงินเราที่เหลือละ” ผมพูดยิ้มๆ แต่เมื่อนึกไปนึกมาก็ต้องบอกกับตัวเองใหม่

“ไม่สิ...พวกโนมต้องจ่าย ไม่ใช่เรา” ผมหัวเราะ ไซแล้วละ เรื่องนี้ก็อยู่ในงานของโนม ต้นสังกัดของเราต้องเป็นคนจัดการ เมื่อคิดได้อย่างนั้น ผมก็ส่ายหน้าอย่างเหนื่อยล้า หลังจากที่คนเดินมาส่งออกไป ผมก็เดินตรงเข้าไปอาบน้ำ ล้างคราบน้ำทะเลที่เหนียวเหนอะออก แน่นอนว่าผมถือออกตาเวียเข้าไปด้วย และแน่นอนอีกเช่นกันที่เธอจะตะโกนลั่นเมื่อรู้ว่าผมกำลังอาบน้ำขณะที่ถือเธออยู่...

แต่สุดท้ายผมก็อาบน้ำจนเสร็จเรียบร้อยแล้วเดินไปเปิดตู้ พบเสื้อผ้าสวมนอน ไม่มีชุดอื่นๆ อยู่ในตู้ใบนั้น แต่นั่นก็ไม่ใช่เรื่องที่ผมจะคิดในตอนนี เพราะร่างกายกับสมองล้าเต็มที่ มันต้องการพักผ่อน และผมก็ตอบสนองความรู้สึกนั้นอย่างรวดเร็ว ผมทิ้งตัวลงบนเตียงที่แสนนุ่มสบาย...และหลับไปแทบจะทันทีที่หัวถึงหมอน

ไม่รู้ผมหลับไปนานแค่ไหน แต่ความรู้สึกบอกกว่าร่างกายได้นอนเต็มอิ่ม ความเหนื่อยล้าเริ่มหายไป พลังงานเริ่มกลับคืนมา ถ้าจะให้เดา ตอนนีเรื่อน่าจะเล่นเข้าสู่เขตตอนเหนือของมหาสมุทรแปซิฟิก ผมลืมตาตื่นขึ้นเพราะเสียงเคาะประตูหน้าห้อง พนักงานบอกว่าเขาเตรียม

เสื้อผ้าชุดใหม่มาให้ผมเรียบร้อยแล้ว ผมได้ยืมที่เขาพูดอย่างชัดเจน แต่ไม่อยากลุกขึ้นไปตีประตูแม้แต่หน่วย แต่เมื่อคิดว่าถ้าไม่มีชุดใหม่ ชุดที่ผมใส่มาตลอดน่าจะเหม็นจนคนอื่นทนไม่ไหว และออกตาเวียเองก็อาจจะได้กลิ่นนั้นเหมือนกัน ผมจึงรวบรวมแรงที่มีเดินงัวเงียไปเปิดประตูจนได้

ไม่รู้ว่าคุณพนักงานคนนั้นหน้าตาเป็นยังไง แทบไม่มองด้วยซ้ำว่าเขาสวมชุดอะไร ผมเปิดประตูออกไปได้ก็รับเสื้อผ้ามาแล้วพูดขอบคุณไปแบบแทบจะไม่ลืมตา หลังจากนั้นก็โยนชุดนั้นไปมุมไหนสักมุมในห้อง แล้วตรงดิ่งไปหาเตียงอุ่นสบายที่ผมต้องตัดใจลุกออกมาเมื่อครู่ สุดท้ายก็ทิ้งตัวลงนอนนิ่งไม่ไหวติงอีกครั้ง

ภาชิตจินบอกไว้ว่าคนที่ใช้เวลาในการนอนมากเกินไปจะเสียโอกาสดีๆ ในชีวิต

เอาละ...ผมตัดสินใจเรียบร้อยแล้ว วันนี้ผมยอมเสียโอกาสดีๆ ในชีวิตอีกสักชั่วโมงสองชั่วโมงก็แล้วกัน...

หลังจากประมาณสองชั่วโมงที่ไม่สนใจภาชิตจิน ผมล้มตาตื่นขึ้น ออกตาเวียอยู่ข้างตัว ผมรู้สึกของตัวเองยืมเมื่อนึกถึงว่าเธอจะไว้วางใจอะไรบ้างถ้ารู้ว่าผมนอนอยู่ข้างๆ เธอ แต่น่าเสียดาย ตอนนี้นี้ไม่มีน้ำทะเลเชื่อมต่อเราเข้าด้วยกัน

หลังจากตื่นขึ้นมาเรียบร้อยแล้ว ผมเข้าไปล้างหน้าล้างตาและสวมชุดใหม่ที่ผมต้องทนลุกขึ้นเดินไปเปิดประตูรับมา ตอนแรกก็หาอยู่พักหนึ่ง เพราะจำไม่ได้ว่าโยนมันไว้ตรงไหน แต่สุดท้ายก็เห็นมันค้างเติ่งอยู่บนแจกันที่มีดอกไม้ประดิษฐ์ปักอยู่

เมื่อสวมชุดใหม่เสร็จเรียบร้อยแล้ว กลิ่นใหม่ของชุดโชยออกมาชัดเจนเลยที่เดียว แต่ตัวผมเองยังเป็นคนเก่า เป็นออส เลนเกอร์ อาบิสไรเดอร์ที่เคยทำงานเพื่อเงินประทั้งชีวิต นักดำน้ำนอกฎหมายที่เสี่ยงตายทุกขณะ ที่ลงไปในทะเลซึ่งท่วมทับเกือบทุกแห่งบนโลกใบนี้

ผมสะพานออกตาเวียไว้ที่ด้านหลังก่อนจะเดินออกไปจากห้อง จุดหมายไม่ว่าที่ไหน นอกจากห้องอาหารของเรือลำนี้ที่ผมคิดถึงตั้งแต่ลืมตา ตอนนีผมหิวเสียจนจะกินพวกเลวอิธานได้เลยทีเดียว

การสะพานออกเดินไปเดินมาทำให้ผมกลายเป็นเป้าสายตา แต่ทำยังไงได้ล่ะ...งานนี้มีมันจำเป็น ผมเคยนึกขำอิงกริตที่ต้องสะพานซิกฟรีดเดินไปมา เห็นเทรซ่ากับบารอสสะพานอาร์เธอร์กับออกตาเวียอยู่หลายครั้ง แต่สาบานได้เลยว่าผมไม่เคยคิดว่าตัวเองต้องตกอยู่ในสภาพนี้ที่ผมกลายเป็นเหมือนสามคนนั้น และดูท่าว่า...ผมจะดูแลที่สูงสุดในทุกคนเสียด้วย

กลิ่นหอมเตะจมูกโขยมาตั้งแต่เปิดประตูเข้าไปในห้องอาหารหรูหรา ผมได้รับอนุญาตจากกัปตันให้สะพานออกตาเวียเข้าไปในส่วนต่างๆ ได้ จะมียกเว้นบ้างก็แค่บางที่ที่เขาบอกไว้ ผมเองก็ไม่ได้มีอะไรกับที่แบบนั้น ทั้งห้องเครื่อง ห้องบังคับการ ผมไม่สนใจเลยด้วยซ้ำ ตอนนี้น้ปัญหาของผมคือสายตาที่จ้องมองมาตอนเห็นผมสะพานออกตาเวีย แต่มันก็เป็นเรื่องช่วยไม่ได้ หากห่างจากเธอแค่ไม่กี่นาที ผมขาดอากาศตายแน่นอน

ส่วนถ้าจะให้ซีเจ้าสลิบเนียร์ไปจนถึงจุดหมายก็คงเป็นเรื่องยาก สลิบเนียร์...ชื่อที่ออกตาเวียตั้งให้เจ้าแปซิฟิกหลังหนามตัวนั้น ผมฟังแล้วรู้สึกว่ามันรักไปเสียหน่อย แต่เอาเถอะ ถ้าเธอชอบมันก็ไม่ได้เสียหายอะไร

“จะรับน้ำอะไรดีครับ” พนักงานถามผมเมื่อนั่งลงที่โต๊ะซึ่งปูด้วยผ้าสีขาว นั่นสิ...จะเอาน้ำอะไรดีล่ะ ผมเองก็ไม่ได้รู้เสียด้วยว่าผู้หญิงเขาชอบดื่มน้ำอะไรกัน ยิ่งออกตาเวียแล้วด้วย เธอดูจะเกินจากคำว่าผู้หญิงธรรมดาอยู่มากพอสมควร

“ผู้หญิงชอบดื่มอะไรกัน แนะนำหน่อยสิ” ถามเสร็จผมหันไปมองหน้าพนักงานซึ่งเป็นผู้ชายในชุดเรียบริ้วสีขาวสะอาดตา ท่าทางของเขา

รู้สึกประหลาดใจที่ผมถามถึงสิ่งที่ผู้หญิงชอบ แต่ด้วยความเป็นมืออาชีพของพนักงานเขาก็ตอบออกมา

“น้ำองุ่นจากบลูเวลด์บราซิลเป็นรายการที่ผมอยากแนะนำครับ คุณผู้ชาย”

“เอาตามนั้นเลย และขอน้ำเปล่าด้วย” หลังจากสั่งเรียบร้อยแล้วบริกรคนนั้นก็ขอตัวจากไป ผมถอนหายใจเบาๆ ก่อนจะนั่งฟังหนังไปที่เก้าอี้เพื่อคิดเรื่องต่างๆ ต่อจากนี้ เรื่องของมูนเพลตที่เราได้มาจากการวางแผนร่วมกัน แต่ก็ต้องเสียบารอส์ไป และไม่ใช่ว่าแค่เรื่องมูนเพลตที่ต้องกังวล ปัญหาใหญ่จริงๆ ตอนนี่ที่ทำให้ผมกระสับกระส่ายอยากรู้เรื่องจริงๆ คือเรื่องของสถานที่ที่เก็บซ่อนโนอาห์เอาไว้ ผมอยากรู้ว่ามันคืออะไร และอยู่ที่ไหนบนพื้นโลกที่ตอนนี้มีแต่มวนน้ำ

เก้าอี้ที่นั่งอยู่นุ่มสบาย โต๊ะปูด้วยผ้าปูโต๊ะธรรมชาติสีขาว จานชามช้อนส้อม รวมทั้งมีดตักแต่งลายสวยงามเข้าชุดกันเป็นอย่างดี ตรงที่ผมนั่งอยู่มองเห็นทะเลด้านนอก เรือล่ายักษ์นี้เคลื่อนตัวไปข้างหน้าโดยแทบจะไม่มีแรงสั่นสะเทือนเกิดขึ้นเลย

น้ำองุ่นที่ผมสั่งไปถูกยกมาวางบนโต๊ะอย่างระมัดระวัง เมื่อพนักงานเดินออกไปแล้วผมหยิบขวดตาเวียออกจากหลัง เปิดฝาคูลูมิให้ผิวหอกปรากฏออกมา หลังจากนั้นก็รีบจัดการขั้นต่อไป

...รดน้ำเปล่าลงที่ฝ่ามือ แล้วเอื้อมมือสัมผัสผิวหอกตรงหน้า

“คุณ...” ผมเรียก แต่ยังไม่เสียงตอบกลับ

“คุณ...” ผมเรียกเธออีกครั้ง คราวนี้ดูเหมือนเธอจะเริ่มรู้สึกตัว

“มีอะไรอีกล่ะ... รอดตายแล้วไม่ใช่หรื จะเอาอะไรกับฉันอีก” ออกคตาเวียพูดกระแทกเสียงเหมือนอย่างเคย

“น้ำองุ่น...” ผมบอกเธอออกไป “ผมไม่รู้ว่าผู้หญิงชอบดื่มอะไรกัน แต่พนักงานนั้นแนะนำว่าน้ำองุ่นนี้คุณน่าจะชอบ”

ยังไม่มีเสียงตอบดังกลับมา คนในห้องอาหารเริ่มมองผมด้วยสายตาสงสัย แต่วิธีที่จะจัดการสายตานั้นได้ดีที่สุด...ก็คงจะเป็นการไม่สนใจ

“ไหนลองสิ” เสียงจากออคตาเวียตรงเข้าสู่สมอง และเมื่อได้ยินผมก็นำแก้วน้ำองุ่นวางลงที่พื้น แล้วบักปลายหอกลงไปที่นั่น ตอนนั้นผมแน่ใจว่าสายตาคู่ต้องมองมาอย่างสงสัยพฤติกรรมของผมเพิ่มขึ้นอีก แต่อย่างว่าละ...ถ้าผมเป็นพวกเขาก็คงประหลาดใจน่าดู

“องุ่นนี่...น่าจะปลูกในดินเค็ม” ออคตาเวียว่า

“ไม่รู้สิ ผมสั่งแค่น้ำองุ่น”

“อืม...จริงๆ ถ้าได้วันแดงจะดีกว่าเยอะ แต่เอาเถอะแค่นี้ก็ยังมีดี” เธอพูดกับผม ก่อนที่จะมีประโยชน์หนึ่งตามมา ประโยคสั้นๆ ที่ทำให้ผมนั่งอึ้งมึนอยู่คนเดียว

“ขอပါใจนะ”

หลังจากจัดการเรื่องน้ำผลไม้ให้ออคตาเวียเรียบร้อยแล้ว ผมก็เงยหน้าขึ้นมาที่โต๊ะ...แล้วก็ต้องตกใจ ผู้หญิงคนหนึ่งกำลังนั่งทำคางจ้องหน้าผม ดวงตาสีฟ้าของเธอดูราวกับเพลิงไหม้ เส้นผมสีทองที่เหยียดตรงและใบหน้าเล็กๆ กำลังหันมาทางผม ดวงตาสีฟ้าฉายแววสงสัยจ้องมาไม่เลิก ในขณะที่แก้มสองข้างนั้นเธอทำให้มันปอง แล้วก็ขมวดคิ้วได้

“นายทำอะไรของนายนะ” ริมฝีปากบางๆ เอ่ยถาม

ผมนิ่งไปครู่หนึ่งพร้อมกับมองการแต่งตัวของเธอ เสื้อผ้าที่ผู้หญิงคนนั้นสวมใส่เป็นไฮโซธรรมดาดีลั่นๆ ผมประมาณเอาว่าเธอน่าจะเป็นคนมีฐานะดีเอามากๆ

“ไม่มีอะไร” ผมตอบออกไป แต่อย่างว่า ถ้าผมเห็นคนทำท่าทางแบบที่ตัวเองทำแล้วบอกว่าไม่มีอะไรก็คงจะไม่เชื่อเหมือนกัน

เธอขมวดคิ้วเข้าหากันมากขึ้นอีกหลังจากได้ยินคำตอบ “แต่ฉันเห็นนายเอาหอกจุ่มลงไปใต้น้ำองุ่น แล้วนายจะกินได้สิ” เธอถามแล้วเอียง

คอมอง รอคำตอบ

เจอคำถามนี้เข้าไปผมก็ไม่รู้ว่าจะตอบยังไงดี ผมไม่ชอบการโกหก นอกเสียจากว่ามันเป็นเรื่องจำเป็นและเป็นงานที่เรากำลังทำอยู่ ครั้งนี้ไม่เหมือนกับครั้งก่อนๆ ที่ผมต้องโกหก ครั้งนี้ผมจึงตอบออกไปตรงๆ

“หอกเล่มนี้เป็นเพื่อนของผม ผมอยากให้เธอได้ลิ้มรสชาติของดีๆ บ้าง”

ผู้หญิงคนนั้นเลิกคิ้วสูงทำหน้าที่ประหลาดใจ แต่สุดท้ายก็ยิ้มกว้างออกมา “นายนี่เป็นคนดีเหมือนกันนะ ฉันเองก็มีหมาอยู่ที่บ้าน เวลาฉันกินอะไรก็อยากให้มีมันกินเหมือนกันเลย” ได้ยินที่เธอพูดผมเองก็พูดไม่ออก กลับกลายเป็นว่าเลยไปถึงเรื่องสัตว์เลี้ยงเสียอย่างนั้น นี่ถ้าออกตาเวียได้ยินมีหวังโวยวายลั่นแน่ๆ

“หมา!? นี่ยัยนั่นเทียบฉันเป็นหมาอะ!” เสียงของออกตาเวียที่ตรงเข้ากระทบสมองทำเอาผมหันขวับไปมองมือตัวเอง ทำทางจะแยเสียแล้ว เพราะตอนนี้มือผมจับอยู่ที่หอก น้ำที่เชื่อมเราเข้าด้วยกันยังไม่แห้งดี ทำให้เธอได้ยินและมองเห็นสิ่งที่ผมกำลังรับรู้

ผมไม่กล้าพูดอะไรออกไป กลัวว่าผู้หญิงตรงหน้าจะคิดว่าผู้ชายที่นั่งอยู่ใกล้ๆ เธอสติไม่ดี ผมสะพายออกตาเวียไว้ที่ด้านหลัง แต่นั่นก็ทำให้เธอมองผมด้วยสายตาสงสัยอีกครั้ง

“หอกเล่มนี้สำคัญกับผมมาก” ผมรีบบอกออกไปก่อนที่เธอจะถามผู้หญิงคนนั้นพยักหน้าเข้าใจ แต่ดูจากแวตแล้วเธอยังมีเรื่องสงสัยผมอยู่อีกมาก “นายสินะ คนที่ลอยคออยู่กลางทะเล” เธอถาม

“อือ...ใช่” ผมตอบกลับสั้นๆ

“คาเรน...” เธอพูดชื่อหนึ่งขึ้นก่อนจะยื่นมือออกมา “คาเรน ฮัลล์ นายเดินทางคนเดียวสินะ ฉันเองก็เหมือนกัน” เธอว่า

ผมยื่นมือออกไปจับกับมือของเธอตามมารยาท มันนุ่มเกินกว่าที่

ผมเคยพบ

“ออส...” ผมบอกชื่อออกไป

“ออส?” เธอเอียงคอมองมาที่ผม “ออสเฉยๆ?”

“ออส...เฉยๆ” ผมยืนยัน ผมไม่ได้โกหก ชื่อผมคือออส...เฉยๆ แต่ถ้าเธอถามนามสกุลด้วยผมก็คงจะต้องบอก แต่โชคดีที่เธอไม่ทำแบบนั้น

“ฉันเดินทางคนเดียว เบื่อมาก” เสียงพูดสี้ออารมณ์เบื่อของคนพูดออกมาได้เป็นอย่างดี “แถมพวกนั้นยังทำตัวอย่างกับหุ่นยนต์” เธอพูดพร้อมชี้มือไปด้านหลัง มีชายร่างสูงใหญ่สามคนเฝ้ามองเธออยู่ห่างๆ “พอก็ไม่รู้จะอะไรหนักหนา ฉันบอกว่าอยากมาคนเดียวยังส่งคนพวกนี้มาอีก” เธอพูดอย่างไม่ค่อยสบอารมณ์นัก หลังจากนั้นก็ยกมือเรียกบริกรเพื่อสั่งอาหารไปสองอย่าง และไวน์แดงอีกหนึ่งแก้ว

“หวังว่าจะไม่รังเกียจ ถ้าฉันขอร่วมโต๊ะ” เธอถามขึ้น แต่ดูจากท่าทางแล้วน่าจะถามตามมารยาทเท่านั้น ดูเหมือนเธอน่าจะปักหลักอยู่ที่โต๊ะนี้แน่ๆ

เสียงออคตาเวียเสียงหายไป น้ำที่เชื่อมเราสองคนเข้าด้วยกันแห้งไปเมื่อครู่ ยิ่งผมสะพายเธอไปด้านหลังด้วยนี้ยิ่งแล้วใหญ่ เราสองคนไม่น่าจะสื่อสารกันได้อีกในตอนนี้

คาเรน...ผู้หญิงที่อยู่ดีๆ ก็เข้ามานั่งโต๊ะเดียวกับผม จากการที่คุยกับเธอ อิม...เรียกว่านั่งฟังเธอเล่าจะดีกว่า ทำให้รู้ว่าคาเรนเป็นคนเชื้อสายอังกฤษ พ่อของเธอสืบเชื้อสายมาจากราชวงศ์ และที่เธอมาล่องเรือลำนี้ก็เพื่อดำน้ำที่จุดหมายต่อไป ชายหาดที่เกิดขึ้นรอบๆ ภูเขาไฟฟูจิซึ่งจมอยู่ใต้น้ำ เขตแผ่นดินที่อยู่ในการครอบครองของบลูวิลด์เจแปน

“ฉันชอบดำน้ำมาก ยิ่งลึกฉันยิ่งชอบ เคยดำลึกที่สุดเกือบสามร้อยเมตรเลยละ ตอนนั้นฉันดำลงไปทีือกเขาทีตลิสในเขตสวิตเซอร์แลนด์” เธอเล่าถึงผลงานของตัวเองด้วยสีหน้าภูมิใจ

เมื่อพูดถึงสวิตเซอร์แลนด์แล้วก็ทำให้ผมนึกถึงเรื่องแยๆ เมื่อคราวที่เราดำลงไปแถวซากเมืองซูริก ผมเกือบไม่รอดเพราะคฤหาสน์ของเศรษฐีธนาคารที่เป็นผู้ว่าจ้างเกิดถล่มลงมา ในตอนนั้นซีแมนต้องติดต่อกับออบิสไรเดอร์ในเขตใกล้ที่สุดมาช่วยพวกผมออกจากซากคฤหาสน์นั้น

แต่ยังนับว่าโชคดีที่มันเกิดขึ้นตอนเราเคลื่อนย้ายของที่ดำลงไปเอาขึ้นสโน้กเรียบร้อยแล้ว ครั้งนั้นเราดำลงไปหาเก้าอี้ยาวในห้องโถงของคฤหาสน์และสร้อยคอเพชรที่อยู่ในตู้เซฟ และสรุปว่าครั้งนั้นเงินที่ได้มาต้องจ่ายเป็นค่าจ้างพวกไรเดอร์ที่ลงไปช่วยผมกับบ็องกริต สุดท้ายเบ็ดเสร็จเราขาดทุนไปพอสมควร

ผมไม่ค่อยเข้าใจจนมีเงินเท่าไรนัก เรื่องสร้อยเพชรนั้นพอเข้าใจได้ แต่สำหรับม้านั่งหินนั้นทำเอาผมงงไปวุ่นหนึ่งหลังได้ยิน แต่พอเขาบอกว่ามันเป็นม้านั่งที่เขาเก็บภรรยาที่กำลังป่วยหนักรักษามากผมก็เข้าใจ ของมีราคานั้น...บางครั้งในช่วงเวลาที่เรากำลังจะจากไปก็มีค่าน้อยกว่าของที่เรามีความทรงจำเกี่ยวกับมัน

“ฉันอยากดำลงไปที่ซากเมืองสุดๆ เลยนะ วันที่เรือเล็กไปรับนายขึ้นมา ฉันเห็นนายใส่ชุดดำน้ำ นายเองก็ชอบดำน้ำใช่ไหมล่ะ” เสียงคาเรนเรียกผมออกจากภวังค์ ในตอนนั้นผมจำไม่ได้ว่ามีใครอยู่บ้าง แต่ก็เห็นวาคอนบนเรือมองมาที่ผมตอนถูกพาขึ้นจากน้ำ แต่ถึงผมจะเคยเห็นเธอ ก็ไม่น่าจำได้อีกนั่นล่ะ

“มันเป็นงาน” ผมตอบออกไป ในตอนนั้นผมรู้สาเหตุแล้วว่าทำไมผู้หญิงคนนี้ถึงเดินมานั่งกับผม ชุดดำน้ำของบารอสที่ผมเอามาใช้ต่อมันล่ะที่ดึงเธอมา ถ้าขอรับการดำน้ำลึก แค่เห็นชุดก็รู้แล้วว่าคนที่ใช้มันชำนาญด้านนี้แค่ไหน

เธอยื่นหน้าเข้ามาใกล้ผม ก่อนจะหันมองซ้ายขวาแล้วพุดออกมาเบาๆ “พวกไรเดอร์ละสิ นายนะ”

รู้สึกว่าคุณของผมเล็กชิ้นสูง ดวงตาเบิกกว้างเล็กน้อย แม้จะยังพยายามเก็บอาการไว้อย่างสุดความสามารถ แต่ดูท่าผมจะตีหน้าไม่รู้เรื่องได้ไม่น่าเชื่อถือสักเท่าไร

“ใช่แน่ๆ อาการนายมันฟ้อง แถมไม่น่าจะใช่พวกที่ทำอะไรถูกกฎหมายเสียด้วยสิ” ผู้หญิงคนตรงหน้าท่าทางจะจับอาการของผมได้ ตอนที่เธอพูดจบประโยค ภาพใต้อะไรๆ บนเรืออิจิซุของเราก็ผุดขึ้นมาในสมองทันที ผมอยากให้เธอไปเล่นไฟโบ้กเกอร์แทนจริงๆ อย่างน้อยก็น่าจะพอพัดพอเหวี่ยงกับซีแมน

“ไม่เป็นไรหรอก ฉันไม่บอกคนอื่นหรอกนะ” เธอพูดพร้อมกับเอวหลังไปพิงกับพนักเก้าอี้ ตามด้วยกอดอกทำหน้าเจ้าเล่ห์ยิ้มให้ผม

“แต่มีข้อแม้ล่ะ” นั่นไงล่ะ คิดอยู่ไม่กี่วินาทีเธอก็ยืนยันว่าความคิดของผมถูกต้อง

“ข้อแม้อะไร” ผมไม่ได้ยอมรับ แต่ก็ยังไม่ได้โกหก ถ้าความจริงจะทำให้ผมต้องลำบาก ก็ต้องลองดูกันสักตั้ง

“นายต้องพาฉันแอบดำลึกกว่าที่เขาให้นักท่องเที่ยวดำตอนเราไปถึงฟูจิ” คาเรนพูดพร้อมอมยิ้ม เธอรู้ว่าผมปฏิเสธไม่ได้ กับต้นเรือน่าจะรู้ว่าผมคงไม่ใช่คนธรรมดา อาชีพของเขาคือการพาคนมากมายโดยสารเรือข้ามน่านน้ำต่างๆ คนนับหมื่นนับแสนที่ต้องผ่านตาของเขา แต่ในเมื่อลูกค้าคือพระเจ้า เงินที่ราฟิกจ่ายไปก็น่าจะพอให้เขาทำเป็นมองไม่เห็นความผิดปกติ

แต่นั้นไม่ใช่ในกรณีที่มีคนแจ้งเรื่องขึ้นไป...เขาไม่ยอมเอาอาชีพของตัวเองและผลงานที่ผ่านมาเข้าเสี่ยงแน่ๆ ผมอาจจะต้องเจอกับเจ้าหน้าที่จากบลูเวิลด์ใกล้ๆ และผมแน่ใจว่า...ถ้าชื่อของผมไปขึ้นอยู่ในระบบของทางการสักแห่งแล้ว พวกอันตึนน่าจะตามตัวผมเจอในไม่ช้า พวกนั้นมีอำนาจพอที่จะทำแบบนั้น

“ลึกกว่าที่กำหนดเท่าไร” ผมถามออกไปแต่ยังไม่ได้รับปากอะไร

“ห้าร้อยเมตร” เสียงหวานเอ่ยคำพูดผีๆ ออกมา ไซ้ มันทำให้ผมรู้สึกผิดคอ ปกติแล้วการดำน้ำสำหรับนักท่องเที่ยวในบริเวณรอบส่วนที่เป็นแผ่นดินนั้นจะอยู่ที่ความลึกประมาณห้าสิบถึงเจ็ดสิบเมตร เพราะเมื่อลงไปถึงความลึกราวแปดสิบเมตร แสงที่ส่องลงมาจะเหลือเพียงแคสิบบเปอร์เซ็นต์ สำหรับผู้มีใบอนุญาตดำน้ำระดับกลาง อนุญาตให้ดำลึกไม่เกินสองร้อยเมตร ส่วนสิร้อยเมตรลงไปนั้นสำหรับผู้มีใบอนุญาตระดับสูง แต่มันก็เป็นแค่ข้อห้ามที่ตั้งขึ้นมา เพราะเมื่อลงน้ำแล้วเจ้าหน้าที่ไม่มีทางตามควบคุมได้ทุกคน สุดท้ายก็แล้วแต่อุปกรณ์ของแต่ละคนที่จะเป็นตัวกำหนดความลึก ที่สำคัญ...ก่อนจะดำลงไปทุกคนต้องเซ็นชื่อในใบยินยอมไม่เอาเรื่องบริษัทนำเที่ยวและเจ้าของสถานที่ไม่ว่ากรณีใดๆ

“ต้องใช้ชุดดำน้ำที่ดีพอควรเลยนะ มันไม่ใช่บริเวณที่เล็กๆ จะลงไปดำเล่น” ผมพูดออกไปตามที่สมองคิด และหลังจากพูดจบก็ได้เห็นสีหน้าไม่พอใจจากผู้หญิงอารมณ์ดีคนนี้เป็นครั้งแรก

“ฉันอายุยี่สิบแล้ว ไม่ใช่เด็กๆ อย่ามาพูดเหมือนพ่อแม่ฉัน” เธอเสียงเซียว

“ผมพูดเรื่องจริง” ผมยังย้ำคำเดิม

คาเรนลุกขึ้นยืนก่อนจะพูดกับผม “ตกลงว่านายจะไม่รับข้อเสนอ?” เธอถาม “คุณ! ฉันมีเรื่องจะบอกกับกับตัน สำคัญมาก!” ผู้หญิงตรงหน้าของผมหันไปพูดกับบริกรที่ยืนนั่งอยู่ไม่ไกลนัก

“ตกลง” ผมจำเป็นต้องตอบคำที่ว่าออกไปอย่างไม่มีทางเลือก

เธอเหลือบตามามอง ก่อนจะกระตุกยิ้ม “ก็แค่นั้นละ...” คาเรนหันไปทางพนักงานที่เธอเรียก “ไม่ต้องแล้วละ เดี่ยวถ้ายังไงฉันจะไปหากัปตันเอง” หลังจากนั้นเธอก็หันมาพูดกับผมอีกครั้ง

“ยินดีที่ได้รู้จักนะออส...เฉยๆ แล้วฉันจะมาหาใหม่” คาเรนพูด

ก่อนจะเดินอารมณ์ดีออกไปจากห้องอาหาร ชายร่างใหญ่สามคนรีบตามออกไป ส่วนที่อยู่ตรงหน้าของผมนั้นคืออาหารที่เหลือในจานของเธอก็เกือบครึ่ง เนื้อสัตว์กับของดีที่ราคาไม่น่าจะถูกๆ

“น่าจะให้ลองไปติดเกาะดูบ้าง รับรองไม่มีทางกินทิ้งกินขว้างแบบนี้แน่ๆ” ผมพูดอยู่คนเดียว

เรือลำนี้กำลังแล่นไปบนผืนน้ำสีน้ำเงินคราม แสงแดดส่อง

ลงมากกระทบกับฟองคลื่นที่กระจายตัวเป็นสีขาว ด้วยความเร็วของเรือเดินสมุทรในสมัยนี้ทำให้การเดินทางไปบลูเวสต์เจแปนไม่ไกลอะไรนัก ผมต้องเจอกับคาเรนเป็นบางเวลา ส่วนออกตาเวียก็ดูเหมือนจะไม่พอใจอะไรสักอย่าง เธอกระแทกเสียงใส่ผมเกือบจะทุกครั้งที่เราได้คุยกัน

จริงๆ แล้วผมอยู่บนเรือจนชิน อยู่เป็นเดือนก็เคย แถมเรืออภิศของเรายังมีขนาดเล็กกว่าเรือเดินสมุทรลำนี้เลยเทียบกันไม่ได้ แต่ไม่รู้เป็นเพราะอะไร ตอนนั้นผมรู้สึกอึดอัด มันไม่น่าจะมาจากขนาดของเรือที่กำลังโดยสารอยู่ แต่น่าจะเกิดจากผู้คนที่ผมไม่รู้จักเสียมากกว่า ถ้าจะนับกันจริงๆ ในตอนนี้คนที่ผมคุยด้วยได้ก็มีแต่ออกตาเวียกับผู้หญิงคนนั้น... คาเรนอะไรสักอย่าง

ดวงอาทิตย์ขึ้นแล้วก็ตกหลายต่อหลายรอบ จนในที่สุดเรือลำนี้ก็มาถึงเขตทะเลญี่ปุ่น จากนั้นอีกหลายชั่วโมง...พวกเราก็มาถึงแหล่งท่องเที่ยวสำหรับบรรดาเศรษฐีในหมู่เศรษฐี

แผ่นดินที่เหลืออยู่ไม่มากนักในโลกยุคนี้ แผ่นดินที่เกิดจากภูเขาสูงที่ไม่ถูกท่วมทับ ภูเขาไฟฟูจิ...เทือกเขาแห่งจิตวิญญาณของชาวอาทิตย์อุทัยก่อนที่มวลน้ำจะกลืนกินเกาะแห่งเทพลงสู่ใต้สมุทร

“ถึงเวลาแล้ว...นายมากับฉัน” เสียงเรียกของใครสักคนดังมาจากด้านหลัง ผมจำได้ว่าเป็นคาเรน หญิงสาวที่เพิ่งรู้จักบนเรือลำนี้ และยื่น

ข้อเสนอให้ผมพาเธอต่ำลงสู่ระดับลึกเกินกว่าที่อนุญาตให้คนทั่วไปต่ำลงไปได้ เธออยากลงลึกไปยังระดับห้าร้อยเมตร แต่สุดท้ายผมก็ต่อเองได้ว่าจะพาเธอไปแค่ถึงระยะสามร้อยเมตร ซึ่งก็นับว่าลึกมากแล้วสำหรับนักดำน้ำทั่วไป แต่คงเอาไปเทียบกับความลึกของพวกอาบิสโรเดอร์ไม่ได้แน่นอน

โดยเฉพาะอิงกริตกับเทเรซ่าที่เคยลงไปสู่จุดที่ลึกระดับหนึ่งหมื่นเมตรมาแล้ว...

“ตามมาสิ! ชุดนายช่อมเสร็จแล้ว อยู่บนเรือของฉันที่เทียบท่าอยู่ข้างเรือลำนี้” คาเรนเร่ง ชุดของบารอสันนั้นมีรอยขาด ผมช่อมมันแค่พอใช้ดำในระยะไม่ถึงสองร้อยเมตร แต่ถ้าดำลึกลงกว่านั้นนาโนแมชชีนที่อยู่ในชุดจะไม่สามารถทนได้ สุดท้ายคาเรนก็เรียกเฮลิคอปเตอร์มารับชุดนั้นไปซ่อม แล้วนำมันกลับมาพร้อมกับชุดและเรือของเธอ

ผมตามผู้หญิงคนนี้ไปถึงจุดเทียบเรือของเรือเดินสมุทรลำนี้ มันเป็นส่วนหน้าที่สามารถเปิดออกและนำเรือเล็กเข้าเทียบท่าได้ แต่ที่ว่าเล็กนั้นก็ใหญ่กว่าเรืออิจิสของเราสามเท่า แถมดูแล้วอุปกรณ์บนเรือลำที่ผมกำลังมองอยู่นี้...เป็นรุ่นใหม่แทบทั้งสิ้น

“อพอลโล...” คาเรนว่า ไบหน้าของเธอดูภูมิแก่ที่ได้เอ่ยชื่อนั้น

ผมมองหน้าคนพูดอยู่ครู่หนึ่ง หลังจากนั้นก็กวาดสายตาไปที่เรือลำนั้น แน่ใจว่าที่เธอพูดหมายถึงเรือสี่ขาขลิบทองลำนี้ ซึ่งตั้งชื่อตามเทพแห่งดวงอาทิตย์จากตำนานกรีกโบราณ

“ฉันไม่ชอบหน้ายัยนี้ พวกเศรษฐีใหม่ชอบอวดนั่นอวดนี่ พวกที่รวยตั้งแต่เกิดอย่างพวกฉันไม่ทำแบบนี้แน่ๆ” ดูเหมือนละอองน้ำที่กระเซ็นเข้าใส่เมื่อครู่จะทำให้ผมกับออกตาเฉยเชื่อมต่อกันอีกครั้ง จากเวลาที่ผ่านไป ผมรู้สึกว่าจะจะไม่ชอบหน้าคาเรนสักเท่าไร

อืม...ออกจากเกลียดเลยด้วยซ้ำ

“นี่นายเป็นใบ้รึไง ฉันพูดด้วยก็ไม่ตอบ...” เธอถามตรงเข้าสู่สมองของผอมอย่างเคย

“ขอโทษ...” ผอมตอบเธอไป ถึงเสียงที่พูดจะไม่ได้ดังมากนัก แต่ก็ มีสองคนได้ยิน ออกตาวี้อยู่ในมือของผอม และคาเรนที่ไม่รู้ได้ยินได้ ยังไง

“นายพูดคนเดียวอีกแล้วนะ นายติดยาหรือเปล่า” แววดาสงสัย จ้องมองผอม “แต่เอาเถอะ...ก่อนเราจะด่าลงไปนายกับฉันต้องไปตรวจ สุขภาพบนเรือของฉันอยู่แล้ว” คาเรนพูดพร้อมกับสะบัดหน้าให้ผอมเดินตามไป ลงไปบนเรือของเธอที่มีอุปกรณ์ต่างๆ เพียบพร้อม เรื่องที่เธอพูด มีส่วนจริงสำหรับไรเดอร์อย่างพวกเรา การด่าลงไปทำคามตายได้ทะเล ที่มีมิติ ด่าลงไปอยู่ท่ามกลางแรงดันที่พร้อมจะคร่าชีวิตเราได้ทุกเมื่อ และอยู่ท่ามกลางเลวิอาธานที่พร้อมจะกัดกินร่างกระจัดย่อยของมนุษย์ เรื่องที่ว่าทำให้หลายคนหาทางผ่อนคลายความเครียด และมีอาบิสไรเดอร์ จำนวนมากที่ติดยาหรือสารเสพติด

“ซี...ยัยนี้ ไม่รู้เรื่องอะไรแล้วทำไมมาพูดดี” ออกตาวี้อย่างไม่พอใจคาเรนอยู่เหมือนเดิม ผอมพยายามไม่ให้ใครรู้เรื่องของเธอ เพราะเรื่องแปลกๆ แบบนี้น่าจะไปเข้าหูของพวกอันดินได้ง่าย และถ้าพวกนั้นรู้ว่าออกตาวี้อยู่ที่นี่ก็น่าจะมาตามจับผมเพื่อเค้นเอาความจริงเรื่องที่ตั้งของแซงกรีล่า สฐานลับของพวกเราที่ใช้ชื่อภูตแห่งพื้นดินเป็นชื่อขององค์กร... โนม ภูตแห่งพิภพ

“นายจะให้ฉันรออีกนานแค่ไหน” คราวนี้เป็นเสียงของคาเรนที่เร่งผมให้ไปที่เรือของเธอ ผอมค่อยๆ ขยับออกจากตรงที่ยืนอยู่ ก่อนจะลงไปที่บนเรือลำนั้น เท่าที่มองมีคนอยู่บนเรือนั้นกว่าสิบคน และเมื่อดูจากท่าทาง และสายตาของคนที่กำลังจัดการหน้าที่ของตัวเองแล้ว ผมก็รู้ทันทีว่าพวกนั้นเป็นมืออาชีพ

ผมแค่พยักหน้าทักทายคนที่เจอ คาเรนเดินนำไปยังห้องโถงบนเรือ
 อย่างแรกที่เธอเข้าไปตรวจสอบก็คือชุดดำน้ำ อุปกรณ์ต่างๆ ที่จะใช้ดำลง
 ไปยังระดับความลึกหลายร้อยเมตร โดยวิธีการดำเสียบอดี้ตื้นขึ้นมา
 คักดีลิสท์ของญี่ปุ่น...ภูเขาไฟฟูจิใต้ท้องน้ำ

พวกแพทย์เดินตามเข้ามาแล้วตรวจร่างกายผม ถึงไม่อยากจะให้
 ใครมายุ่งแต่ในตอนนี้คงขัดไม่ได้ ผมจึงปล่อยให้คนพวกนั้นตรวจสอบ
 และก็เป็นเรื่องดีเสียด้วย เพราะผมจะได้รู้ว่าตัวเองพร้อมแค่ไหนก่อนดำ
 ลงไปได้

สุดท้ายผลตรวจก็ออกมา ร่างกายผมสมบูรณ์พร้อม ไม่มีอะไรที่
 จะต้องกังวล เมื่อคาเรนรู้เรื่องนี้เธอก็พยักหน้ารับคำที่ทีมแพทย์ แล้วบอก
 ให้คนพวกนั้นออกไป

“คุณคาเรน เราจะออกเรือกันเลยหรือเปล่าครับ” พนักงานคนหนึ่ง
 ที่อยู่บนเรือเดินเข้ามาถาม เขาถอดหมวกผ้าสีเทาแล้วถือมันไว้ในมือ

“บอกกับตันให้ออกเรือได้เลย เป้าหมายเดิม ทะเลด้านฟูจิโนะมียา
 กุจิ เราจะไปที่นั่น” ผู้หญิงผมยาวสีทองตรงหน้าตอบกลับไปด้วยท่าที่เด็ด
 ขาด ต่างจากตอนหยอกผมเล่นบนเรือเดินสมุทร หลังจากสั่งการเรียบร้อย
 แล้วเธอก็หันมาพูดกับผม

“นั่นชุดของนาย” เธอชี้นิ้วไปที่โต๊ะอีกตัวหนึ่งตรงมุมห้อง “เฮมนั่น
 คนของฉันก็จัดการให้เหมือนใหม่เลยละ”

ผมได้แต่พยักหน้ารับก่อนจะเดินไปทางที่เธอชี้ รอยขาดบนชุดได้
 รับการซ่อมแซมเรียบร้อย ส่วนเฮมก็เหมือนใหม่อย่างที่เธอว่าจริงๆ ผม
 เอื้อมมือไปขยับถังออกซิเจนที่อยู่ข้างๆ จากน้ำหนักของมันน่าจะพอ
 คำนวณปริมาณก๊าซที่ถูกอัดแน่นอยู่ได้ ถ้าความรู้สึกของผมยังไม่เพี้ยน
 ไปจากเดิมมากนัก ถังออกซิเจนใบนี้น่าจะทำให้เราอยู่ใต้น้ำได้ราวห้า
 ชั่วโมง แต่ไม่เกินหกชั่วโมง

“คนซ่อมชุดของนายสงสัยว่าทำไมมีรอยกระสุนที่ดูแล้วมีแรงทะลุ ทะลวงสูงอยู่ที่ชุด” คาเรนพูดออกมา เรียกสายตาของผมให้หันไปหา เจ้าของเสียงที่กำลังลงใส่ชุดดำน้ำของเธอโดยไม่สนใจว่าผมจะอยู่ตรง นั้นหรือเปล่า เมื่อเห็นแบบนี้ผมรีบหันมองทางอื่นทันที

“นายโดนใครตามล่ากันแน่ รีวี่ชุดนี้มันจะไม่ใช้ของนาย...เพราะฉันคุยกับคนที่ซ่อมชุดนี้ เขาบอกว่ามันแปลกมากที่เจ้าของชุดนี้รอดตายมาได้ ตำแหน่งที่กระสุนทะลุเข้าไปในชุด มันน่าจะตรงเข้าไปแถวๆ ปอดของคนที่ใส่ชุดนี้ และถ้าเป็นอย่างที่เขาว่า คนคนนั้นก็ไม่น่าเป็นนาย” เธอวิเคราะห์เรื่องราวที่เกิดขึ้นได้อย่างละเอียด ผมไม่รู้จะปฏิเสธอะไร หรือปฏิเสธยังไง ดูแล้วต่อให้โกหกอะไรเธอก็คงจะจับได้แน่ๆ เพราะฉะนั้นทางเดียวที่ผมเหลืออยู่ก็คือ...ปิดปากเงียบ

คาเรนจูงมาทางผมที่ไม่ตอบอะไรกลับไป ตอนนี้อยู่สวมชุดดำน้ำเรียบร้อยแล้ว ส่วนเรือพอลโลลำนี้นี้ก็ค่อยๆ ออกจากจากเรือเดินสมุทรที่เราโดยสารมาจนถึงที่นี่ ดูจากเรือ ลูกเรือ และฝีมือกับต้น ต้องใช้เงินมหาศาลถึงจะรวบรวมคนและวิทยาการบนเรือลำนี้ได้ และมีอีกเรื่องที่ชวนให้ผมสงสัยเกี่ยวกับผู้หญิงคนตรงหน้า ทำไมเรือของเธอลำนี้ถึงได้รับอนุญาตจากรัฐบาลของบลูเวิลด์เจแปนให้แล่นเข้าสู่่านน้ำรอบๆ แผ่นดินของภูเขาไฟฟูจิได้...

“อย่าไปไว้ใจยัยนี้ ผู้หญิงที่ไม่รู้จักหัวนอนปลายเท้า ระวังเธอจะพานายไปตายล่ะ” เสียงออกตาเวียดังขึ้น ดูเหมือนว่าร่างกายของผมนะ ยังมีน้ำเปียกอยู่ ในตอนนี้ผมรู้สึกว่าการต้องอยู่ตรงกลางระหว่างออกตาเวียกับคาเรนเป็นภาระที่ค่อนข้างหนักหนาเลยทีเดียว ถ้าจะให้พูดง่าย ๆ ก็คือ การดำลงไปที่มีความลึกระดับพันเมตร...เอาเป็นว่าสองพันเมตรเลยก็ได้ นั้นง่ายกว่าการเข้าใจอารมณ์และความคิดของคาเรนหรือออกตาเวียเสียอีก

ตอนนี้ผมเริ่มเห็นด้วยกับคำพูดหนึ่งที่มีใครสักคนเคยบอกไว้ว่า ใจผู้หญิงนั้นลึกเกินหยั่งถึง...ถึงแม้จะเป็นอาบิสไรเดอร์อย่างพวกเรา ก็คงไม่สามารถดำลงไปยังส่วนลึกที่สุดของหัวใจพวกเธอได้เป็นแน่

หลังสวมชุดดำน้ำเรียบร้อย ผมลองขยับตัวไปในทิศทางต่างๆ ดูจะไม่มีปัญหาอะไร พอลองเลื่อนนิ้วมือไปตรึงบริเวณที่เคยเป็นรอยกระสุน ก็ไม่สามารถรู้เลยว่ารูเดิมอยู่ตรงส่วนไหน เพราะรอยขาดหายไปแบบไร้ร่องรอย คนที่ซ่อมชุดได้ในระดับนี้เท่าที่เคยได้ยินมา ในโลกยุคนี้ น่าจะมีไม่เกินสิบคน

“จากห้องกัปตัน...เรากำลังเข้าเขตภูเขาไฟฟูจิ อีกราวๆ สองนาทีก่อนจะจอดทอดสมอห่างจากแผ่นดินประมาณสามร้อยเมตร ขอคำยืนยันที่จะทอดสมอทางด้านฟูจิในะมียากูจิ” เสียงหนึ่งดังออกมาจากลำโพงที่อยู่ในห้อง

คาเรนเดินไปที่มุมห้องทางด้านหน้าเรือ เธอเปิดตู้ใบหนึ่งแล้วหยิบวิทยุสื่อสารออกมา หลังจากนั้นก็ตอบกลับไปแล้ว “นี่คาเรนพูด ยืนยันตามเดิม พวกเรากำลังจะออกไปส่วนท้ายเรือ ให้ทุกคนเตรียมความพร้อมของสแนกและระบบตรวจจับต่างๆ ให้เรียบร้อย เราจะเริ่มงานดำลดอคามูอิโคทัน” เสียงของเธอส่งไปยังห้องกัปตัน เพื่อให้ที่นั่นสั่งการต่อ

คามูอิโคทัน...ในที่สุดผมก็รู้จุดหมายของผู้หญิงคนนี้ เธอไม่ได้สนใจที่ต่อรองกันไว้ที่ระดับสี่ร้อยเมตรหรืออะไรทั้งสิ้น เธอตั้งใจจะดำลึกลงไปกว่าหนึ่งพันเมตร ความลึกที่ภูเขาไฟฟูจินี้เกิดรอยแยกเมื่อครั้งเพิสต์-เอนด์ รอยแยกที่มีความกว้างนับร้อยเมตร และมีความยาวกว่าห้ากิโลเมตร ถ้าที่เกิดจากรอยแยกของภูเขาที่จมลงสู่ใต้น้ำที่เหล่านักดำน้ำต้องการทำหาย หลายคนที่ต้องการพิชิตที่นั่น...ไม่ได้กลับมาเหนือผิวน้ำอีกเลย

“คุณตั้งใจจะไปที่นั่นตั้งแต่แรก” ผมถามออกไปขณะที่จ้องมอง

หน้าผู้หญิงคนนั้น และเธอมองสวนกลับมาอย่างไม่สะทกสะท้าน

“ฉันมีธุระกับที่นั่น แล้วไม่ว่ายังไงก็ต้องดำลงไป ไม่ว่าจะมึนยาหรือไม่มีนาก็ตาม” “ไม่รู้ว่าทำไมเธอจึงโกรธนัก แต่หลังจากนั้นก็รู้ว่าจริงๆ แล้วผมเป็นแค่คนหนึ่งที่เธอต้องการให้ดำลงไปด้วย เพราะหลังจากนั้นผมก็เห็นคนสวมชุดดำน้ำลึกลับเดินผ่านไปสองสามคน ไม่รู้เธอนึกสนุกอะไร ถึงหลอกผมมาขึ้นเรือลำนี้และพยายามให้ผมดำลงไปด้วย เพราะเมื่อดูจากอุปกรณ์และคนของเธอ น่าจะพาเธอลงไปนั่นได้ไม่ยากเย็นอะไร

นี่ไม่นับท่าทางของเธอที่หิบบีบอุปกรณ์แต่ละอย่าง ดูแล้วไม่ใช่พวกมือสมัครเล่นอย่างที่เธอบอก ผมมองแล้วรู้เลยว่าคนที่อยู่ตรงหน้าเป็นมืออาชีพอย่างแน่นนอน...ผมได้กลิ่นอาบิสไรเดอร์ด้วยกัน แต่มันมีความแตกต่างบางอย่าง ซึ่งผมยังไม่รู้ว่าเป็นอะไร

“เราจะดำไปที่คามูอิโคทันทำไมกัน แล้วคนพวกนั้นเป็นใคร ผมไม่เห็นเคยรู้เรื่องนี้มาก่อน” ผมถามออกไปแบบต้องการคำตอบ และมันก็ควรจะเป็นคำตอบที่มีเหตุผลด้วย

“ฉันมีของที่ต้องได้จากถ้ำนั้น มันสำคัญมาก ถ้าเป็นไปได้ฉันก็อยากให้นายช่วย...คนยิ่งมากก็ยิ่งดี” เสียงของคาเรนกลับมาเป็นปกติ ไม่ได้เกรี้ยวกราดเหมือนเมื่อครู่ ไม่รู้ว่ามันเป็นเรื่องอะไร แต่ผมภาวนาให้เวลาดำลงไปได้น้ำแล้วเธอจะสงบใจลงได้ เพราะถ้าอยู่ใต้น้ำเมื่อไร สิ่งที่อันตรายกว่าแรงดันน้ำ อันตรายกว่าเลวี่อาธาน ก็คือจิตใจที่ไม่มั่นคง

“ผมเคยตอบตกลงไว้แล้ว ถึงยังไงผมก็รักษาสัญญา” ผมตอบออกไปตามที่ใจคิด ถึงแม้ว่าผู้หญิงคนนี้มีเรื่องมากมายปกปิดไว้ แต่นั่นก็ไม่น่าใส่ใจข้ออ้างที่ถูกผู้ชายจะกลับคำที่เคยสัญญาเอาไว้

จริงๆ แล้วการดำลงไปในรอบแยกแบบนี้ก็มีอันตรายอยู่แล้ว เพราะรอบแยกที่ว่ามันอาจจะถล่มลงมาเมื่อไรก็ได้ หรือไม่ การหลงอยู่ในนั้นก็อาจจะทำให้เราขาดออกซิเจนตายได้ไม่ยากนักเหมือนกัน แต่เรื่องที่น่า

กังวลที่สุดก็คือพวกเลวอิธาณ เราไม่รู้เลยว่าจะมีเลวอิธาณที่ออกนอกเขตเมืองที่จมน้ำได้นั้นรีเปล่า

ใช่...เลวอิธาณชอบทำรังและอาศัยอยู่ในเขตเมืองที่จมน้ำได้น้ำ แต่ไม่มีอะไรยืนยันว่ามันจะอยู่ที่นั่นตลอดเวลา เพราะขนาดมนุษย์เองเมื่ออาศัยอยู่ในเขตเมืองเวลาเบื่อๆ ก็ออกไปนอกเขตอยู่เหมือนกัน แล้วถ้าพวกเลวอิธาณนั้นจะทำแบบนั้นบ้างก็ไม่น่าแปลกอะไร

เลวอิธาณสายพันธุ์ที่พบอยู่แถบทะเลญี่ปุ่นส่วนใหญ่จะเป็นสายพันธุ์ที่ลำตัวไม่ใหญ่เหมือนพวกที่อยู่แถบร่องลึกบาดาล หรือพวกสายพันธุ์ที่อยู่ในเขตทะเลยุโรป เลวอิธาณในเขตนี้มักว่ายอย่างช้าๆ พวกมันมีครีบเรืองแสงขนาดใหญ่กว่าลำตัวสามสี่เท่า แสงจากครีบที่ว่ามันมีไว้ล่อให้บรรดาสัตว์น้ำทั้งหลายเข้าสู่ระยะโจมตี หลอกล่อศัตรูให้คิดว่าแสงนั้นเป็นส่วนลำตัวของเจ้าเลวอิธาณพวกนี้

ในขณะที่ลำตัวจริงๆ นั้นมีสีดำสนิทและยื่นยาวออกมาจากส่วนที่เปล่งแสงอยู่ รยางค์ยาวที่ใช้จับเหยื่อและส่วนหัวที่ยื่นยาวออกไปจากลำตัวนับสิบเมตรสามารถเคลื่อนไหวอย่างอิสระ ผู้คนในบลูเวลด์เจแปนและเขตข้างเคียงเรียกเจ้าพวกนี้ด้วยชื่อของสัตว์ในตำนาน ที่ว่ากันว่าเคยไผบินอยู่เหนือท้องฟ้าของญี่ปุ่นในยุคโบราณนับพันปีก่อน

คารุระ...พญาบึกษาผู้ไผบินด้วยปีกอันงดงาม และสังหารศัตรูด้วยกรงเล็บอันแหลมคม

“อพอลโลเรียกซุส อพอลโลเรียกซุส...” ชายที่กราบเรือใช้วิทยุสื่อสารกำลังคุยกับใครสักคนที่เขาเรียกชื่อด้วยรหัส ซุส...เทพสูงสุดของโอลิมปัส

เสียงผู้ติดต่อกลับมา แต่มันก็ไม่ได้ดังจนคนที่กำลังจะเดินผ่านแบบผมได้ยิน ที่ได้ยินมีแค่ชายคนเดิมตอบกลับไปว่ากำลังจะปล่อยทีมดำน้ำให้ดำลงไปยังคามูอิโคตัน จุดหมายที่อยู่ลึกลงไปราวหนึ่งพันเมตร

ใต้ผืนน้ำที่มีระลอกคลื่นขยับตัวอยู่ด้านบน

เสียงใบพัดตัดอากาศดังโกล้งเข้ามา ก่อนที่จะดังจนปวดหูในอีกไม่กี่วินาที เฮลิคอปเตอร์สี่ขาขลิบของบินวนอยู่ด้านบน แรงลมจากใบพัดทำให้เกิดระลอกคลื่นเล็กๆ บนผิวน้ำ ถ้าจะให้เดา รหัสชุดนั้นน่าจะหมายถึงเฮลิคอปเตอร์ลำที่กำลังบินตรวจการอยู่แน่ๆ

“นายพร้อมนะ” คาเรนพูดก่อนจะเดินนำไปด้านท้ายเรือ เธอสวมชุดดำน้ำเรียบร้อยแล้ว เหลือแค่ฟินและเฮมที่ยังไม่ได้สวมเข้าไป

งานนี้อากาศด้านบนดูท่าจะไม่ค่อยดีนัก ท้องฟ้าเริ่มมืด กระแสลมเริ่มแรงขึ้นเรื่อยๆ แต่ดูแล้วที่มของคาเรนไม่มีที่ท่าที่จะยกเลิกงานในวันนี้แม้แต่น้อย จริงอยู่ว่าคลื่นลมที่เกิดขึ้นด้านบนนั้นไม่ค่อยมีผลต่อได้ทะเลลึกระดับพันเมตร แต่มันก็ทำให้ฝ่ายสนับสนุนที่อยู่บนผิวน้ำต้องทำงานท่ามกลางอันตราย ในภาวะปกติพวกเราจะไม่ทำงานกันในช่วงนี้...แม้จะมีเป็นบางครั้งเหมือนกันที่เราจำเป็นต้องทำ แต่นั่นก็น้อยครั้งจริงๆ

“พวกไรเดอร์พร้อมหรือยัง” คาเรนที่เดินนำมาจนถึงท้ายเรือถามคนของเธอ หลังจากนั้นก็กวาดสายตามองไปทั่วแล้วพูดขึ้นอีกครั้ง “ครบห้าคนแล้วใช่ไหม พวกนายทุกคนน่าจะรู้จุดที่เราจะต้องลงไปดีแล้ว เราจะลงไปถ้าซึ่งคนญี่ปุ่นเรียกมันว่า ถ้าเทวาสถิต...คามูอิโคทัน ถ้าที่เกิดจากรอยแตกของภูเขาไฟฟูจิ”

ไรเดอร์ที่กำลังเตรียมตัวอยู่พยักหน้ารับรู้ ดูจากท่าทางของคนพวกนี้ น่าจะถูกจ้างมาด้วยจำนวนเงินไม่ใช่น้อย ผมเริ่มสงสัยว่าหากใช้เงินจ้างคนมากขนาดนี้ สิ่งที่เป็นเป้าหมายของงานนี้คืออะไร มันมีค่าขนาดไหนกันแน่

“คุณไม่เห็นจำเป็นต้องลงไปด้วยเลยนะ” ผมอดไม่ได้ที่จะบอกกับคาเรน เธอไม่จำเป็นต้องลงไปเสี่ยงก็ได้ ถ้าเธอบอกว่าของที่เป็นเป้าหมาย

คืออะไร ผมก็จะเอาขึ้นมาให้ตามสัญญา

“ฉันเชื่อในความซื่อสัตย์ของตัวเองเท่านั้น ฉันต้องเป็นคนเอามันขึ้นมาเอง” เธอตอบเสียงเข้ม

“มัน?” ผมย้ำคำแล้วขมวดคิ้วสงสัย “บอกได้ไหมมันคืออะไร อย่างน้อยก็ให้ผมรู้ว่าจะต้องลงไปหาอะไรที่ใต้ทะเลมืดๆ นั้น” ผมถามเธอออกไปอีกครั้ง

ผู้หญิงที่ผมถามยิ้มก่อนจะรวบผมเตรียมสวมเข็ม เธอยื่นหน้าเข้ามาใกล้ๆ ก่อนจะกระซิบที่ข้างหูของผมเบาๆ “ไพรวารีไทต์หนักราวๆ สามสิบกิโล แร่ที่จะเอามาทำชุดแบบที่นายใส่อยู่ได้เป็นร้อยๆ ชุดยังงี้ล่ะ” เสียงที่บอกออกมาทำให้ผมต้องเลิกคิ้วขึ้นสูงด้วยความประหลาดใจ

ถ้าเรื่องที่ว่าเธอว่าเป็นความจริง มันน่าจะเป็นไพรวารีไทต์ปริมาณมากอันดับต้นๆ ที่เคยมีการค้นพบเลยทีเดียว แต่ก็ทำให้ผมสงสัยผู้หญิงคนนี้น่าจะขึ้นไปอีก เธอเป็นใครกันแน่ถึงได้รู้เรื่องไพรวารีไทต์จำนวนมหาศาลขนาดนี้ได้ และยังได้รับอนุญาตจากบลูเวลด์เจแปนให้ดำลงไปทะเลญี่ปุ่น

เธอไม่น่าจะใช่คนที่เคยบอกกับผม ผู้หญิงคนนี้น่าจะโกหกเรื่องราวของตัวเอง แต่ถึงยังไงตอนนี้เรื่องนั้นก็ไม่น่าจะสำคัญสักเท่าไร ตอนนี้ผมมีแค่ผมจะลงไปกับผู้หญิงคนนี้และพวกไรเดอร์ที่ไม่รู้จักอีกสี่ห้าคน หลังจากนั้นก็ต้องเอาไพรวารีไทต์ปริมาณมหาศาลกลับขึ้นมาให้เสร็จเป็นอันจบงาน

ก็ดีนะ...อย่างน้อยก็ถือโอกาสทดสอบพลังของออกตาเวีย พลังของสลิปเนียร์...เลวิอาธานที่เราจับมาได้ และทดสอบพลังของตัวเองว่าเมื่อกลับไปถึงเซงกรีล่าแล้วจะมีประโยชน์กับอิงกริตและเทเรซ่ามากน้อยสักขนาดไหน

จะพอดทดแทนช่องว่างที่ขาดบารอสไปได้หรือไม่...